Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

HAZİRAN 1985
Sayı: 65
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Faşist Türk Devleti Baskı, Operasyon ve Katliamlarını Bütün Vahşetiyle Sürdürüyor!

• Hiç bir baskı, operasyon ve katliam, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini durdurmaya yetmeyecektir!

Faşist Türk devleti, 12 Eylül dönemiyle birlikte doruk noktasına vardırarak, genel olarak çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımıza ve halkımıza, özel olarak da ülkemiz devrimci ve komünist hareketine yönelttiği baskı, işkence, operasyon ve katliamlarını, yurdun dört bir tarafında bütün vahşetiyle kesintisiz biçimde sürdürmeye devam ediyor. Ancak diğer yandan, sözüm ona "demokrasiye geçiş" palavraları adı altında, elinden gelen her türlü yalan, demagoji ve sahtekarlıklara başvurarak, bu vahşetini gizlemeye, çarpıtmaya, ülke ve dünya demokratik kamuoyunu yanıltmaya çalışmaktan da geri kalmıyor.

Onun amacı gayet açıktır; faşizmin bilinen iki klasik silahı olan **demagoji** ve **terörü**, mümkün olan en iyi ve örgütlü şekilde kullanarak; komprador patron-ağa düzeninin sürekliliğini sağlamak; onun içinde çırpınmaya devam ettiği kronik ekonomik-siyasi buhranının ağır yükünü, her ne pahasına olursa olsun çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın omuzlarına yıkmak; genel olarak işçi sınıfımızın ve halkımızın, özel olarak da ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin en küçük bir kıpırdanış ve direnişini dahi, mümkün olan her yola baş vurarak bastırmak, boğmak; böylece, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarına ve onların emperyallist efendilerine, istedikleri gibi cirit atabilecekleri, birbirleriyle istedikleri gibi dalaşacakları "dikensiz bir gül bahçesi" yaratmak!

• Faşist Türk devleti; baskı, operasyon ve katliamlarının hesabını mutlaka verecektir!

• Zafer er ya da geç mutlaka işçi sınıfı ve partisi önderliğindeki çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının olacaktır!

Devamı sf: 2'de

• **Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt Yoldaşlar Ölümsüzdür!** *yazısı sayfa 5'de*

• **Faşist Özal'ın "Japonya Çıkartması"** *yazısı sayfa 8'de*

• **15-16 Haziran Direnişi'nin Derslerini Doğru Kavrayalım!** *yazısı sayfa 11'de*

• **Fikri Sönmez'in Katili Faşist Türk Devletidir!** *yazısı sayfa 18'de*

Faşist Türk Devleti...

Baştarafı sf: 1'de

Peki bu mümkün müdür? Elbetteki hayır! Çünkü emperyalizme göbeğinden bağımlı bu sömürü ve zulüm düzeninin yaraları, hastalıkları onulmazdır. Çünkü bu sömürü ve zulüm düzeni, kendisini kaçınılmaz biçimde çöküşe götürecek çelişkilerini bağrında taşımaktadır. O ölüm fermanını, kendi eliyle çoktan kendi boynuna asmıştır. Bu nedenle; ne İMF reçeteleri,ne "ithal ikameli" ekonomi politikalar,ne günlük yaşamın kopmaz bir parçası haline gelen sürekli zamlar ve devalüasyonlar, ne peş peşe yürürlüğe soklumak istenen yeni yeni baskı yasaları, ne olağanüstü haller ve sıkıyönetimler ne de faşist Türk devletinin bütün vahşetiyle sürmekte olan işkence, baskı, operasyon ve katliamları, kompradoı patron-ağa düzenini ve onun bekçi köpeği faşist Türk devletini çöküşten kurtarmaya yetmeyecektir. Nitekim yetmiyor da!

Faşist Türk devleti, "köy koruyucuları" adı altında paralı sivil askeri birlikler oluşturuyor. Fotoğrafta, G-1 silahlarıyla donatılan "köy koruyucuları" bir eğitim esnasında görülüyor.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın ve halkımızın, ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin mücadelesi her şeye rağmen sürüyor, faşist Türk devletine ciddi darbeler indiriyor, emperyalistlerin ve uşaklarının tatlı uykularını kaçırıyor.

Onların, "ezdik", "çökerttik", "yok ettik" palavralarına rağmen, yıllardır sürdürdükleri baskı, operasyon ve katliamlarını, bugün de aynı vahşetiyle sürdürmeye çalışmaları bile, bu gerçeği en bariz biçimde ortaya koymaktadır.

Açıktır ki, faşist Türk devleti, 12 Eylül'le birlikte doruk noktasına vardırdığı azgın faşist terör ve zulüm ortamında, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine ağır darbeler indirmeyi, onlara büyük kayıplar verdirmeyi ve onları ikinci bir ağır yenilgiye sürüklemeyi başarmıştır. Ancak devrimci ve komünist hareketin mücadelesini durduramamıştır, bu mücadeleyi ortadan kaldıramamıştır ve kaldıramaz da. Çünkü, bu mücadelenin durdurulabilmesi için halkın ortadan kaldırılması gerekir. Ki, buna da faşist Türk devletinin gücü yetmez.

Elbetteki, devrimci ve komünist mücadelenin yenilgiye uğratılabilmesinin bir dizi objektif ve subjektif nedenleri vardır. Bunların tahlil edilmesi, bunlardan gereken derslerin çıkarılması, geçmişin tutarlı ve ilkeli bir değerlendirmesinin yapılması, gerek partimizin, gerekse tüm diğer devrimci teşkilatların önünde duran ve mutlaka yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Ve bu görevin layıkıyla yerine getirilip getirilmemesi, bundan sonraki mücadelenin kaderi üzerinde tayinedici rol oynayacaktır.

Ancak her halükarda da, hem genel olarak çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız ve halkımız, hem de ülkemiz devrimci ve komünist hareketi, giderek 12 Eylül döneminin şokundan kurtulmakta, için için kıpırdanmaya, sesini yükseltmeye başlamaktadır. Gerek partimiz, gerekse diğer devrimci teşkilatlar, yaralarını sarmaya, derlenip toparlanmaya hız vermişlerdir. Öyle ki, devrimci ve komünist hareketi bütünüyle ortadan kaldırmaya gücünün yetmediğini faşist Türk devletinin kendisi bile açık açık itiraf etmektedir. Faşist Türk devleti ve tüm hakim sınıf klikleri (aralarındaki keskinleşen çelişki ve dalaşmalara rağmen), daha şimdiden bütün dikkatlerini, yükselmesi muhtemel olan yeni devrimci dalgayı ne pahasına olursa olsun kırma, halkımızın düzen aleyhtarı kin ve öfke selini kendi potalarına kanalize edip düzenin bendinde boğma, en önemlisi de devrimci ve komünist hareketin güçlenip bu kin ve öfke selini **devrim alternatifine** yöneltmesini engelleme çabalarına hız vermişlerdir.

Faşist Türk devleti, ne pahasına olursa olsun devrimci ve komünist harekete göz açtırmak istememekte, komünist ve devrimci hareketin derlenip toparlanmasını ne pahasına olursa olsun engellemeye çalışmaktadır. Ve bu çabalarında tamamıyla başarısız kaldığı da kesinlikle söylenemez. Nitekim, faşist Türk devleti, partimize ve diğer bir çok devrimci teşkilata önemli kayıplar verdirmeye devam etmektedir. Elbette ki bunun da nedenleri çok yönlüdür ve başlı başına bir tahlil konusudur.

Biz, faşist Türk devletinin ülkemiz devrimci ve komünist hareketine yönelttiği saldırıların boyutlarını göstermek için, son dönemlerdeki operasyon ve katliam örneklerini özetlemek, bunlardan bazı somut dersler çıkarmak istiyoruz.

★ Eylül-Ekim 1984'de, İstanbul'da partimize yönelik olarak başlatılan operasyonlarda, toplam 15 kadar üye, aday üye, sempatizan ve taraftarımızın yakalanması, **H. Hakkı Erdoğan** yoldaşımızın işkence tezgahlarında hunharca katledilmesi.

★ 8 Kasım 1984'de, Tunceli-Nazimiye'de bombalı pankart asmak isteyen savaşçılarımızdan (bombanın patlaması sonucu) **Haydar Aslan**'ın ölümü, bir savaşçımızın da yaralı olarak ele geçirilmesi.

★ 15 Kasım 1984'de İzmir'de düzenlenen operasyonlarda 20 kişinin yakalanması.

★ Kasım-Aralık 1984'de İstanbul'da düzenlenen muhtelif operasyonlarda, aralarında bazı parti taraftarlarımızın da bulunduğu değişik örgütlere mensup 73 kişinin yakalanması.

★ 6 Ocak 1985'de İstanbul'da, yurtdışında geldikleri ve D.Yol mensubu oldukları söylenen 3 kişinin, kendilerine yardımcı olan 6 kişiyle birlikte yakalanması.

★ 12 Ocak 1985'de, Ankara Belediyesi EGO Genel Müdürlüğüne bağlı TEK'e düzenlenen bir operasyonla büyük çoğunlu işçi olan 82 Kişinin gözaltına alınması.

★ Aralık 1984 sonlarıyla Ocak 1985 başlarında İstanbul da düzenlenen operasyonlarda 23 kişinin yakalanması.

★ Ocak 1985 sonlarında, Hakkari'ye bağlı Çukurca ilçesinde gerçekleştirilen bir operasyonda, bir silah deposunun açığa çıkarılması; 1 adet 60 mm'lik havan, bu havana ait 47 havan mermisi, 1 adet tanksavar roketi, 7 adet kalaşinkof otomatik tüfek, 2 adet Simonof marka otomatik tüfek, 4 adet Burno marka otomatik tüfek, 11 adet mavzer, 3 adet tabanca, bir miktar saniyeli fitil ve fünye, çok sayıda mermi ele geçirilmesi.

★ Ocak 1985 sonlarında Elazığ ve ilçelerinde düzenlenen operasyonlarda, 24 kişinin yakalanması.

★ Şubat 1985 başlarında, Diyarbakır, Hakkari, Mardin, Siirt, Urfa ve Van illeri sıkıyönetim bölgesinde 19 kişinin yakalanması.

★ Şubat 1985 başlarında Bursa ve

Yalova'da düzenlenen operasyonlarda 18 kişinin yakalanması.

★ Şubat 1985 başlarında İstanbul'da, partimize yönelik olarak düzenlenen operasyonlarda, 37 üye, aday üye, sempatizan ve taraftarımızın yakalanması. MLSPB sempatizanı **Nadir Dizdar**'ın İstanbul Emniyet müdürlüğünde çıkan çatışma da katledilmesi.

★ şubat 1985 başlarında Siirt-Şirvan'da çıkan silahlı çatışmada 3 kişinin öldürülmesi, 2 kişinin yaralı olarak ele geçirilmesi.

★ Şubat 1985 ortalarında Ankara ve Tunceli'de koordineli olarak düzenlenen operasyonlarda, çoğunluğu partimiz taraftarı 26 kişinin yakalanması.

★ Şubat 1985 sonlarında Ankara'da düzenlenen operasyonlarda 5 kişinin yakalanması.

★ Şubat 1985 ortalarında Muş'ta düzenlenen operasyonlarda 20 kişinin yakalanması.

★ Mart 1985 başlarında Siirt-Sason'da yapılan operasyonlarda çıkan silahlı çatışmada 8 kişinin katledilmesi.

★ Mart 1985 sonlarında Mardin'de düzenlenen operasyonlarda 1 kişinin katledilmesi, 19 kişinin ele geçirilmesi.

★ Mart 1985 ortalarında, İzmir, Denizli ve Manisa'da yapılan operasyonlarda 45 kişinin yakalanması.

★ Nisan 1985 başlarında Siirt-Şırnak'ta düzenlenen operasyonlarda 1 kişinin öldürülmesi, 7 kişinin yakalanması.

★ 13 Mayıs 1985'de Tunceli-Çemişgezek Paşacık köyünde, ihbar sonucu düzenlenen operasyonda çıkan silahlı çatışmada iki parti savaşçımızın şehit düşmesi.

★ 21 Mayıs 1985'de Urfa-Bozova'da çıkan silahlı çatışmada 5 kişinin öldürülmesi.

★ Mayıs 1985 sonlarında İstanbul, Ankara ve Muş'ta düzenlenen operasyonlarda toplam 54 kişinin yakalanması.

★ Mayıs 1985 sonlarında İzmir, Aydın, Ankara, Mardin ve Bitlis'te yapılan operasyonlarda 20 kişinin yakalanması...

Buraya kadar sıraladığımız operasyon ve katliam örnekleri sadece Eylül 1984—Mayıs 1985 arası 8-9 ayı kapsamaktadır ve sadece sansürden geçip de uşak basına yansıyan örneklerdir.

Görüldüğü gibi, faşist Türk devleti, yurdun dört bir yanında düzenlediği operasyon, katliam ve saldırılarını sürdürmektedir. Sadece yukarda sıraladığımız örneklerden dahi anlaşılacağı gibi, yakalananların sayısı yüzleri, öldürülenlerin sayısı onları bulmaktadır. Bu somut örneklerden çıkaracağımız başlıca önemli sonuçlar şunlardır:

★ Faşist Türk devleti, her ne pahasına olursa olsun, devrimci teşkilatların ve partimizin derlenip toparlanmasına meydan vermek istememektedir. Bu doğrultudaki baskı, operasyon ve saldırılarını, ülkenin dört bir yanında aralıksız biçimde sürdürmektedir.

★ Devrimci ve komünist mücadeleyi, kontrol altında tutmaya, onun yaygınlaşmasını ve ileri boyutlara varmasını engellemeye çalışmaktadır. Bu doğrultuda elinden gelen her yol ve yönteme baş vurmaktadır.

★ Faşist Türk devleti özellikle de silahlı mücadele kıvılcımlarından öcü gibi korkmakta, en küçük bir silahlı direniş üzerine dahi binlerce asker, polis ve özel eğitilmiş timlerle gitmektedir.

★ Ajan-muhbir örgütlenmesini alabildiğine yaygınlaştırmakta, bu konuda sistemli bir maddi teşvik politikası izlemekte, kendisiyle işbirliği içine girenleri silah, telsiz vb. teçhizatla donatmaktadır.

★ Yer yer paramiliter silahlı sivil birlikler oluşturmaktadır.

★ Halkı silahsızlandırma doğrultusundaki çabalarını aralıksız biçimde sürdürmektedir.

★ Sınırları, özellikle de Irak-Suriye sınırını sürekli olarak tahkim etmeye çalışmaktadır.

★ Silahlı direnişlerin yükseldiği alanlarda, kontr-gerilla yöntemi ve taktiklerine baş vurmaktadır.

★ Jandarmayı, polisi, MİT'i sürekli olarak silah ve teçhizat açısından donatmaktadır.

★ Yeni yeni baskı yasalarını hazırlatıp peş peşe yürürlüğe sokmaktadır.

★ Komünist ve devrimci ajitasyon ve propagandayı, her yol ve yönteme başvurarak engellemeye çalışmaktadır.

★ Yakalanan kişilerin mensup olduğu örgütlerin isimlerini genel olarak gizli tutmakta, basına dahi yansımasını engellemektedir.

★ Buna karşılık, komünist ve devrim savaşçılarını küçük düşürücü, hor görücü yalan, demagoji ve sahtekarlıklarını aralıksız biçimde sürdürmekte, radyo, TV ve uşak basını en iyi şekilde kullanarak, devrimci ve komünist savaşçıları moralmen çökertme, onları halktan koparma ve halkın onlara verdiği yardım ve desteği asgariye indirme doğrultusunda yoğun bir psikolojik yıpratma kampanyası yürütmektedir. Bu kampanya, hem ceza ve tutuk evlerindeki devrimci ve komünist savaşçıları, hem de dışarda halen mücadeleyi sürdüren devrimci ve komünist savaşçıları hedeflemektedir. Bu kampanyada "devletin güçlü olduğu" imajını sistemli biçimde işlemekte, komünist ve devrimci savaşçıları, pişmanlık getirerek, mücadeleyi terketmeye ve devlete "teslim olmaya" sürüklemek istemektedir.

★ Ceza ve tutukevlerinden çıkanlar üzerinde sürekli bir takibat uygulamakta, onların devrimci mücadeleye katılmalarını engellemeye çalışmaktadır.

★ 12 Eylül'de alınan ağır yenilginin yarattığı genel dağınıklık, kopukluk, ideolojik, siyasi, örgütsel zayıflama vs. gibi nedenler, saldırılarında faşist Türk devletine önemli bir başarı üstünlüğü sağlamaktadır. Faşist Türk devleti bu durumdan azami derecede yararlanmaya çalışmaktadır. Seri biçimde sürdürdüğü kepçe operasyonlarıyla, bir çok kişiyi rahatlıkla ağına düşürebilmektedir. Bunda, karşı-devrimin şehirlerdeki güç üstünlüğünün, devrimci ve komünist hareketin zayıf olan kitle bağlarının sağladığı avantajın da önemli payı vardır.

★ Operasyonların yoğunlaştığı yerler genel olarak Güney-Doğu Anadolu Bölgesi ile, özellikle de Dersim'dir. En çok yakalanmaların olduğu şehirler ise, İstanbul, Ankara, İzmir vs.dir.

★ Dersim'de yıllardır sürdürülen operasyonların en önemli amaçlarından birisi, partimizin burada da yenilgiye uğratılmaya çalışılmasıdır. Bu amaçlarına bir türlü ulaşamamaları, hakim sınıf uzantılarını adeta çılgına çevirmekte, saldırılarını daha da azgınlaştırmaya itmektedir.

★ Güney-Doğu Anadolu Bölgesinde yoğunlaştırılan ve özellikle de son 1 yıl içinde daha da azgınlaştırılarak kesintisiz biçimde sürdürülen operasyonların en önemli amaçlarından birisi ise, bazı Kürt milliyetçisi akımların başlattığı silahlı direnişlerin bastırılmasıdır.

★ Genel olarak halkımızı, özel olarak da ülkemiz devrimci ve komünist hareketine karşı yönelttiği baskı, işkence, katliam politikasını bütün vahşetiyle sürdüren faşist Türk devletinin, gerek eleman, gerekse silah ve techizat kayıplarının giderek fazlalaşması ise dikkat çeken bir başka husustur.

Bütün bunlar, ülkemizde, sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönem içerisinde daha da yükseleceğinin ve çok daha keskin biçimlere, özellikle de silahlı biçimlere bürüneceğinin, çok daha kanlı ve zorlu bir hal alacağının ön belirtileridir. Bu gerçeği daha şimdiden görmeli, bütün gücümüzle ideolojik siyasi örgütsel hazırlıklarımızı sürdürmeliyiz.

18 MAYIS MİLİTANCA ANILDI!

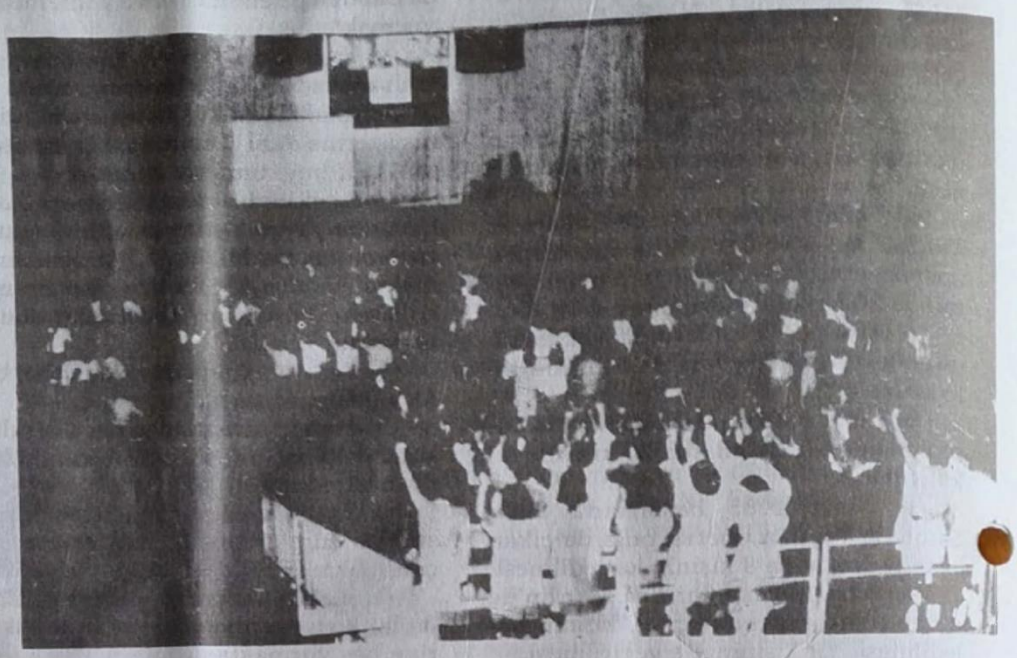

Revizyonizmin ve sağcılığın güç kazandığı buünkü ortamda, devrimci direniş çizgimizin, ihtilalci geleneğimizin korunup geliştirilmesinde, ve revizyonizmin yaygınlaşan etkisine karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alınan **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşı anma gecesi başarıyla sonuçlandı. Militan bir ruhla ele alınan gece, yapılan konuşmalar, **İbrahim**'in görüşleriyle birleşmiş ajitasyon ve 4000 kişilik kitlenin gürleyen devrimci sloganları, büyük bir coşku yarattı, böyle bir geceye ilk defa katılan yüzlerce gençin mücadele azmini ve kararlılığını geliştirdi.

Beklenenin üzerinde bir katılımın (4000 kişi) sağlandığı ve devrimci bir coşkuyla tamamlanan gecede, tiyatro, folklor, müzik, dia vb. her yönüyle partinin çizgisinin propagandasını ve ajitasyonunu geliştirmeyi hedeflemişti; ki, bunda da esasta başarılı oldu. Türkiye devrimci hareketinin aldığı yenilginin ağırlığı altında ezilerek, ML'den tamamen uzaklaşıp, devrimci geleneklerini bir yana bırakıp revizyonizmin, reformizmin en bayağı biçimlerine sarılma doğrultusunda hareket eden küçük-burjuva devrimci hareketlerinin kurtuluş yolu olarak sundukları gerici tezlere alternatif olarak çıkarılması gereken **İbrahim**'in çizgisidir ve bu çizginin öne çıkarılması bugün daha acil bir görev olarak kendisini hissettiriyor. 12 Eylül sonrası alınan yenilgi doğru şekilde değerlendirilip yol gösterici dersleri çıkardığımızda, yenilgiye yol açan sebeplerin temelinde, bu örgütlerce uygulanan çizgilerin yanlışlığından geldiği görülmelidir. Bu çizginin düzeltilmesi, ancak, Mao Zedung'un katkılarına sahip çıkıp ülkemizin koşullarına uygulanmasıyla mümkündür, **İbrahim Kaypakkaya**'nın çizgisine sahip çıkmakla mümkündür. Türkiye devrimci hareketinin pratik tecrübesi bunu göstermiştir, partimizin pratik tecrübesi bu çizgiyi doğrulamıştır.

Bu doğrultuda yurtdışında hazırlanan 18 Mayıs'ı anma gecesi başarılı olmuş, direnme ve **İbrahim Kaypakkaya**'nın çizgisinin propagandasında önemli bir araç olarak işlevini görmüştür. Kuşkusuz ki, gecede eksikliklerimiz de vardı. (Bunları ve çıkarılması gereken dersleri 18 Mayıs'ı Anma Gecesine ilişkin dökümanları toplu olarak yayınlayacağımız broşürde ele alacağız). Bu eksiklikler, hazırlanan programın, zaman nedeniyle tamamen uygulanmamasından doğan boşluk ve bunun yarattığı propagandadaki eksikliktir. Özellikle, bugün sağcılaşma üzerinde yeterince durulamadı ve alternatif konulamadı. Teksin bu bölümü gecenin zamanına sığdırılamadı. Fakat parti propagandası ve özellikle ajitasyonu geniş ölçüde ve bütün gece boyunca yapıldı.

Gecede, partimiz tarafından cezaevinden kaçırılarak yurtdışına çıkarılmış olan **Feridun İhsan Berkin**'in yaptığı konuşma kitleleri coşturdu.

Yine gecede, coşkuyu en üst noktalara çıkaran diğer bir olay da, 17 Mayıs gecesi haberler sırasında, İstanbul'un bir bölümünde etkin olan korsan TV yayını oldu. Tek kanaldan yayın yapan Türk televizyonunu keserek 9 dakika boyunca yayın yapan **"Partizanın Sesi Radyosu"** 6 milyonluk İstanbul'un yaklaşık 1 milyonu'nun yaşadığı bölgeyi etkisi altına aldı. TV yayınının metni, gecede de okundu. Geceye katılmak için Yunanistan'dan gelen, YKP/ML delegesi ve Avrupa'da bulunan Peru Komünist Partisi'nin sempatizanlarından bir yoldaşın yaptıkları konuşmalar ve bunları izleyen, Devrimci Enternasyonal Hareketin Komitesinin mesajı, ABD/DKP, İKB (Sarbedaran), Avustralya'lı komünistlerden ve TKP/ML Merkez Komitesi'nden gelen mesajların yanı sıra, 1.nolu Gerilla Bölgesi Parti Bölge Komitesinden, İstanbul'dan TKP/ML Sempatizanı Aydınlar'dan, Yunanistan'da bulunan yoldaşlardan, ATİF'ten, Avustralya'da Partizan sempatizanları, Hollanda'dan Kadınlar Derneği, TKP/ML YDB Libya Yürütme Komitesi'nden, Cezaevlerinden gelen mesajlar gecenin başarısına katkıda bulundu.

Devrimci sanatçılardan N. Behram, Ali Rıza ve Cilasun'ların gözüpek çabası, devrimci mücadeleyi güçlendirmiş ve devrimci gelişmeye katkıda bulunmuştur. Yine partimizin yurtdışı teşkilatı ve sempatizanlarının fedakar ve canlı çalışması, eylemin başarısında tayin edici olmuştur.

Mesajların bütünü dökümanlarla birlikte yayınlanacaktır.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST'e KURUCUSU İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN ŞEHİT OLUŞUNUN 12. YILDÖNÜMÜNDE MESAJ:

"Değerli Yoldaşlar,

12 sene önce, yoldaş **İbrahim Kaypakkaya** *karşı-devrimci Türk rejiminin tuzaklusu iken korkakca bir cinayete kurban edildi. Ölümünde yoldaş* **Kaypakkaya** *henüz 24 Yaşında olmasına rağmen, daha o zamandan, devrimci hareketin gelişmesine Türkiye de muazzam katkılarda bulunmuştu. Ölümü, proleter devrimine hem teori hem de pratikte önemli katkılar yapmış bir önder ve öğretmenden mahrum kalan enternasyonal komünist hareket ve Türkiye proletaryası için ağır bir kayıptı.*

Ölümünden 12 sene sonra, şüphesiz Türkiye'de, ama aynı zamanda diğer ülkelerden, binlerce devrimci komünistin onun anısını yüce tutmaya ve onun öğretilerinden öğrenmeye devam etmesi, **İbrahim Kaypakkaya**'*nın proleter çizgisinin gücünü göstermektedir.*

İbrahim Kaypakkaya'*nın Türkiye devrimine katkılarını savunmak salt tarihsel ve akademik bir merak sorunu değildir — bu proleter devrimi ilerletmenin canalıcı sorunlarıyla sıkı sıkıya bağlıdır."*

Devrimci Enteransyonalist Hareket Komitesi

Devamı sf: 8 da

AĞA ŞİMŞEK ve KENAN BOZKURT
Yoldaşlar Ölümsüzdür!

Gün 9 Mayıs, acı bir kaybı daha tattık, iki can daha verdik toprağa. **Ağa** ve **Kenan**'ı...

Faşizmin namluları yine ölüm kustu. Yoldaşlarımızın üzerlerine... Halkımız, biricik değerli iki evladını daha kaybetti, dağların yamaçlarında...

Kahpe pusularda bekleyen faşist ordunun müfrezesine karşı partimizin kızıl direnişi bir kez daha yaşatıldı, yoldaşlarımızca...

Emekçi Halkımız!

Faşist Türk ordusunun kurduğu pusu sonucunda çıkan çatışmada şehit olan yoldaşlarımızla ilgili olarak, kamuoyuna yansıyan, bilinçli olarak düşmanın TRT'sinde çarpıtılan, çeşitli gericilerin yaydıkları yalanlarının aksine olay şöyle gelişmiştir:

9 Mayıs'ta, çevre gerilla birimimiz **Ağa Şimşek** komutanlığında çeşitli yerlerden geçtikten sonra, Paşacık köyünün yukarı yaylalarından Eğnik yaylalarına doğru hareket ederken, daha önce yapılan ihbar sonucu, Çemişgezek, Hozat ve Amutka askeri güçlerinin hedefi haline geldiler. Üstten takip için Tunceli'den iki helikopter de hareket haline geçti. Yoldaşlarımız daha henüz konaklama yerlerine yeni varmışlardır ki, düşmanın kırkı aşkın müfrezesinin başında bulunan komutanlardan AHMET ÇOPUR ve yüzbaşının "teslim ol" çağrılarıyla karşılaştılar. Önce ne olduğunu tam kavramayan yoldaşlarımızın düşmanı fark etmesiyle birlikte, silahlarını ateşleyen yoldaşlarımız, partimizin kızıl direniş ruhunu sergileyerek, teslimiyeti reddettiler.

Partinin direniş sloganlarını haykıran yoldaşlarımız, düşman kuvvetlerinin sayısal üstünlüğü ve avantajlı yerleşmesine rağmen proleter savaşkanlıkla silahlarını ateşlediler. Düşmanın beynini dağıtmak halkımızın, partimiz ve ordumuzun onurunu koruyup, gerçek bir halk savaşçısı örneğini vermek için silahlarının tetiklerini çekiyorlardı.

İşte böyle sürdü saat 5'den 5,30'a kadar olan zamandaki çatışma ve ölümsüzlüğe giden yol...

Düşman şaşkın, düşman kalleş, düşman kan kusuyordu...

Yoldaşlarımız, partimizin kızıl direnme ruhunu yaşatıyorlardı dağların yamaçlarında...

Direniş var, teslimiyet yok! partimizin ruhunda!... Savaşmak var, direniş var, şereflice ve onurluca...

Bu direniş ruhu ki; Vartinik'te, Şehremin'de, Hülükuşağın'da, Amutka'da, daha nice yerlerde düşmanın korkulu rüyası haline gelen!...

Bu direniş ruhu ki, düşmanı acze düşüren, ona yıkılış günlerini tekrar, tekrar hatırlatan!...

Bu direniş ruhu ki, **İbrahim**'leri, **Cihan**'ları, **M.Zeki**'leri, **Ali**'leri, **Hakkı**'ları ..... yaratan!...

Bu direniş ruhu ki, **Veysel Huyar** ve **Erdoğan Tekin**, ardından **Ali Karadağ**, **Murat Diri** ve **Aziz Süer**'i yaratan!...

İşte en son olarak Elma gediğindeki direniş ruhu, bir kez daha kendisini düşmana göstererek, partimizin kızıl bayrağı yere düşürülmeden dalgalandırıldı, dalgalanıyor!...

Daha şimdiden geleceğin garantisini, halkımızın onurlu kurtuluş yolunun temsilcileri, ölümü seçerek yürüdükleri yolda, bunun pratik örneklerini verdiler.

İşçiler, Köylüler, Tüm Emekçiler!

Diğer parti ve devrim şehitlerimizin yaşamından öğrendiğimiz gibi, 9 Mayıs'da şehit olan yoldaşlarımızın yaşamlarından da öğrenerek savaşacağız.

Parti ve Devrim şehitlerinden **Ağa Şimşek** yoldaşımız; 1962 Zagger köyü doğumlu, Erzincan-Tercan ilçesinden zengin bir Kürt köylü çocuğudur. Daha okul yıllarında devrimci mücadeleye ilgi duymuş, bilincindeki gelişme sonucu olarak partimiz saflarında yerini almıştır. Lise yıllarında, gençliğin mücadelesinin yükselmesine bağlı olarak en önde yürümeye çalışmış, bir çok faaliyette ve görevde en aktif biçimde davranmaya çalışmıştır. Yoldaş o yıllarda Erzincan merkezinde **Veysel Huyar** ve diğer yoldaşlarla çeşitli eylemlere aktif olarak katılmıştır. Yoldaşın bu faaliyetinden dolayı düşman tarafından aranır duruma düşmesi onu mücadeleden alı koyma değil, daha da aktifleştirerek 1980'de profesyonel çalışmaya katılmıştır. Belli bir dönem profesyonel faaliyetten çekilen yoldaş, kendisini yeniden toparlayıp aşarak 1983 ilkbaharında tekrar profesyonel faaliyete katılarak, en olumlu bir çalışma ortaya koymaya çalışmıştır. Halka, devrime ve partiye olan bağlılığından, olumlu ve diretkar faaliyetinden dolayı, yoldaş AGB TİKKO Komutanlığı, TİKKO Mıntıka Komutanlığında bir TİKKO üyesi olarak görev yaparken, 1984 Mart'ında Parti Aday Üyeliği onaylanmasıyla daha sonra AGB Askeri Parti Komitesinde görev almıştır. Yoldaş şehit olunca Parti Aday Üyesi (PAÜ) Çevre Komutanı, ve Mıntıka Askeri Parti Komitesi TİKKO Mıntıka Komutanlığında görev yapıyordu. Faaliyet süresinde Pülümür'de cezalandırılan Ahmet Gültekin'in cezalandırılması, Tercan karakolundaki silahlarına el koyma eylemi, Hüseyin Şahin (toprak ağası) cezalandırılması eylemine, çeşitli sorunlarla ilgili çeşitli sayıda pankart, yazılama eylemlerine katılan gerçek bir halk savaşçısı ve ordumuzun bir komutanıydı.

Halka, devrime, partiye bağlı olan yoldaşımız, ailesinin olanaklarını teperek kendisini devrimci mücadeleye adayarak en iyi fedakarlığı göstermiştir. Alçak gönüllü, sıcak ilişkili olan yoldaş, parti saflarında yılgınlığın, korkaklığın en hararetli düşmanıydı. Partiyi dağıtmak isteyen hizipiere nefret besleyen yoldaş en iyi biçimiyle ilkeli parti birliği vanlısıydı. Özeleştiri, eleştiri silahını iyi biçimiyle uygulamaya çalışan yoldaş, hatalarını, halka ve partiye açıklamaktan çekinmezdi.

Parti ve Devrim Şehitlerimizden **Kenan Bozkurt**; 1963 yılında Dersim'in Hozat İlçesi, Derik köyünden yoksul bir Kürt köylü çocuğu olarak dünyaya geldi. Ağır koşullar içinde yaşayan yoldaşımız, Dersim 1937-38 katliamındaki faşist zulmü dinleyerek büyüdü. O kendi benliğinde yoksulların, emekçilerin, durumlarını hissederek, devrime daha orta okul sıralarında ilgi duydu. Partimizin alan ve okuldaki faaliyetinin sonucu olarak etkilendi ve parti saflarında yer aldı. Daha önceleri milis olarak örgütlü olan yoldaşımız 1983 yazından beri bir TİKKO üyesi olarak profesyonel faaliyet gösteriyordu. TİKKO Çevre Gerilla Biriminde yer alan yoldaşımız, TİKKO Çevre Komutan Yardımcısı, partimizin ileri bir sempatizanıydı.

Halkın çıkarı için, devrim yolunda, partiye bağlı bir biçimde hiç bir fedakarlıktan çekinmeyen yoldaş, fedakarlığın en iyi örneklerini göstermiştir.

Hiç bir kişisel menfaat düşünmeden kendini adadığı, devrimci mücadeleki faaliyetinin olumluluğundan dolayı sayılan, sevilen bir yoldaşımız durumuna gelmiştir. O, sazı ve sözü ile emekçilerle sıcak bağlar kurmuş, kaynaşmıştır. Yoldaşımız, faaliyeti döneminde Yusuf YILDIRIM'ın cezalandırılması ve çeşitli eylemlere aktif olarak katılmıştır. Yoldaşımız, halka, devrime, partiye bağlı, halk içinde sevilip, onların gönlünü fethetmişti.

Analar, Bacılar, Kardeşler;

9 Mayıs'da şehit olan yoldaş-

larımızın ölümü, kinimizi biraz daha bilerken, onların uğrunda şehit oldukları davalarının sürdürülmesini on kat, bin kat daha da atılganlıkla bizi ileriye fırlatıyor!

Çünkü onlar, halka, devrime ve partiye bağlılığın en iyi örneğini sergilemeye çalıştılar.

Onlar, halkımızın zulüm ve sefaletten kurtuluşu mücadelesinde bilinçlice savaştılar.

Onlar, bağımsızlık, demokrasi ve yüce komünizmin yolunda her türlü fedakarlığı göze alarak ölümsüzlüğü seçtiler.

İşte bundan dolayıdır ki; onlara sahip çıkmak, onların direniş destanlarını yaratan davalarına, partimize sahip çıkmak ve bu uğurda ölümü de göze alarak yürümeyi birlikte getirecektir. Çünkü bu yol, ancak bizi karanlıkların derinliklerinden aydınlığa, sefaletten refaha çıkaracaktır.

Kardeşler!...

Aldığımız acı kayıptan yoldaşlarımızın aramızdan erken ayrılmasından dolayı moral bozmanın, gözyaşlarını dökmenin çare olmadığını bilincimize kazıyarak, bağımsızlık, demokrasi ve yüce komünizm mücadelesinde, haksızlığa, zalimliğe, sömürüye karşı iyi ve güzel günler uğruna sürdürdüğümüz mücadelede tehlikelerle dolu olduğunu bilmeliyiz. Kendi saltanatlarını, refahlarını koruyan halk düşmanları, kendilerine yönelen her hareketi bastırmakta, halkın en değerli evlatlarını katletmekte çekinmeyeceklerini bilmeliyiz. Onların alçakca ve hunharca katlettikleri yoldaşlarımızı gözyaşlarıyla değil, onların uğruna verdikleri mücadeleye daha da sarılarak, daha da ileri atılarak, silahlarımızın kabzalarını biraz daha kavrayarak en iyi fedakarlığımızla ileriye fırlayarak, ölüm pahasına kanımız-canımız pahasına mücadele ederek devrimin ve partinin saflarında örgütlenerek anmalıyız. Onları sadece gözyaşlarımızı dökerek, kollarımızı önümüzde bağlayarak anmak, onlara yapılan haksızlık olacağını bilerek mücadele sahalarında, düşmanın gırtlağını sıkıp geberterek anmalıyız. O gelecek günlerde tekrar yanımızda olacak, yoldaşlardan bizden bunu bekliyorlar.

İşçiler, Köylüler, Tüm Emekçiler!

Ağa Şimşek ve **Kenan Bozkurt** yoldaşların katli ne ilk ne de sondur. Faşist patron-ağa devleti, faşist cunta halkın çıkarı uğruna çalışan herkesin düşmanı olarak hareketle onları her defasında katletmek, zindanlarda tutsak etmek istiyor. Esas amacı, halkımızın kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede alıkoymak, halk önderlerini katlederek, onları önderliksiz bırakarak, kendi karanlık düzenlerini, saltanatlarını devam ettirmektir. İşte bu amaç içindir ki, onlarcası idam edildi, yüzlercesi kurşunlandı, binlercesi en ağır cezalara çarptırılarak, zindanlarda tutsak ettirildi. Halkımızın en ufak bir mücadelesine dahi tahammülü olmayan emperyalist uşakları devamlı olarak zaptıraptcı bir uygulamada bulunarak mücadeleyi engelmeye çalıştılar. Ancak nafile!... Bunca şehit vererek, bunca kan dökerek, emek harcayarak, yürüdüğümüz mücadeleyi hiçbir güç engellemeyecektir. En zalim en aşağılık, en "güçlü"(!) görünen diktatörlük lerin sonu gibi, Türkiye'deki komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğü de, halkımızın mücadelesi karşısında yerle bir olması kaçınılmazdır. halkımız, partimizin önderliğinde, örgütlenerek, kırlardan şehirlere yürütülecek halk savaşı yolunda ilerleyerek, iktidarı parça parça alarak, zafere ulaşacağı günler çok çok uzak değildir. Halkımızın zafer günlerini düşünerek titreyenler, çatlasın! O güzel günlere, acıları tadarak varmamızı engelleyecek güç tanımıyoruz!

Faşist Türk Ordusunun Mensupları, İşkenceciler!

Partimizin ve ordumuzun kuruluşundan bu yana halkımızın çıkarı gereği, emperyalistlerin uşağı sınıfların devletine, ordusu olan faşist Türk ordusuna karşı savaş açtığımızı kamuoyuna defalarca ilan ettiğimiz gibi, kanı ve canı pahasına yürüdüğümüz devrim mücadelesinde en açık ve çıplak biçimde gösterdik. 9 Mayıs 1985'de yaralı olarak ele geçirdiğiniz yoldaşamıza, savaş kuralı gereği, bir esir muamelesi yapmayıp, en ağır işkenceye tabi tutulduğu tarafımızca öğrenilmiş bulunulmaktadır. Yoldaşımıza esir muamelesi yapmayıp, ölümü halinde gerekli metodlarla cevap vereceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. En aşağılık halk düşmanı karakteriniz bir kez daha en çıplak biçimiyle halkımızca da görülerek cezalandırılacaksınız!

Yoldaşlar!...

Ağır koşullarda, ölüm pahasına, yürüttüğümüz engebeli ve sarp yolda, acı kayıplarımızın olacağı bilincini bir kez daha tazelerken, düşmanın günümüz koşullarında, daha sistemli, daha da saldırganlaşması karşısında cesaretlice, fedakarca yürüttüğümüz mücadele, tedbiri elden bırakmayarak, şehit yoldaşımız **Ağa Şimşek**, **Kenan Bozkurt**'un anılarını yaşatmalıyız. Sınıf kinimizi daha da bileyerek en iyi fedakarlığımızla, faaliyetlerimiz sürdürürken, partimizin kızıl direnme çizgisinin en iyisini vermeye çalışan **Ağa** ve **Kenan** yoldaşlardan ilham almalıyız!...

★ **AĞA ŞİMŞEK VE KENAN BOZKURT** YOLDAŞLARIN ANILARINI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!
★ PARTİ VE ORDUMUZUN SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
★ KAHROLSUN YOLDAŞLARIMIZIN KATİLİ FAŞİST TÜRK ORDUSU!
★ KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ, HALK İKTİDARI KURACAĞIZ!
★ YAŞASIN PARTİMİZİN KIZIL DİRENİŞ RUHU!...
★ YAŞASIN HALK SAVAŞI!...
★ YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ORDUMUZ TİKKO!...

15 Mayıs 1985
...Gerilla Bölgesi
TKP/ML ... Bölge Komitesi

İHBARCININ AKİBETİ!

Gün 26 Eylül 1983'te, alaca karanlığın kızgın şafağında, Amutka köyü düşman askerleri tarafından sarılıyordu. Köyün sarıldığını farkeden **Ali Karadağ**, **Aziz Süer**, ve **Murat Diri** yoldaşlarla faşist ordu elamanları arasında, kıyasıya bir çatışma başlıyordu. Yoldaşlar silah elde, kanının son damlasına kadar çarpışarak, teslimiyet göstermeden, yılgınlığa kapılmadan, partimizin sloganlarını haykırarak, şehit düşüyorlardı...

Bu acı olayın akabinde, köye gelen faşist albay, sevincinden 4 köşe olmuş bir vaziyette, *"ihbarcıyı bir ben bilirim, bir de 'allah' bilir"* diyordu. Fakat, "allah"la onun arasındaki ihbarcıları Partimiz TKP/ML, aradan daha 1 ay geçmeden, tümünü açığa çıkarmış ve ilk elde ele geçirdiği Müslüm YILDIRIM, Hayri YILDIRIM'ı 2 gün gözaltında bulundurup, sorgulamalarını yaptıktan sonra, 18 Ekim 1983 tarihinde hak ettikleri cezayı ayaklarından asıp, kurşuna dizerek veriyordu.

Yine, yayınlanan bildirilerimizde, ihbarcıların bunlarla sınırlı olmadığı, bunların sadece bir bölümü olduğu belirtilmişti. Aradan aylar geçiyor, hatta yıllar geçiyordu. Açığa çıkmış ve ölüm kararı aynı zaman içerisinde alınan ihbarcılardan Yusuf YILDIRIM ve Mahmut GÜLER kaçarak kurtulmaya çalışıyorlardı. Ama, onların kaçmasıda fayda vermedi. Ne Elazığ ve ne de İstanbul'lar bu adi köpekleri kaçınılmaz sonlarından kurtaramadı. 1984 Kasım'ında ele geçen ilk fırsatı değerlendiren gerillalarımız, Yusuf YILDIRIM'ı da sorgulamasını yaptıktan sonra ayaklarından asarak kurşuna dizip cezalandırdılar. Tüm gerçeklerden ders çıkaramayan Mahmut GÜLER,

hala kaçmaya çalışıyor, İstanbul'da kahve açıyor ve ailesini de götürerek, ölümden kurtulmaya çalışıyordu...

Amutka ihbarı nasıl planlanıyordu?

İhbar Yusuf YILDIRIM, Mahmut GÜLER, Müslüm YILDIRIM ve Hayri YILDIRIM arasında planlanıyordu. Bu adi köpekler, köyde randevu alarak, yoldaşlarımızı toplu yakalatarak ya da katlettirerek emellerini gerçekleştirmeye çalışıyorlardı; ve nihayet yoldaşlarımızı gördükten sonra, bunlardan bir kısmı planları doğrultusunda hareket ederek, randevu alıyorlardı. Hangi eve uğrayacaklarını da bilen bu ihanet şebekesi, ihbarını Hozat alayına veriyor ve sonuçta başarılı oluyorlardı.

Bu ihbarlardan sonra cezalandırılan 4 kişiden, en son Mahmut GÜLER kalmıştı. Mahmut GÜLER, bir yandan kaçıp kurtulmaya çalışırken, öbür yandan, bulunduğu çevrede "suçsuz" olduğunun propagandasını yaparak, halkı etkileyip, kendisine taban bulmaya çalışıyordu. Mahmut GÜLER'in başvurduğu bu oyun, hiç de yeni değildir. Bunun gibi daha birçokları da, kendilerini temize çıkarmak, halktan destek almak ve devrimcilere geri adım attırmak için, çokca demagojiler yaptılar. Araya adam koyarak anlaşma masalarına oturup işi halletmeye çalıştılar, parayla adam kiralayıp propaganda yaptırdılar; fakat sonuçta çabaları boşuna gitti ve hak ettikleri cezayı buldular ve bulacaklar!...

Halk düşmanı ihbarcılardan Mahmut GÜLER hainide ne kaçarak ve ne de yaptığı propagandalarla kurtulamadı. İstanbul'dan köye geldiğinin ikinci günü 18 Şubat 1985'de gerillalarımız tarafından evi basılarak alındı; alındıktan sonra, yoldaşlarımızın şehit olduğu Amutka köyünün merkezine götürüldü. Amutka Jandarma karakolu tarandıktan sonra, Mahmut GÜLER de hak ettiği cezayı bularak, Kurşunlanarak infaz yerine getirildi. Bu cezalandırmadan sonra, bir süre daha düşman güçlerle gerillalarımız arasındaki çatışma devam etti ve sonuçta gerillalarımız planını gerçekleştirerek olay mahallinden uzaklaştılar.

Mahmut GÜLER'in suçu sadece Amutka ihbarı değildir. Bu hain köpek, 1981 yılında Tağar'da bir barınak ihbarıda vermiştir. Barınak ihbarından sonra, kendisiyle yapılan sorgulamada, samimi davranmayarak, suçunu gizlemeye çalıştı. Yaptıklarını inkara yönelen bu hain, daha sonra, Amutka olayını yandaşlarıyla birlikte planlıyor ve üç yoldaşımızın ölümüne sebep oluyorlardı. Yine, 1984 güz aylarında köye giden yoldaşlar ihbar edilerek, Hozat ve Çemişgezek birliklerinin aynı günde yaptığı operasyonlarda,tağar ve Çemişgezek'in köylerinden Aliboğaz'a da Çemişgezek birlikleri gelerek çemberi daraltıp yoldaşları sıkıştırmaya çalışıyorlar. Ancak, bu ihbarda boşa çıkıyordu; çünkü, ihbar anında yetişememiştí. Yine bu ihbarın verildiği sırada, aynı gün Mahmut Güler'in Hozat'ta olduğu açığa çıkıyor. Bunlar, sedce su yüzüne çıkan ihbarlarıdır. Daha önceleri de Mahmut GÜLER, gözaltına alınma bahanesiyle karakollara götürülüp, gerek yoldaşlar hakkında ve gerekse gözaltına alınan köylüler hakkında bilgi alınıyordu. Aynı uygulamalar, Mahmut TUNÇ vb. ihbarcılarada uyguluyorlardı. Yapılan operasyonlar sonucu gözaltına alınan köylüler, ya da yakalanan devrimciler olduğu sıralar, buna benzer ihbarcılar "gözaltına" alınıyordu. Alınmasının sebebi açıktır. Ya devrimciler ve köylüler hakkında bilgi alınacaktı; ya da sorgulamalara katılarak, gözaltındaki insanlara işkence yapacaktı. Bunun dışında ihbarcıları gözaltına almalarına başka neden yoktur ve olamaz. Mahmut Güler ihbarcısının, evden alındığını duyan faşist ordu mensupları daha önce operasyona çıkmış olan birliklerine takviye birlikler ve helikopter kullanarak Hozat ve Ovacık'ın köylerinde genel operasyon düzenlediler. Hozat'ın Ormanyolu köyünden 10'un üzerinde köylü gözaltına alındı; çevre köylerden ise, devrimcilerle ilgili bilgi isteniyor. Ve bazı köylülere dayak atılıp, hakaretlerde bulunuluyordu. Nihayet hiç bir şeye rastlayamayan faşist ordu elamanları, bir haftadan fazla süren operasyonlardan sonra, geri döndüler.

İşçiler, Köylüler, Tüm Emekçiler!

Bu ihbarcının öldürülmesinden sonra, çevrede gerek faşist ordu komutanlarınca ve gerekse çevredeki gerici ve karşı-devrimciler tarafından, işkence yapıldığı propagandaları yaygınlaştırılmaya çalışılıyordu. Biz devrimciler, ilke olarak işkencelere karşıyız. Biz: işkence, baskı, zulüm ve sömürüye karşı olduğumuzdan dolayı, aynı yöntemi tasvip etmediğimizden, bu tür davranışlara da girmedik ve girmeyeceğiz. Onlar bu adi propagandaları yaparak, biz devrimcileri ve komünistleri, teşhir etmeye ve halkla aramızda bulunan kopmaz bağları koparmaya ve bizlere verilen desteği yok etmeye çalışıyorlar. Sizler, bu adi iftira ve karalamalara inanmamalısınız. Bugüne kadar hiçbir halk düşmanına işkence uygulamış değiliz; faşist ordu mensuplarıda, böyle bir örnek gösteremezler!... Bu olaydan önce de 8. kolordu, TRT'de yaptığı açıklamada Hayri ve Müslüm YILDIRIM'a "işkence" yapıldığını iddia ediyordu. Bu ihbarcılara da işkence yapılmamış; ancak, 2 gün sorgulama sırasında dövülmüşlerdir. Partimiz TKP/ML'nin "zorla kabul ettirme" diye bir anlayışı yoktur. Bilinen suçlar doğrultusunda sorgulama derinleştirilir. Ve bu esnada şiddet yöntemi uygulanır. Ve bir ihbarcı, eğer yaptıklarıyla ölümü hak ediyorsa, suçu ister kabul etsin, isterse inkara yeltensin ve isterse "yaptıklarıma pişmanım" desin, suçuna-göre-cezai-işlem, anlayışıyla ölüm cezasına çarptırılır.

Partimizin düşüncesinde, ihbarcıları "af"etme diye bir anlayış yoktur. Her ihbarcı, suçunun ağırlığı ve hafifliğine göre mutlaka ceza görmelidir. Ama, ceza sadece ölüm cezası değildir. Ölüm hak etmeyen ihbarcılara, sürgün, dayak vb. cezalar uygulanır.

Yıllardan beri ihbarcı şebekesine çağrı yapıyoruz. Bu çağrılar doğrultusunda, bir kısım yaptıklarından pişmanlık duyarak ihbarcılığı bırakmakta, bir kısmı daha adileşerek kudurmakta ve bir kısmı da yeni yeni ihbar şebekesine girmektedir. Bizler, sizleri vurup ortadan kaldırmak istemiyoruz. Ancak, sizler yaptıklarınızdan vazgeçmiyorsanız, hala devam ederek halka ve devrimcilere darbe indirmeye çalışıyorsanız, o zaman, son çare olarak sizleri ortadan kaldırıyoruz.

Gördüğümüz gibi, ihbar şebekesi içerisinde yer alan ihbarcılar, genellikle ezilen, sömürülen, yoksul insanlardan teşekkül ediyor. İşte bundan dolayıdır ki, bu ihbarcıların esas yeri, halk safları olmalıdır. Bundan dolayıdır ki, ölümü hak etmeden ihbarcılıktan vazgeçmelerini ve kendi sınıf kardeşlerinin yanında yer almasını istiyoruz. Tüm çabalarımıza rağmen yolunuzdan geri dönerek, yaptıklarınızı itiraf etmezseniz, akibetinizin Mahmut GÜLER gibi olacağından kuşkunuz olmasın. "Açığa çıkmayız" anlayışıyla hareket edip, kaçmaya çalışmayın. Çeşitli sorgulamalarda epeyce bilginin elde edildiği gibi, kişi olarak kendilerine belirtilmeden, teslim olmalarını istiyoruz. Gelip partimize ve ordumuza teslim olmamaları halinde suçlarının ağırlaşacağı bilinmelidir. Son olarak, 21 Aralık'ta Ovacık-Bektaşuşağı ihbarını yapan ihbar şebekeside açığa çıkmıştır. Ve durumun farkına varan şebekenin bazı elamanları kaçmaya çalışarak kurtulacaklarını zannediyorlar! Diğerlerinde olduğu gibi, bunlara da hak ettikleri cezayı vereceğimize söz veriyoruz.

Mahmut Güler'in Çevre ve yakınlarına çağrı:

Mahmut GÜLER'in ölümünden sonra çeşitli gerici propagandalar yaptığınız, meseleyi aşiretçilik sorununa bağlayarak, halk içinde kargaşa çıkarmaya çalıştığınız, tarafımızdan bilinmektedir. Şu çok iyi bilinmelidir ki; bu eylemden dolayı, halka, devrimcilere ve partimize karşı girişilecek olan en ufak bir karşı-devrimci saldırı, cevapsız bırakılmayacak ve suçlular yargılanacaktır. Partimiz, sizleri Mamo'nun akrabaları olduğunuzdan dolayı karşısına almayacaktır. Fakat, sizlerde partimize karşı böyle davranmazsanız, partimize ve halka zarar vermeye kalkışırsanız, kaç kişi olursanız olun, hak ettiğiniz cezayı bulursunuz ve bundan dolayı sizleri uyarmayı görev sayıyoruz.

Devamı sf: 26'da

Komprador Patron-Ağa Düzeninin Ekonomik Çıkmazı, Faşist Özal'ın "Japonya Çıkartması" ve "2000 Yılının Büyük Türkiye"si Şarlatanlığı...

Faşist Özal hükümeti, İMF patentli "24 Ocak" ekonomi-politikasını, süngülerin gölgesinde, bütün hızıyla sürdürmeye devam ediyor.

Bu politikayla, sözüm ona enflasyon ve hayat pahalılığı duracak, Türkiye süratle kalkınacak, hızla "çağdaş uygarlık düzeyine" ulaşcak ve çok değil, en geç "2000 yılında" yeni bir "Japonya" olacaktır...

Aslında bu, M.Kemal faşistinin daha 1920'lerde bestelediği klasik bir şarkıdır. Bugüne kadar gelmiş geçmiş tüm hakim sınıf sözcüleri, aralıksız biçimde aynı kavalı üfleyip durdular.

İ.İnönü faşisti, "milli şef" adı altında koyu bir Hitler hayranı kesilerek, Türkiye'yi "Almanya" yapacağını söyledi.

A.Menderes faşisti, Türkiye'yi bir "küçük Amerika" yapma hayalleri kurdu.

S.Demirel faşisti, "büyük Türkiye" palavraları atıp durdu.

N.Erim faşisti, Türkiye'nin 1985'lerde İtalya'nın seviyesine çıkacağı demagojilerine başvurdu.

B.Ecevit faşisti, "ne ezen ne ezilen, eşitçe, hakça bir düzen"den vs. dem vurup durdu.

Keza, faşist cunta, 12 Eylül faşizminin azgın baskı, zulüm ve terör ortamında, faşist yalan ve demagojinin en pespaye numunelerini sergileyerek, halkımıza bol bol "büyük, güvenli ve istikrarlı Türkiye" mavalları okumaktan bir an dahi geri kalmadı.

Lakin, bugüne kadar aradan 60 yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen, ne Türkiye çağdaş medeniyet düzeyine" ulaşıp bir "küçük Amerika", ya da Almanya, İtalya, Japonya oldu, ne de emperyalizm uşağı ve eli kanlı halk düşmanı hakim sınıf sözcülerinin faşist yalan ve demagojileri bitip tükenmek bildi.

Aynı yalan ve demagojileri, gerek sivil görünümlü faşist cuntanın 1 no'lu elebaşısı cellat Evren, gerekse İMF patentli "24 Ocak" ekonomi politikasının 1 no'lu mimarı kukla Özal, bugünde aralıksız biçimde, hatta çok daha büyük bir iki yüzlülük, pişkinlik ve pervasızlıkla sürdürüyorlar.

Faşist Evren; *"Türkiye, gittikçe büyüyor. Gittikçe güçleniyor..."; "Türkiye, medeniyet yolunda emin adımlarla yürümeye devam ediyor..."* türünden demagojilerini, uşak basın ve radyo-TV üzerinden sık sık piyasaya sürmekten geri kalmıyor.

Faşist Özal, bu konuda Amerikanvari propaganda yöntemleriyle piyasaya sürdüğü yalan ve demagoji numuneleriyle, bugüne kadar gelmiş geçmiş tüm hakim sınıf sözcülerine rahmet okutuyor.

Kissinger gibi siyaset cambazlarına ve çeşitli emperyalist basın yayın organlarına, milyonlarca dolar rüşvet vererek, kendisi ve yaratacağını söylediği "2000 yılının büyük Türkiye"si üzerine şaşalı konuşmalar yaptırıp, yazılar yazdırıyor. Çarşaf çarşaf reklamlar yayınlatıp, "Japonya" yapacağını iddia ettiği Türkiye'yi pazarlıyor.

Örneğin, İngiliz gazetesi **"The Times"**e yayınlatılan Türkiye eki için kaleme aldığı bir yazısında; *"Biz, büyük ve müreffah Türkiye'nin temellerini atıyoruz..."; "2000 yılının Türkiye'sini dünyada ekonomi ve siyaset sahnesinde önemli rol oynayacak kalkınmış, sanayileşmiş bir ülke olarak görüyorum"* vb. türünden demagojilere baş vuruyor.

Keza, İngiltere'nin Ankara Büyükelçisi Sir Mark Russel, **"Export"** dergisine yazdığı bir makalesine; **"Türkiye: Avrupa'nın Az Tanınan Devi"** başlığını atmıştır.

Oysa, aynı İngiltere'nin **"Guardian"** gazetesi, İngiliz basınında bol bol reklamı yapılan Özal'ın ekonomi politikasını; *"işsizlik, yoksulluk ve enflasyon"* olarak özetlemiş; *"Türkiye'nin izlediği, bu şimdiye kadar hiçbir gelişmekte olan ülkede görülmemiş amansız 'Thatcherci' politikaların sıkıntısını", "yoksulların, ekonomik bakımdan zayıf olanların"* çektiğini, *"işsizliğin hızla arttığını", "zenginlerle yoksullar arasındaki uçurumun giderek açıldığını"* vs. yazmıştır.

Ve son olarak Türkiye'de izlenen İMF patentli "24 Ocak" ekonomi-politikasıyla ilgili en çarpıcı başlıklardan birisini ise, **"Wall Street"** adlı Amerikan gazetesi attı:

"Türkiye'de halk, bu enflasyona en çok bir yıl dayanır..."

Emperyalist basında yer alan bu çelişkili haber ve yorumlar dahi, faşist Özal'ın "2000 yılının büyük Türkiye"si sahtekarlıklarının gerçek yüzünü en bariz biçimde sergilemekte, bu demagojilerin altında yatan asıl nedenleri açığa vurmakta, gerçek Türkiye ile, reklamı yapılan hayali "Türkiye" arasındaki çıplak farkı çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır.

Gerçekten de, gerek gelmiş geçmiş tüm hakim sınıf sözcülerinin, gerek faşist cellat Evren'in, gerekse tescilli İMF'ci Özal palyaçosunun; "Büyük Türkiye", "küçük Amerika", "yeni Japonya" vs. demagojilerinin aslı astarı yoktur. Bütün bu demagojik sloganların amacı; ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal

Faşist Özal, bu kez de Japon emperyalizminin ayağına kapanarak, Türkiye'yi pazarladı. Resimde Özal İmparator Hirohito ile görülüyor...

sosyo ekonomik yapısını, bu yapı üzerinde yükselen emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzenini, bu düzenin bekçiliğini yapan faşist Türk devletinin gerçek karakterini gözlerden gizlemekten; bu sosyo-ekonomik yapıdan, bu sömürü ve zulüm düzeninden, bu faşist devletten acı çeken, baskı gören, ezilen, horlanan, iliklerine kadar sömürülen geniş emekçi yığınlarının; geleceğe dair çizilen süslü tablolarla, "kalkınacağız", "sanayileşeceğiz", "büyük Türkiye" yaratacağız, Türkiye'yi "küçük Amerika", "yeni Japonya" yapacağız palavralarıyla, "vatan, millet, sakarya" edebiyatıyla aldatılmaya, uyutulmaya, böylece düzene, devlete karşı gelişen kin ve öfkelerinin köreltilmeye, yatıştırılmaya, düzenin bendinde boğulmaya çalışılmasından başka bir şey değildir.

Süngülerin gölgesinde yıllardır uygulayıcılığı yapılan ve halen sürdürülen İMF patentli "24 Ocak" ekonomi-politikasının halkımızı hızla içine sürüklediği yoksulluk, işsizlik, pahalılık, açlık, baskı, zulüm ve katmerli sömürü ortamı ve bu ortamın halkın bağrında biriktirdiği kin ve öfke seli, hakim sınıf sözcülerini, bugün için, bu tür şaşaalı sloganları çok daha yoğun biçimde kullanmaya, palavra edebiyatını mümkün olduğunca hızlandırmaya zorluyor.

Çünkü ülkemizde emperyalist sömürü ve yağma, bugün için çok daha vahşi bir hal almıştır. ABD emperyalizminin, emperyalist sistemin krizinin ağır yükünü, ezilen bağımlı ülkelere aktarma doğrultusunda, bir dizi ülke gibi ülkemize de dayattığı Freidmancı İMF ekonomi-politikası, komprador patron-ağa düzeninin kronik ekonomik-siyasi buhranını daha da derinleştirip, onun emperyalizme olan bağımlılığını daha da perçinlemekle kalmamış, ülkemizdeki emperyalist sömürü ve yağmayı alabildiğine katmerleştirmiş, adeta dayanılmaz kılmıştır.

Faşist Türk devleti, komprador patron-ağa düzeninin devam ve "istikrar"ını sağlama, onun içinde debelenmeyi sürdürdüğü kronik ekonomik-siyasi buhranının ağır yükünü, hakim sınıfların ve emperyalist efendilerinin menfaatleri doğrultusunda çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın sırtına yıkmayı hedefleyen faşist baskı, terör ve zulmünü, yıllardır aralıksız biçimde sürdürmektedir. Aynı katmerli baskı, sömürü ve zulüm, bugün de bütün vahşetiyle devam etmektedir.

Faşist Türk devletinin yıllardır estirdiği faşist zulüm ve terör rüzgarı dinmek bilmiyor. Operasyonların, katliamların, arama-taramaların, tatbikatların ardı arkası kesilmiyor. İşkence, günlük hayatın bir parçası olarak varlığını koruyor. Ülkenin bütünü sıkıyönetim ve olağanüstü hal yönetimi altında. Halkın en küçük hak arama mücadelesi ve direniş kıvılcımları, en kanlı biçimde bastırılıyor. Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki azgın milli zulüm en vahşi biçimlere bürünüyor. Halkın en küçük bir örgütlenme, konuşma, gösteri yapma, protestoda bulunma, sıkıntı ve ihtiyaçlarını dile getirme hakkı yok. Yeni yeni baskı yasaları peş peşe yürürlüğe sokuluyor. Hayat yaşanılacak gibi değil. Zamlar birbirini kovalıyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Açlık, yoksulluk, sefalet diz boyu. Ahlaki çürüme, yozlaşma, uyuşturucu, kaçakçılık, rüşvet görülmemiş boyutlarda. Devalüasyonlar günlük politika halinde birbirini takip ediyor ve sürekli kılınmış durumda. Enflasyon % 50-60'ların altına inmiyor. Paranın satın alma gücü sürekli düşüyor. 1 dolar 600 lira sınırına dayanıyor. İflaslar, senet protestoları birbirini takip ediyor. Orta tabakalar hızla erimeyi ve proleterleşmeyi sürdürüyor. Faşist Türk devleti kemerleri sıktırdıkça sıktırıyor. Kendisini muhtemel bir iflastan kurtarmak için elinden gelen her yola baş vuruyor. Köprüleri, barajları, santralları, yolları, devlet fabrikalarını vs. satışa çıkarıyor, durmadan para basıyor, devlet tahvillerini piyasaya sürüyor, peş peşe yeni yeni vergiler yürürlüğe sokuyor. İşçi ücretlerini, memur maaşlarını donduruyor. Tarım ürünleri taban fiatlarını düşük tutuyor. Turizmi teşvik etmek, arap turistleri çekmek adı altında ülkemizi Ortadoğu'nun kerhanesi haline getiriyor. Yabancı sermayeyi çekmek adı altında, peş peşe yeni teşvik yasaları çıkarıyor, ülkemizi emperyalist tekeller açısından çekici kılmak için her türden şarlatanlığa başvuruyor. Kapı kapı dolaşıp emperyalist efendilerinin ayaklarına kapanarak kredi dileniyor. Techizat ve silah açısından hurdaya çıkan faşist Türk ordusunun "modernizasyonu" için emperyalist efendilerine yalvarıyor. ABD ile, Almanya ile, İMF ile, Dünya Bankası ile yeni yeni kölelik anlaşmaları imzalıyor. Gırtlağına kadar emperyalist borca batmış durumda. Bırakalım emperyalist borçları gereği gibi ödeyebilmeyi, faizlerini dahi doğru dürüst ödeyemiyor. Dış ticaret açığı 3,5/4 milyar doları buluyor. Ülke içinde pamuk, tütün, pancar vs. üreticilerine olan borçları milyarlara varıyor. Bütçe açığı daha şimdiden 1 trilyon lira sınırına dayanmış durumda. Hakim sınıflar arasındaki çelişkiler giderek derinleşiyor. Sınıf mücadelesi giderek keskinleşiyor ve daha üst noktalara sıçrama emareleri gösteriyor...

Kısacası komprador patron-ağa düzeni ve devleti, tam bir ekonomik-siyasi çıkmaz içine sürüklenmiştir. Bu çıkmazda debelendikçe daha da çok batmaktadır. İMF'ci ekonomi-politikanın baş mimarlarından ve Özal'ın has adamlarından birisi olan E.Pakdemirli, tam bir acz içinde bu çıkmazı şöyle tarif ediyor:

"Dolar her şeye egemen. Yalnız biz değil, tüm Avrupa doların pençesinde çırpınıyor. Dolar bir yükseliyor, Avrupa perişan oluyor. Biz yerimizden oynuyoruz. Dolar bizi oynatıyor. Bizim ekonomi doların egemenliğinde. Dolar bizim ekonominin 3'te 2'sini götürüyor. Ayda bir petrole zam yapmak zorunda kalıyoruz. Bu, dolar karşılığı Türk parasını, Türk milletinden almak demektir. Başka çaremiz yok, tabii ki fedakarlık halka biniyor. Sonra bu yıl 3,1 milyar dolarlık dış borç ödüyoruz. Dolar yükseldikçe bir doların karşılığı Türk parası daha da yükseliyor. (...) Ama ne var ki ihracatın artırılması gerekiyor. Dolar yine yükseliyor, paramızın değeri düşüyor. Sonuçta daha çok malı aynı paraya satıyoruz. Tam anlamıyla soyuluyoruz. üretip üretip ucuza satıyoruz. Biz buna da razıyız; ama eloğlu duvar koyuyor. Satmamızı da engellemeye çalışıyor." (Hürriyet, 3 Mart 1985)

DOKTOR — İyi, iyi... Perhize devam edin... Bir yıla kalmaz ne istersenız yiyebilirsiniz!

Görüldüğü gibi, E.Pakdemirli faşisti, hem hakim sınıfların çıkmazını, hem de ülkemizin emperyalistler tarafından nasıl soyulup soğana çevrildiğini son derece çarpıcı bir üslupla dile getirmektedir.

Keza, İMF patentli "24 Ocak" ekonomi-politikasının çıkmazına, Milliyet gazetesi yazarlarından M.Soysal, içine biraz da "edebiyat" çeşnisi katarak, şöyle dikkat çekiyor:

"Politika sahnesindeki deprem hissedilir boyutlara vardı. Henüz yıkıcı olmayan, ama hissedilir bir deprem bu.

"Sarsıntı, politikanın Richter ölçeklerine göre küçük de olsa, bir şeyin belirtisidir. "Toprak ana" bir şeyi kabul etmeyip, kabuğunu sallıyor ama, neyi? Yedi bin yıllık uygarlıklar beşiği Anadolu'nun silkinip sırtından atmak istediği nedir?...

"... Gerçek satınalma güçleri beş-altı yılda yarı-yarıya düşmüş olan ücretliler, sabahtan akşama emeklerini satarak geçinemez olmuşlar, ev kapılarından içeriye her gün biraz daha neşesiz, ekmeksiz ve umutsuz girer duruma gelmişlerdir. Öte yandan, devlet de yeteri kadar gelir toplayamaz olmuş, bırakın yeni yatırımları ya da başlamış yatırımların bitirilmesini, günlük işlerin sürdürülemsi için bile para bulamıyarak, korkunç bütçe açıklarının içine düşmüştür. Sonuç, toplum yaralarının en tehlikelisi olan işsizlik..."

"Anadolu toprağı çok daha önemli bir şeyi reddediyor. Bir modeli." (Milliyet, 11 Mart 1985)

Tercüman gazetesinin ünlü faşist kalemşörlerinden N.Ilıcak ise, daha da ileriye giderek, mevcut gidişatın "rejimin geleceği" açısından taşıdığı tehlikeye dikkat çekiyor ve "binayı yıkılmaktan" kurtaracak "payandaların" süratle dikilmesi gerektiğini, sözüm ona "demokrasi havarisi" geçinerek, şu sözlerle vurguluyor:

"Diktatörlükler ağzı sımsıkı kapalı düdüklü tencere gibidir. İçinde ne pişiyor belli olmaz ve patlama birden bire gelir. Rejimin nefes borusu tıkalıdır, hava alacak, esneklik sağlayacak süboplar dün zirvede bugün yerde...

"... Bugün Türkiye'de siyasi partiler büyük bunalımlar yaşıyorsa, sebep rejimdeki toprak kaymasıdır...

"Diyorum ki: **toprak kaymadan setleri koyalım, bina yıkılmadan payandaları dikelim. Zira iş olup bittikten sonra enkazın altından çıkmak kolay olmuyor..."** (Tercüman, 13 Nisan 1985)

Gerçekten de, faşist diktatörlük adeta diken üzerinde oturuyor. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü, düzenin çelişkilerine merhem sürmek bir yana, onun yaralarını daha da azdırmış, acılarını dayanılmaz kılmıştır. Keza, 6 Kasım seçim aldatmacası, bu yaraların üzerindeki sargıyı biraz daha aralamaktan, irinlerini biraz daha dışarıya dökmekten öteye geçmemiştir. Özal balonu daha şimdiden havasını tüketmeye, suni tenefüsle yaşar hale gelmeye başlamıştır. Hakim sınıf partileri için için çatırdamaya devam ediyor. Yıllardır koyu bir baskı ve zulüm rüzgarı estirdiği için, yıkıcı bir devrim fırtınası biçmesi muhtemel olan faşist diktatörlük, daha şimdiden soğuk ecel terleri dökmeye başlamıştır. Hakim sınıf klikleri bir yandan birbirlerinin kuyusunu kazmaya çalışırken, diğer yandan, taşması muhtemel olan halkın düzen aleyhtarı kin ve öfke selini, kendi kuyruklarına takmak, faşist diktatörlüğün dizginlerini ele geçirme dalaşında birbirlerine karşı kaldıraç olarak kullanmak ve süreç içinde düzenin bendinde boğmak üzere, daha şimdiden çeşitli "hükümet alternatifleri" üzerinde kafa yormaya, piyasaya sözüm ona yeni yeni "alternatif program"lar sürmeye başlamışlardır. Kısacası önümüzdeki dönem içerisinde, ülkemiz bir dizi yeni gelişmelere ve çalkantılara gebedir...

İşte böylesine derin bir ekonomik-siyasi kriz ortamında, tescilli İMF'ci Özal palyaçosu, adeta deli danalar gibi ortalıkta dört dönüyor, ülkeden ülkeye mekik dokuyor, bir yandan İMF reçeteleri doğrultusunda emekçi halkın adeta kanını, iliğini emerken, diğer yandan emperyalist efendilerin ayaklarına kapanıp kredi dileniyor, emperyalist sermayeyi ülkeye çekmek için, koskocaman Türkiye'yi adeta ipek bir halı gibi emperyalist devlet ve tekellerin ayakları altına seriyor. Kısacası battıkça çırpınıyor, çırpındıkça batıyor. Ama, bütün bunlara rağmen, büyük bir pişkinlik örneği sergileyerek bol bol "büyük Türkiye", "yeni Japonya" palavraları atmaktan, balonları uçurmaktan da geri kalmıyor.

Faşist Özal, "Amerika çıkartması"ndan sonra, yine aynı türden kalabalık bir komprador patron, ithalatçı, ihracatçı, bürokrat ve gazeteci topluluğuyla gerçekleştirdiği "Japonya çıkartması"nda da bu maharetlerini bol bol sergilemekten geri kalmadı. Bir yandan Japon emperyalistlerinin ayaklarına kapanarak, Türkiye'yi pazarlayıp, kredi ve yardım dilenirken, Diğer yandan fırsattan istifade, yeni bir "Japonya" olacak "2000 yılının büyük Türkiye"si demagojik temcit pilavını yeniden kotarıp piyasaya sürdü. Uşak basın üzerinden yoğun bir reklam kampanyası yürüterek, geleceğe dair parlak tablolar çizmeye çalıştı.

Peki Türkiye'nin, hakim sınıf sözcülerince "çağdaş uygarlık" olarak adlandırılan, Almanya, Fransa, İngiltere, ya da ABD gibi bir avuç emperyalist ülkenin gelişmişlik düzeyine ulaşması, örneğin faşist Özal'ın palavra attığı gibi yeni bir "Japonya" olabilmesi mümkün müdür?

Aklı başında olan ve çağımızın gerçeklerinden bir nebzecik haberi bulunan sıradan bir kişinin dahi, bu soruya vereceği cevap, elbetteki hayır olacaktır.

Çünkü, serbest rekabetçi kapitalizm çağında, kendi toplumsal iç dinamikleriyle kapitalistleşen ve XIX. yy. sonlarıyla XX. yy. başlarında tekelci kapitalizm, yani emperyalizm aşamasına ulaşan bu ülkeler; ezen/ezilen milletler ayrımını bütün dünyaya yaymış, diğer bütün ülkeleri kendilerine bağımlı hale getirerek, emperyalizmin sömürü ve yağma pençesine düşürmüşlerdir. Dolayısıyla emperyalist aşamaya ulaşamayan tüm diğer ülkeleri, geri kalmışlığa mahkum etmiş, bu ülkelerin kendi toplumsal iç dinamikleriyle sanayileşmelerini engellemişlerdir. Nitekim çağımız, bir avuç emperyalist ülke dışında emperyalist aşamaya ulaşan herhangi bir bağımlı, ya da ezilen ülkeye, aradan geçen bir asra yakın süreye rağmen henüz tanık olamamıştır.

Bilindiği gibi Türkiye'de, emperyalizmin sömürü ve yağma pençesine düşürdüğü en eski yarı-sömürge ülkelerden birisidir ve ezilen bağımlı ülkeler kategorisine dahildir. Ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısı sürdükçe, onun kalkınması, sanayileşmesi ve komprador patron-ağa düzeninin kronik ekonomik ve siyasi bunalımlarından kurtulması asla mümkün olamaz. Tam tersine, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki sömürü ve yağmasının her geçen gün daha da çok katmerleşmesi, hakim sınıfların, emperyalizme doğrudan bağlı olan ve komprador patron-ağa düzeninin çelişkilerinden kaynaklanan kronik ekonomik ve siyasi krizlerden kurtulması asla mümkün olamaz. Bu nedenle, tüm hakim sınıf sözcülerinin olduğu gibi, faşist Özal'ın, yeni bir "Japonya" olacak "2000 yılının büyük Türkiye"si sloganı da, aslı astarı olmayan büyük bir palavradan ibarettir. Onlar asla ülkemizi kalkındırıp sanayileştiremezler. Çünkü, ülkemizin içinde bulunduğu geri kalmışlığın asıl sorumlusu onlardır, onların sözcülüğünü yaptığı emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarıdır. Emperyalizmin ülkemizdeki toplumsal dayanaklarını oluşturan, emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya damgasını vuran, aldıkları cüzi bir pay karşılığı, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını, halkımızın emeğini, alınterini emperyalist efendilerine peşkeş çeken bu sınıfların ve Evren, Özal gibi sözcülerinin tek amacı, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin devamını sağlamaktır. Onların yaptığı her şey işte bunun içindir.

Kısacası, ülkemizin kendi toplumsal iç dinamiğiyle kalkınmasının, sanayileşmesinin, kendi bağımsız ve yeni demokratik ekonomisini kurabilmesinin önüne engel olarak dikilen başlıca "üç dağ" vardır: emperyalizm, komprador kapitalizm, feodalizm.

Ülkemizin kendi iç dinamiğiyle sanayileşmesini engelleyip, onun süreç içinde eperyalizmin bir yarı-sömürgesi haline gelmesinin temel etkeni feodalizmdir. Bu nedenle feodalizmin varlığı, sanayileşmeyle, kalkınmayla taban tabana zıttır.

Komprador kapitalizm, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki hakimiyetini ve sömürüsünü pekiştirmek ve ülkemizin milli sanayinin gelişmesini engellemek için, kendisine bağımlı olarak geliştirdiği, tamamen asalak, gerici ve çürüyen cılız ve montaj karakterli bir kapitalizmdir. Ülkemizde, emperyalizmden bağımsız olarak ve feodalizmi köklü biçimde tasfiye ederek ağır sanayii kuracak sermayeye sahip değildir. Bu nedenle ülkemizin cılız ve montajcı komprador burjuva sınıfı, toprak ağası sınıfıyla kutsal bir ittifak içine girmiştir ve her ikisinin belirleyici özelliği de emperyalizme uşaklıktır.

En önemlisi de, emperyalizm, kendisine göbeğinden bağımlı hale getirdiği ülkemizin sanayileşmesine, ya da hakim sınıf sözcülerinin reklamını yaptıkları "emperyalist aşamaya" ulaşmasına kesinlikle müsade etmez. Ülkemizdeki uşaklarına verdiği tek bir kuruşluk 'yardım' ve krediyi dahi, onların ülkemizi 'sanayileştirmeleri', 'kalkındırmaları' için vermez; onlar aracılığıyla ülkemiz üzerindeki sömürü ve yağmasını daha da yoğunlaştırmak, ülkemiz üzerindeki hakimiyetini daha da perçinlemek için verir.

Bu yüzden, hakim sınıfların ve onların Özal gibi sözcülerinin, hem de kapı kapı dolaşıp emperyalist efendilerinin

Devamı sf: 26'da

• *Şanlı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin Derslerini Doğru Kavrayalım:*

İşçi Sınıfı Devrimin Önder Gücüdür; İşçi Sınıfının İdeolojik, Siyasi, Örgütsel Önderliği Tesis Edilmeden Devrimin Zaferi Hayaldir!

Bundan 15 yıl önce, ülkemiz işçi sınıfı tarihi, o güne kadar görülmemiş boyutlarda, büyük bir işçi direnişine tanık oldu.

Toplumumuzdaki en ileri, en devrimci ve en disiplinli sınıf olan kahraman işçi sınıfımız, şanlı **15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi**'ni ülkemiz devrim tarihine yazarak, gücünü dost, düşman herkese alenen gösterdi.

Genel olarak dünyadaki, özel olarak da ülkemizdeki gelişme ve değişmelere paralel olarak, yeni bir ivme kazanan işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın kendiliğinden gelme mücadelesinin doruk noktası olarak kendisini ortaya koyan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin dersleri: gerek çeşitli milliyetlerden ülkemiz işçi sınıfı ve emekçi halkı, gerek ülkemiz devrimi, gerekse bizzat partimiz açısından **özgül** bir anlam ve öneme sahiptir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi; devrimin, zorunlu olarak ve kaçınılmaz biçimde **şiddete** dayanacağını gösterdi. Tüm pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne denli ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Cuntacı hayallerin ve tüm anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Gerçek kahramanın kitleler olduğunu, dolayısıyla devrimin ancak onların eseri olabileceğini bir kere daha en açık biçimde gösterdi. Bir avuç seçkin aydın gurubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva anlayışlara ağır bir darbe indirdi.

Devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırlık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. Şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

En zor şatlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanun dışı bir temel atarak ve çalışmaları bu temel üzerinde inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını açık biçimde ortaya koydu. (Bkz: İ.Kaypakkaya, S.Yazılar, sf: 273-275)

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, bütün bu önemli özellikleriyle, başta İ.Kaypakkaya yoldaş olmak üzere, PDA saflarındaki bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı.

Büyük İşçi Direnişine katılan, sıkıyönetim şartlarında mücadeleyi devam ettiren, kitleler arasında çalışma pratiği olan İ.Kaypakkaya ve etrafında toparlanan bir kısım kadrolar, Büyük İşçi direnişi'nden önemli dersler çıkardılar. PDA'nın geçmişte izlediği çizgisinin, sağcı teslimiyetçi bir çizgi olduğunu, revizyonist bir çizgi olduğunu kavradılar. Bu mücadeleyi uzaktan izleyen, kitleleri tanımayan, işçi hareketinden gereken dersleri çıkartamayan, hatta yanlış dersler çıkartan, kolay başarı umuduna kapılan, geçmiş sağcı çizgiyi tamamen terkederek, doğru bir çizgide hareketi yeniden inşa etmek yerine, bazı konularda ufaktefek değişiklikler yaparak suratlarını yeni bir maske ile gizlemeye çalışan hareketin tepesine çöreklenmiş burjuva unsurlara karşı, **iki-çizgi mücadelesine** giriştiler.

PDA revizyonizmi safiarında ortaya çıkan ve bir açının kolları arasındaki mesafe gibi giderek büyüyen **bu çelişme**, sonuçta gelip kopma noktasına dayandı.

İ.Kaypakkaya ve önderliği altında toparlanan ML kadrolar, örgüt-içi mücadelenin hem imkansız, hem de faydasız hale gelmesi üzerine, Nisan 1972 sonlarında örgütsel ayrılığı gerçekleştirip, PDA revizyonizmine karşı cepheden mücadeleyi başlatarak, partimiz **Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist**'in kızıl bayrağını Türkiye devriminin gönderine çektiler.

Bu Türkiye devrim tarihinde çığır açan bir olay oldu ve elli yıllık aradan sonra, M.Suphi gerçek TKP'sinin doğrudan devamı ve komünist mirasının kararlı savunucusu olarak, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfını, bir kez daha "kendiliğinden bir sınıf" olmaktan çıkarıp, yeniden "kendisi için bir sınıf" haline getirdi.

Partimiz, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının öncü kurmayı olarak, onun devrimdeki ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliğini tesis etme doğrultusunda, henüz oldukça genç ve tecrübesiz bir komünist hareket olmasına rağmen bütün gücüyle sınıf mücadelesinin engin denizine atıldı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden çıkarılan derslerin de şekillenmesinde önemli bir rol oynadığı stratejik ilkelerin ışığında yürüttüğü bu şanlı mücadelesini; tüm hata,zaaf ve eksikliklerine, tüm başarısızlık, kayıp ve yenilgilerine rağmen, bugüne kadar geçen 13 yılı aşkın süre içinde aralıksız biçimde sürdürdü.

Kuşkusuz ki, bugüne kadar geçen süreç içerisinde, gerek ülkemiz devrimci hareketi, gerekse ülkemiz komünist hareketi, çok daha zengin ve paha biçilemez değerde tecrübeler edindi. En azından, on yıl içerisinde peş peşe iki açık faşizm ve iki ağır yenilgi deneyi yaşandı. Lakin bütün bunlar dahi, partimizin 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden çıkardığı dersleri, tekrar tekrar doğrulamaktan öteye geçmedi.

Devrimin şiddete dayanacağı ve ancak uzun süreli halk savaşı yolundan geçerek zafere ulaşabileceği gerçeği iyice netleşti.

Faşist Türk ordusunun yeminli emperyalizm uşağı ve eli kanlı halk düşmanı karakteri, gerek 12 Mart, gerekse 12 Eylül faşizmi döneminde, çok daha açık biçimde ortaya çıktı.

Tamamen kaba ve uydurma bir karaktere sahip olan parlamentonun, faşist diktatörlüğün maskesi olma fonksiyonu çok daha bariz biçimde sergilendi.

15-16 Haziran Direnişinden gereken dersleri çıkarmayarak, kitlelerden kopuk bir tarzda, bir avuç seçkin aydın gurubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden THKO, THKP-C ve onların takipçisi küçük-burjuva 'sol' akımların, "foko" , "öncü savaş" teorileri tekrar tekrar mahkum oldu.

15-16 Haziran Direnişinden gereken dersleri çıkarmayarak, şehirlerde girişilecek bir genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayalleri kuran küçük-burjuva sağ oportünist ve orta burjuva reformist-revizyonist anlayışlar, tekrar tekrar mahkum oldu.

Köylük bölgelerin esas faaliyet alanı olmasının önemi, şehirlerde kuvvet biriktirme ve fırsat kollamanın önemi, illegal çalışmanın esas olmasının önemi, esas olarak kendi kuvvetlerimize, tali olarak müttefiklerimize dayanmanın önemi vs. tekrar tekrar kanıtlandı.

Açıktır ki, partimiz de (İ.Kaypakkaya önderliğindeki kısa kuruluş dönemi hariç) bugüne kadar geçen uzun süre içinde, çeşitli objektif ve subjektif nedenler, en önemlisi de bilinç ve örgütlenme düzeyinin sığlığı ve yüzeyselliği sonucu, İ.Kaypakkaya yoldaşın 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden çıkardığı doğru ML dersleri, gereği gibi savunmada ve hayata uygulamada üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirememiş, hatta ciddi başarısızlıklara düşmüştür. Nitekim, gerek devrimci kadroları partimiz saflarına katmada, gerek işçi sınıfını ve diğer emekçi kitleleri partimizin kanatları altında toplamada, gerek halkımızın başlıca üç silahını inşa etmede, gerek işçi sınıfı ve geniş halk yığınları içinde cirit atmaya devam eden her türden devrimci ve karşı-devrimci ideolojilerin etkisini kırmada, gerekse uzun süreli halk savaşını geliştirme ve yaygınlaştırmada, aradan geçen on yıllık süreye rağmen henüz fazla bir mesafe katetmemiş olmamız, bunun en açık kanıtıdır.

Elbetteki bütün bunlar, bizim açımızdan sadece geçici başarısızlıklardır. Görevimiz, başarısızlık ve yenilgilerimizden öğrenmek, başarısızlıklarımızı başarıya, yenilgilerimizi zafere dönüştürme doğrultusundaki mücadelemizi, hiç bir zorluktan ve engelden yılmadan kesintisiz biçimde sürdürmektir. Böylesine sarsılmaz bir inanç ve azimle mücadelemizi sürdürdüğümüz taktirde, uzun yıllar boyunca katedemediğimiz mesafeyi çok daha kısa süre içinde rahatlıkla katetmemiz mümkündür. Ki, bunda da, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin ML derslerini çok daha derinden kavramamızın ve onları çok daha yaratıcı biçimde içinde bulunduğumuz somut duruma uygulayabilmemizin son derece önemli rolü olacaktır.

Çünkü, 15-16 Haziran'ı anmak demek, ona her yıl methiyeler dizmek, işçi sınıfının ve emekçi halkın kendiliğindenci mücadelesi önünde secdeye kapanmak, bu mücadelelerin şakşakçılığını yapmak, ya da İ.Kaypakkaya yoldaşın sözlerini her yıl yeniden yeniden tekrarlamak demek değildir.

15-16 Haziran'ı anmak demek; onun direniş ruhunu mücadelemizde yaşatmak, kahraman işçi sınıfımıza, çilekeş ve fedakar köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duymak demektir.

15-16 Haziran'ı anmak demek; onun derslerini doğru kavramak, bu derslerin özüne vakıf olmak, bu dersleri bugün içinde bulunulan duruma yaratıcılıkla uygulamasını bilmek, bu derslerin ışığında bütün gücümüzle sınıf mücadelesinin engin denizine atılmak demektir.

Hiç kuşku yok ki, 15-16 Haziran demek, her şeyden önce çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı demektir. Çünkü, önüne dikilen tüm burjuva ve küçük-burjuva oportünist, revizyonist, reformist klikleri tepeleyerek 15-16 Haziran Direnişini yaratan toplumsal güç, işçi sınıfımızdır. Kahraman işçi sınıfımız, 15-16 Haziran Direnişiyle, yumruğunu bir balyoz gibi karşı-devrimin suratına patlatmış, tüm burjuva ve küçük-burjuva revizyonist klikleri tepeleyip geçmiş, devrimin önder gücü olma vasıflarını en bariz biçimde, dost düşman herkesin gözleri önüne sermiştir. Dolayısıyla, işçi sınıfının önderliği olmadan devrimi zafere ulaştırmanın imkansız olduğu gerçeğini, en bariz biçimde ortaya koymuştur.

Elbetteki işçi sınıfının önderliği, salt "coğrafi" bir sorun değildir. Bu ideolojik, siyasi, örgütsel bir sorundur ve işçi sınıfı devrim üzerindeki önderliğini, kendi öncü müfrezesi, kurmay heyeti, en ileri, en bilinçli ve en örgütlü kesimi olan kendi sınıf partisi, yani komünist partisi aracılığıyla tesis eder. Lakin, "ben proletaryanın öncü kurmayıyım, onun sınıf bilinçli temsilcisiyim" diyen bir parti, hiç bir şart altında işçi sınıfı içindeki faaliyeti es geçemez, işçi sınıfını bilinçlendirmeye ve örgütlendirmeye daima gereken önemi verir. Hiç bir gerekçeyle, işçi sınıfını , onun sınıf temsilcisi olmayan, ya da onun çıkarını savunmayan akımların ve ideolojilerin esaretine terk edemez. Her türden yabancı akım ve ideolojinin, proletarya saflarındaki etkinliğini kırmak ve doğru bir ideolojik, siyasi, örgütsel politika izleyerek, onu, süreç içinde kanatları altında toparlamak için kesintisiz biçimde mücadele eder, onu eğitmeye, bilinçlendirmeye, örgütlendir-

meye çalışır. Elbetteki bu, kısa vadeli, gelip geçici, günü birlik, aceleci değil; tam tersine son derece sıkı, sabırlı, kararlı, uzun vadeli ve istikrarlı bir çalışmayı gerektirir.

İşçi sınıfımız, sadece nitelik olarak değil, aynı zamanda nicelik olarak da, hiç de küçümsenmemesi gereken önemli bir potansiyel güce sahiptir. Nitekim, başta emperyalizmin uşağı karşı-devrimci klikler olmak üzere, tüm diğer sınıf güçleri, dün olduğu gibi, bugün de işçi sınıfının bu gücünden yararlanmaya, onu kendi sınıf menfaatleri doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadırlar.

Hakim sınıflar, işçi sınıfımızın sınıf bilinçli mücadelesinden öcü gibi korkmaktadırlar. Onlar, işçi sınıfımızın, kendi devlet ve düzenlerine karşı gelişecek sınıf bilinçli mücadelesini engellemek için, her zaman olduğu gibi, halen de ellerinden gelen her yola baş vuruyorlar. Bir yandan, tüm emekçi halkımız üzerinde olduğu gibi, işçi sınıfımız üzerindeki baskı, sömürü ve zulümlerini alabildiğine katmerleştiren hakim sınıflar, diğer yandan, özellikle de, faşist, sosyal-faşist, sarı ve sahte reformist sendika ağalarından oluşan cılız bir işçi aristokrasisi tabakasından da alabildiğine yararlanarak; işçi sınıfını içerden bölmeye, işçi sınıfının mücadelesini düzen sınırları içinde tutmaya ve boğmaya özen gösteriyorlar. Hakim sınıf partileri, bırakalım siyasi örgütlenmeyi, ekonomik örgütlenme hakkı dahi tanımadıkları, uzun yıllar süren zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği kısmi ekonomik ve demokratik haklarını ise süngü zoruyla gaspettikleri, işçi sınıfını, kendi kuyruklarına takma, onun düzen aleyhtarı kin, öfke ve hoşnutsuzluğunu düzenin bendinde boğarak, faşist diktatörlü ğün dizginlerini ele geçirme it dalaşında birbirlerine karşı kaldıraç olarak kullanma çabalarına da giderek hız veriyorlar. Çünkü; çığ gibi büyüyen işsizlik; alabildiğine yoğunlaşan sömürü; ateşten gömlek haline gelen yaşam şartları; her gün birbirini takip eden zamlar, devalüasyonlar; adeta kuşa çevrilen ve nerdeyse herhangi bir pratik değeri kalmayan sendika, grev ve toplu sözleşme yasalarının en küçük ekonomik, demokratik hakların dahi aranmasına ve alınmasına izin vermemesi vs.; işçi sınıfının ihtiyaç ve sıkıntılarını had safhaya vardırmış, düzenle olan çelişkilerini objektif olarak alabildiğine keskinleştirmiş, bağrındaki kin ve öfke selini alabildiğine körüklemiş ve onu adeta bir barut fıçısına çevirmiştir. Öyle ki, yıllardır "partiler üstü politika" safsatalarıyla işçi sınıfını uyutan, aslında ise işçi sınıfının mücadelesini hakim sınıflara ve faşist diktatörlüğe peşkeş çekmekten başka birşey yapmayan Türk-İş'in sarı sendika ağaları dahi, yalanlarıyla işçi sınıfını kandıramaz hale gelmişlerdir. Bütün bunlar hakim sınıfları ve sarı sendika ağalarını ciddi biçimde rahatsız etmekte, onları işçi sınıfının kabarması muhtemel mücadelesini kırmanın hesaplarını yapmaya itmektedir.

Keza; gerek çeşitli sosyal-faşist klikleri, gerekse halk güçleri saflarında yer alan düzinelerce küçük-burjuva sağ-'sol' oportünist, orta burjuva reformist, revizyonist akım ve kalıntıları da 12 Eylül faşizminin yarattığı yenilgi ve genel dağınıklığa rağmen, bölük pörçük de olsa işçi sınıfımızı etkileme doğrultusundaki ajitasyon-propaganda ve eylemlerini şu ya da bu şekilde sürdürmeye devam ediyorlar.

Bu durum, bugün gelinen noktada işçi sınıfını bilinçlendirme, örgütleme ve devrimci mücadeleye seferber etmede, dolayısıyla işçi sınıfının devrimdeki ideolojik, siyasi, örgütsel önderliğini sağlamada partimize düşen görev ve sorumlulukları daha da önemli ve hayati kılmaktadır.

Açıktır ki, işçi sınıfı önder güç olmasına rağmen, halk sınıf ve tabakalarına dahil olan müttefikleriyle ittifak içine girmeden, tek başına faşist diktatörlüğü yıkamaz. Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle, köylülük, içinde bulunduğumuz demokratik halk devrimi (özü toprak devrimi olan) aşamasında devrimin temel gücüdür ve başlıca insan kaynağını oluşturur. Bu durum, köylük alanların esas mücadele alanı alınmasını gerektirdiği gibi, işçi-köylü temel ittifakının önemini de kat kat artırmaktadır. Lakin şehirlerin içinde bulunulan devrim aşamasında, tali faaliyet alanı olması, bizim şehirlerdeki, özellikle de işçi sınıfı içindeki çalışmaya gereken önemi vermemize engel değildir. Şehirlerin devrimdeki rolünü abartarak, Troçkist bir anlayışla, devrime zarar verebilecek ve işçi sınıfının köylülük gibi büyük bir müttefikinden koparacak bir politika izleyerek, buralarda faaliyeti "esas" almak kadar; köylük alanlardaki faaliyeti "esas alma" adına şehirlerdeki çalışmayı tatil etmek, ya da küçümsemek de yanlıştır..

İ.Kaypakkaya yoldaş, içinde bulunduğumuz devrim aşamasında şehirlerdeki çalışmamızın ne olması gerektiğine ışık tutan ilkeyi, açıklıkla formüle etmiştir:

"Şehirlerde (büyük şehirlerde), stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, ayaklanmalar düzenlemek talidir." (S.Yazılar, sf: 303)

Elbetteki bu, bizim, şehirlerdeki silahlı mücadeleyi reddettiğimiz anlamına gelmez. Lakin; *"Ülke çapında, bir bütün olarak düşman bizden güçlü olduğu sürece, şehirlerdeki politikamız, esas olarak "kuvvet toplamak ve fırsat kollamak"*tır. Ve zaman zaman ayaklanmalar düzenliyerek köylük bölgelere çekilmektir.

"Bunun yanında birincisi, **kırlık bölgelerdeki mücadeleye destek olmak** *üzere; ikincisi, gerici saldırılara karşı* **aktif savunma** *vasıtası olarak! Üçüncüsü,* **kuvvet biriktirme** *vasıtalarından biri olarak şehirlerde de gerilla eylemlerine girişilebilir ve girişilmelidir."* (age, sf: 376)

Kısacası, ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu sürece, yani stratejik savunma dönemi boyunca, şehirlerde, **silahlı mücadele yürütmek ve ayaklanmalar düzenlemek tali, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esastır.** Bu ML gerçek kavranmadığı sürece, şehirlerde başarı kazanmak ve işçi sınıfını süreç içinde önderliğimiz altında toparlamak hayaldir.

Açıktır ki, ülkemiz komünist hareketi olarak biz, bugüne kadar geçen süreç içinde, sadece köylük alanlardaki faaliyetlerde değil, şehirlerdeki ve özellikle de işçi sınıfı içindeki faaliyette de, fazla bir başarı sağlayamadık. Ve şehirlerdeki başarısızlığımız, sadece, "biz köylük bölgelerdeki çalışmaya gereken önemi vermedik" gibi bir gerekçeyle izah edilemez. Bunun nedenleri; kuvvet biriktirme ve fırsat kollama ilkesinin derinliğine kavranmaması, uzun vadeli bir perspektifle hareket edilmemesi, en gerici sendikalar içindeki çalışmaya dahi gereken titizliğin gösterilmemesi, aceleci ve sabırsız davranılması, "kolay başarı" hayallerine kapılınması, illegaliteye gereken önemin verilmemesi, kadroların eğitimine gereken önemin verilmemesi, kısıtlı da olsa, tali de olsa her türden legal imkanlardan gereği gibi yararlanılamaması, işçi sınıfının bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi doğrultusundaki ajitasyon/propagandanın yeterli düzeyde ve sürekliliği sağlanmış biçimde organize edilmemesi; en önemlisi de parti genel çizgimizin yaratıcı bir tarzda değişen somut şartlarla kaynaştırılıp, somut şartların gerektirdiği doğru mücadele biçim ve taktiklerinin geliştirilip uygulanmaması vs.dir.

Biz, bütün bu eksikliklerimizden doğru dersler çıkarmalı, 15-16 Haziran Direnişi'ni yaratan kahraman işçi sınıfımız içindeki çalışmaya da gereken önemi mutlaka vermeli, her türden burjuva akım ve ideolojilerin işçi sınıfı üzerindeki etkinliklerini kırma doğrultusunda, sabırlı, kararlı ve uzun vadeli bir mücadeleye girişmeli, kuvvet biriktirme ve fırsat kollama ilkesini esas alarak, şehirlerdeki mücadeleyi köylük alanlardaki esas mücadeleye tabi kılmalıyız. Bunu başarmanın, yani şehirlerde başarı sağlamanın yolu ise, işçi sınıfı içinde kök salmaktır. Ki, şehirlerde uğradığımız başarısızlıklar, sadece devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesizliğiyle izah edilemez. Bu başarısızlıklarımız da, işçi sınıfı içinde henüz gereği gibi kök salamamamızın ve şehirlerdeki faaliyetlerimizde yeterince açık ve doğru bir politika izleyememizin de önemli rolü vardır.

15-16 Haziran Büyük İşçi Derinişi'ni işte bu gerçeklerin ışığında anmalı ve onun yüce direniş ruhundan ilham alarak, mücadelemize hız vermeliyiz!

Komünist Partisi, Komünist Bilinç Ve Merkezi Önderlik Üzerine 4

Komünist Partilerini Vareden Objektif ve Subjektif Koşullar

Açıktır ki, yazımızın geçen bölümünde, işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve devrime **önderlik** açısından taşıdıkları hayati anlam ve önemi vurgulamaya çalıştığımız **komünist partileri** de, durup dururken kendi kendilerine ortaya çıkmazlar, ya da gökten zembille inmezler. Onları varedip tarih sahnesine çıkaran ve sınıf mücadelesi arenasına sokan, bir başka deyişle komünizm nihayi hedefine varmanın aracı olarak onların doğmalarının, yaşamalarının ve süreç içinde sönerek yok olmalarının **maddi zeminini** oluşturan belli toplumsal çelişkiler, belli **objektif ve subjektif koşullar** vardır.

Bu açıdan soruna yaklaşıldığında, öncelikle şu gerçeği belirtmek gerekir ki; tarihin diyalektiğinin ve üretim güçlerinin gelişim seyrinin, toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında, modern sanayinin özel ve asıl ürünü olarak doğurup, geliştirip, güçlendirdiği; kendisine zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şey bırakmıyarak, modern toplumun "özgür" kölesi haline getirdiği; omuzlarına, geçmişi değil geleceği, çürüyüp yok olanı değil büyüyüp gelişeni temsil etme, dolayısıyla da üretim araçları üzerindeki her türden sömürücü sınıf mülkiyetine, kesin olarak ve acımasız biçimde son vererek, sonuçta kendisiyle birlikte, sömürücü sınıf düzenlerinden acı çeken tüm insanlığın gerçek kurtarıcısı olma fonksiyonunu yüklediği **proletaryanın**; bir sınıf olarak tarih sahnesine çıktığı ve sınıf mücadelesi arenasında boy gösterdiği her ülkede komünist partisinin **objektif koşulları** var demektir. Bu koşullar ülkeden ülkeye değişen belli gelişim farklılıkları göstermesine rağmen, genel olarak mevcuttur. Bu objektif koşullar, özellikle de **emperyalizm çağında**, enine, boyuna ve derinliğine olgunlaşarak, komünist partilerin kazandığı ve kazanacağı tarihi ve büyük zaferlerin — tüm geçici başarısızlık ve yenilgilere rağmen— yolunu açmış ve her geçen gün daha da çok açmaktadır.

Bu maddi zemin ve objektif **koşullar** üzerinde yükselen ve proletaryanın nihayi kurtuluş davasının diğer **yönünü** oluşturan **subjektif koşullar ise**; **en bi**linçli ve örgütlü ifadesini, proletaryanın sınıf bilinçli öncü kesimi ve **onun sınıf** mücadelesi içindeki ideolojik-siyasi-örgütsel temsilcisi olarak, **ilk kez**, **K.Marks** ve **F.Engels** tarafından 1848'de yayınlanan **Komünist Manifesto** ile tarih sahnesine çıkan ve sınıf mücadelesi arenasına giren; aradan geçen bir buçuk asra yakın süre içerisinde, son derece zorlu, karmaşık ve zikzaklı bir gelişim seyri izleyerek bugüne kadar gelen ve halihazırda çağımız içindeki en zayıf ve cılız anını yaşama durumunda bırakılan **uluslararası komünist hareketin** ve onun tek tek ülkelerdeki **özgül parçalarının** tarihi ve şanlı mücadelesinde bulmaktadır.

Bir başka deyişle subjektif koşullar; proleter devrimi (ve özgül biçimlerini) vareden, ya da kaçınılmaz kılan objektif koşullar (ya da insan iradesinden bağımsız toplumsal çelişkiler) temeli üzerinde ortaya çıkan ve bu devrimin insan çabası ve iradesiyle yaratılan etmenlerini kapsar —ki, bunların şekillenmesinde belirleyici rol oynayan esas faktör ise, **komünist bilinçtir.**

En genel ifadesiyle, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin, komünist partisi önderliğinde, devrimi yapıp sürdürebilecek **bilinçliliğe** ve **örgütlülüğe** kavuşturulması anlamına gelen subjektif koşulların, bütün ülkelerde aynı zamanda ortaya çıktığı ve aynı gelişim seyrini izlediği elbette ki söylenemez. Tam tersine, proleter devrimin subjektif koşulları, ortaya çıktığı her ülkede, kendine özgü belli zaman ve gelişim farklılıkları göstermiş; bir çok ülkede, sayısız kesintiye ve dumura uğrama örnekleri sergilerken, bir dizi ülkede ise henüz kendisini ortaya koyacak ve kabul ettirecek elverişli objektif ve subjektif zemini bulamamıştır. Lakin, her halükarda da, bugüne kadar geçen bir buçuk asırlık süreç içerisinde, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının önüne; **"bütün ülkelerin işçi hareketlerinin genel biçimi ile ele alınan deneyimi"** (Stalin) olan **Marksist-Leninist teoriyi** koymuştur.

Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları, uluslararası komünist hareket ve onun tek tek ülkelerdeki özgül parçalarının önderliğinde, bu şaşmaz yol gösterici **bilimsel kılavuzu**, maddi dünyayı değiştirme ve tarihin tekerleğini ileriye doğru döndermе mücadelesinde, en iyi şekilde kullanmasını mutlaka öğrenecek ve onu gereği gibi kullanamama beceriksizliğinin ve yeteneksizliğinin tayinedici rol oynadığı tüm geçici ve ağır başarısızlıklara, kayıplara, yenilgilere ve geriye dönüşlere rağmen, **proleter dünya devriminin** tüm dünya üzerindeki kesin zaferine doğru aralıksız biçimde ilerlemeyi sürdürecek, sömürüsüz, zulümsüz ve sınıfsız bir dünyayı mutlaka yaratacaktır.

Bu toplumsal yasaların, insan iradesinden bağımsız olarak, er ya da geç **kaçınılmaz** biçimde ortaya koyacağı bir sonuçtur.

Komünistlerin ve onların **demokratik**-merkeziyetçilik ilkesi temelinde aralarında tesis ettikleri gönüllü ve bilinçli irade ve eylem birliklerinin ifadesi olan **komünist partilerin** (uluslararası planda **komünist enternasyonallerin**) başlıca ayırd edici özelliği, **Bu sürecin en bilinçli, en ileri ve en örgütlü ifadesi** olmalarıdır. Bilimsel sosyalizm teorisinin kurucuları **K.Marks** ve **F.Engels**'in, **Komünist Manifesto**'da yer alan şu sözlerinin vurgulamak istediği tarihi gerçek de, işte tam da budur:

"Komünistler...: 1) Ayrı ayrı ülkelerin proleterlerinin ulus ölçüsündeki mücadelelerinde, her türlü ulusallıktan bağımsız olarak, bütün proletaryanın ortak çıkarlarını gösterir ve öne çıkarırlar. 2) İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinin geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman ve her yerde, bir tüm olarak hareketin çıkarlarını temsil ederler.

"Onun için, komünistler, hem uygulamada her ülkenin işçi sınıfı partilerinin en

ileri ve kararlı bölümüdür, bütün ötekileri ileriye iten bölümüdür; hem de, büyük proletarya yığını üstünde, proletarya hareketinin yürüyüş çizgisini, şartlarını, ve en sonunda ulaşacağı genel sonuçları, teorik olarak anlamada üstünlüğe sahiptirler." (K.Manifesto, sf: 59-60)

Bizim burada, konuyla olan bağı içerisinde, geçerken özellikle vurgulamak istediğimiz nokta, devrimin **objektif** ve **subjektif** koşullarının karşılıklı ilişki ve çelişkileri içinde oluşturdukları diyalektik birlik ve bütünlük sorunudur.

Bilindiği gibi; madde ile düşünce; üretim güçleri ile üretim ilişkileri; altyapı ile üstyapı; teori ile pratik; toplum ile birey; kitle ile önderlik; objektif koşullar ile subjektif koşullar vs. arasındaki diyalektik ilişki ve çelişkide, zorunlu bir iç bağlantı vardır. Diyalektiğin temel yasasını oluşturan zıtların birliği ve mücadelesi yasasına uygun olarak birbirlerini bütünleyen bütün bu çelişmelerde; madde düşünceye; üretim güçleri üretim ilişkilerine; altyapı üstyapıya; pratik teoriye; toplum bireye; kitle önderliğe; objekitf koşullar ise subjektif koşullara göre **temel, ya da ana yönü** oluştururlar ve kendi karşıtları üzerinde genel olarak belirleyici rol oynarlar. Bu, diyalektik ve tarihi materyalizmin alfabesidir. Bu temel gerçeği kabul etmeyenler, kesinlikle materyalist sayılamazlar ve kaçınılmaz biçimde **iradeciliğe** (volantirizme), yani burjuva idealizmine doğru kayarlar.

Ama bu durum asla, karşıt yönlerin, bu temel ya da ana yönler üzerinde herhangi bir karşı tesir icra etemyecekleri veya onlar karşısında tamamen pasif bir pozisyonda kalacakları, ya da kaldıkları anlamına gelmez, gelemez. Tam tersine, onlar; karşılıklı git-gel, etki-tepki süreci içerisinde, özellikle de belli değişim, dönüşüm ve sıçrama noktalarında, kendi ana ve temel yönleri üzerinde, son derece önemli ve hayati bir rol oynayabilirler. Örneğin, düşünce, maddeyi objektif kanunlarına uygun olarak, bilinçli ve örgütlü bir tarzda kavradığı oranda, büyük bir maddi güce dönüşür, maddenin değişim ve dönüşümünü alabildiğine hızlandırır. Üretim ilişkileri, üretim güçlerinin gelişim düzeyine uygun düştükleri ve onlar önündeki engelleri temizledikleri oranda, üretim güçleri özgürce gelişip serpilirler, aksi taktirde kösteklenmiş olurlar. Üstyapı, üzerinde yükseldiği kendi altyapısına uygun düştüğü oranda, son derece önemli bir karşı etkide bulunarak, onu alabildiğine geliştirir, güçlendirir, pekiştirir, aksi taktirde kendisiyle birlikte kendi alt yapısının da yıkılıp gitmesine yolaçabilir. Keza; teorisiz pratiğin karanlıkta el yordamıyla yürümekten bir farkı kalmayacağı; yine, kendisini oluşturan bireylerin özgür gelişimlerinin elverişli toplumsal şartlarını hazırlayamayan, bireysel yetenek ve çabanın en iyi şekilde serpilip boy vermesini ve toplumun hizmetine girmesini sağlayamayan toplumsal kümelenmelerin, uygarlık düzeylerini fazla ilerletemeyecekleri; aynı şekilde, doğru bir önderliğe sahip olmayan geniş kitlelerin, kalıcı ve kesin her hangi bir başarı ve zafer kazanamayacakları; ya da gereken subjektif koşular yaratılamadığı sürece, devrimin objektif koşullarının da kendi başlarına fazla bir anlam ifade edemeyecekleri vs. de tartışma götürmez gerçeklerdir. Bu gerçeklerin kabul edilmemesi de doğru ve bilimsel bir tutum sayılamaz ve insanı kaçınılmaz biçimde **kaba materyalizme** doğru sürükler. Ve ne yazık ki, proleter dünya devrimi tarihi, tıpkı iradeciliğe sürüklenenler gibi, böylesine kaba materyalist görüşlerin girdabına sürüklenenlere de çokça tanıktır. Dahası, bir madalyonun iki yüzü gibi kopmaz bağlarla birbirine bağlı olan bu **iki eğilim ve sapma doğrultusu**, mütemadiyen birbirini beslemekte, körüklemekte, hatta belli objektif/subjekitf koşullarda rahatlıkla birbirlerine dönüşebilmektedir. Bu temel diyalektik ve tarihi meteryalist gerçekler, **komünist partileri**ve onları vareden **objektif-subjektif koşullar** açısından da aynen geçerlidir. Çünkü bütün bu gerçekler, son tahlilde, en özlü, en bilinçli ve en örgütlü ifadelerini komünist partilerde bulur.

Tartışma götürmez bir gerçektir ki, herhangi bir yer ve zamanda, objektif koşulları var olmadıkça, komünist partileri de var olamazlar. Bu her ülke, ya da toplum açısından geçerli olan evrensel bir gerçekliktir. Ki, çağımızda, bazı istisnai durumlar hariç, bütün ülkelerde genel olarak bu objektif koşulların varolduğunu yukarda belirtmiştik.

Anti-parantez ülkemiz açısından soruna yaklaşırsak; ülkemizde komünist partisinin objektif şartlarının varlığı/yokluğu konusunda, bugün gelinen aşamada girişilecek bir "tartışma"nın abesliği kolayca anlaşılabilinir bir hususdur. Çünkü, bırakalım bugünü, ta 1920'lere rastlayan ülkemizin ilk komünist partisinin (M.Suphi TKP'sinin) doğuşu, bunun en bariz kanıtıdır.

Lakin diğer yandan, objektif koşulların (ne denli elverişli olurlarsa olsunlar) kendi kendine komünist partilerini yaratamayacakları da su götürmez bir gerçektir. Bunun için belli subjektif koşulların oluşması ve belli bir olgunluk derecesine ulaşması gerekir. Ki, bu, objektif koşulların belli bir gelişim düzeyinde, insan **irade** ve **eyleminin**, basitten karmaşığa, yüzeyselden derine doğru bir gelişim seyri izleyerek, toplumsal sürecin bilinçsiz gidişatına, mümkün olduğu kadar bilinçli ve örgütlü bir tarzda **müdahale edecek hale** gelmesi, ya da **bu sıçrama noktasına** ulaşması demektir. Bunun ilk çıkış noktası ve zorunlu ön şartı ise, **komünist bilinçtir**. Bir başka deyişle, objektif koşullar, süreç içinde ve gelişmelerinin belli bir aşamasında, kaçınılmaz biçimde **insan bilincine** yansırlar. Dolayısıyla, hem insanların objektif koşulları (ya da içinde yaşadıkları maddi dünyayı) **yorumlamalarını** (ki, bu sadece zorunlu olarak atılması gereken bir ilk adımdır), hem de onların, objektif koşulları veya maddi dünyayı mümkün olduğunca bilinçlice ve örgütlüce **değiştirmeye** girişmelerini, bu yönde amansız biçimde mücadele etmelerini sağlarlar (ki, asıl zor olan da işte budur).

Kısacası, **komünist örgütlenmeyi ve mücadeleyi**; belli elverişli objektif şartlar üzerinde yükselen, bir başka deyişle sosyal pratikten (yani sınıf mücadelesi, üretim faaliyeti ve bilimsel deneyden) çıkan, diyalektik ve tarihi materyalizmin ışığında onu bilimsel olarak çözümleyen ya da yorumlayan ve tekrar sosyal pratiğe dönen komünist ideoloji şekillendirir, geliştirir ve nihayi zafere doğru ilerletir.

Nitekim, proletaryayı bir sınıf olarak vareden ve sınıf mücadelesi arenasına sokan maddi koşullar; süreç içinde ve belli bir tarihi aşamada, kaçınılmaz biçimde insan bilincine yansımıştır. Dolayısıyla bir **K.Marks** ve **F.Engels**'i yaratarak, onların, modern toplumun ve gelişen bilim ve tekniğin ortaya koyduğu zengin verilerin yardımıyla, bütün bir uygarlık tarihi birikimini, özellikle de üç başlıca temel kaynak (İngiliz ekonomi-politiği, Alman felsefesi ve Fransız ütopik sosyalizmi) üzerinden yükselerek, derin bir senteze tabi tutmalarını, böylece, hem dünyanın bilimsel bir yorumlanmasını yapmalarını, hem de enternasyonal proletaryanın eline, dünyayı değiştirmede kullanacağı son derece güçlü ve bilimsel bir teorik silah vermelerini, yani **bilimsel sosyalizm teorisini** sınıf mücadelesi pratiğine sokmalarını, dolayısıyla enternasyonal proletaryayı "kendiliğinden bir sınıf" olmaktan çıkarıp "kendisi için bir sınıf" haline getirmelerini sağlamıştır.

Bu teori, yani işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü (ideolojisi) olan diyalektik ve tarihi materyalizm öğretisi, enternasyonal proletaryanın elinde, en özlü, bilinçli ve örgütlü ifadesini uluslararası komünist hareket ve mücadalede bularak, zamana ve mekana, objektif ve subjektif koşullara bağlı olarak, bugüne kadar varlığını sürdüre geldi, doğruluğunu bizzat sosyal pratik içinde ve amansız sınıf mücadeleleri güzergahı üzerinde, dost düşman herkese alenen ispatladı. Çeşitli deney ve tecrübelerle, özellikle de Marks ve Engels sorası dönemin üç ustasının, yani Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un büyük katkılarıyla alabildiğine zenginleşti, derinleşti. Bundan sonra da gelişmeye, zenginleşmeye ve derinleşmeye devam edecektir.

Lakin diğer yandan, bu çabanın, yani Marksist-Leninist teoriyi layıkıyla savunma, geliştirme, derinleştirme ve zenginleştirme çabasının; enternasyonal proletaryanın, kendisinden kat kat üstün ekonomik, siyasi ve askeri güce sınıf

Devamı sf: 27'de

"O DUVAR O DUVARINIZ VIZ GELİR BİZE VIZ!" (3)

(Bir idam mahkûmunun cezaevi ve idam hücresi direnişi tecrübesi)

F. İHSAN BERKİN

Devrimciler Açısından Cezaevleri

Cezaevleri bir okuldur der yoldaş Dimitrov. Tüm devrimciler de bunu böyle kabul ederler ve konuşmalarda olsun, yazılı metinlerde olsun cezaevinden her bahsedildiğinde hep aynı doğrultuda tavır konulduğu görülür.

Devrimciler açısından genel bir doğrudur bu, ama bu genel doğruyu yaşama nasıl geçirmek gerekmektedir. İşte sorunun özü de burda yatıyor. Örneğin Çin, Vietnam ve devrimlerini yapmış diğer ülke devrimcilerinin deneyimleri gözden geçirildiğinde bu konuda doğru bir bakış açısına sahip oldukları görülmektedir.

Onların deneylerini incelediğimizde; En ağır koşullarda bile örgütlü yapılarını koruduklarını, olanaksızı olanaklı hale getirdiklerini, birbirlerine geçmiş deneylerini aktardıklarını; belli konularda uzman olanların, dallarında diğerlerini eğittiklerini; öyle ki gerektiğinde teorik olarak şöförlük dersleri bile verdiklerini görmekteyiz.

Önümüzde diğer ülke devrimcilerinin böylesi engin deneyimleri vardı, ama mapusanedeki her devrimci uygulayamıyor, ya da uygulamak istemiyordu bunları yaşamına.

Kimisi, —lafta demese de— cezaevine girmekle her şeyin noktalandığını, mücadelenin ertelendiğini, pratikten ve üretimden kopuk olunduğu için fazla bir şey okunmasına da gerek olmadığını (öyle ya, bunların düşüncelerine göre okunanlar pratiğe hizmet etmiyordu) düşünüyor ve cezaevinde zaman geçirmeye, gün doldurmaya bakıyorlardı; sonuçta da —yazımın giriş bölümündeki şiirde vurguladığım— o dev preste posaları çıkıyordu bunların. İşin ilginç yanı, 12 Eylül sonrası "bağımsızlar"ı oluşturan, pişmancıların yanına geçenler, hep cezaevine bakış açıları böyle olan kişilerdi.

Oysa baştan da belirttiğim gibi, cezaevleri mücadele alanlarından biri, hem de mücadelenin bütün keskinliğiyle sürdüğü alanlardan biridir.

O halde nasıl bir okuldur cezaevleri?

Cezaevi dendiğinde kafamıza adeta çakılan bir olguyla karşılaşmaktayız hemen: BİREYCİLİK. Ortam öylesine elverişlidir ki bireyciliğe, kişi bir kez gerilemesin, hemen gemisini kurtarmaya bakan kaptan pozisyonuna düşer, kollektif yaşamdan kopar, erir gider... İşte devrimciler daima bu ortamın karşısında durmuşlar, bununla yılmadan mücadele etmişler ve —elden geldiğince— yaşamı kollektifleştirmeye çalışmışlardır. Bunun en belirgin görüntüsü ise komün yaşantısında bulmaktadır kendini.

Diyebilirim ki, cezaevlerinin okul olarak en büyük yanı insana kollektivizm ve bireycilik arasındaki o derin uçurumu somut bir biçimde gösterebilmesi ve kavratabilmesidir. 'Dışarıda' örgütsel disiplin altındaki bir devrimci kollektif faaliyet içinde bulunmaktadır; ama bu esas olarak örgütsel planda yansımaktadır. Oysa cezaevinde bir devrimci için, yaşam tamamiyle kollektiftir. Siyasi görevlerin yanı sıra komün görevleri, koğuş görevleri sarıp yoğuruverir kişiyi. Bir kez doğru bir bakış açısına sahip olunduktan sonra, insan tam olarak eğitilir burada ve yaşam boyu unutamayacağı derslere sahip olur.

Ancak her devrimcinin cezaevindeki görevlere bakışı farklılıkları içermektedir. Kimileri sadece siyasi görevleri ele almakta, diğerlerini küçümsemekte; kimileri ise üretim faaliyeti ve günlük pratik görevleri esas almakta, ama siyasi faaliyete önem vermemektedir.Elbette doğru olan hepsine gerektiği biçimde eğilebilmek, uyum içinde sürdürebilmektir.

Siyasi faaliyet olarak neler vardı cezaevinde, onları kısaca sıralayayım burada:

Öncelikle, her siyasi hareket kendi içinde düzenli bir eğitim faaliyeti sürdürüyordu ve siyasi eğitim faaliyeti günün önemli bir bölümünü kapsıyordu. (Burada bireysel eğitime ayrıca değinmiyorum, zira herkesin kendi çabasıyla belli noktaları araştırdığı, belli konulara eğildiği bilinen bir gerçektir.)

Ayrıca her siyasi hareket istediği zaman belli bir konuyu tartışmaya açar veya seminerler düzenlerdi. Böylece cezaevinde olunsa da siyasi ortamın sürekliliği sağlanmış oluyordu.

Bu arada günün en ilginç bölümlerinden birini anmadan geçemeyeceğim:

Sabahın erken saatlerinde, her kahvaltı sonrasında, herkes elde çay bardağı, dört gözle gazetelerin gelmesini beklerdi. —Birkaç gereksiz gazete dışında gazetelerin tümü alınır ve bunların masrafı ortak karşılanırdı—. Tüm koğuş sakinleri, ortak gazete okunan bölüme geçer ve okumaya başlardı gazeteleri. Herkes içerdi adeta satırları, bu da dışarıdan kopmamanın bir göstergesinden başka bir şey değildi. Öncelikle önemli haberler çabucak okunur ve gazete bir diğerine aktarılırdı; böylece herkes ilk anda kısaca göz gezdirir tüm gazetelere, daha sonra ise ayrıntıların okunmasına geçilirdi.

Kimi zaman üç-beş kişilik guruplar oluşur, bunlardan biri yüksek sesle diğerlerine okurdu haberleri. Bazen günün herhangi bir olayı üzerine orada bulunanların tümü fikir belirtir, herkes hararetli tartışır, tartışmalar alevlenir böylece daha ilk saatlerden canlı bir güne başlanmış olunurdu.

Cezaevinin dar koşullarında siyasal faaliyet bu ve benzeri birkaç biçimden öteye gitmiyordu; bu arada siyasal faaliyetin bir parçası olarak bir dizi eyleme de gidiliyordu, ama bunları biraz ileride açacağım için bu bölümde değinmiyorum.

Günlük Pratik Faaliyet

Yukarıda da belirttiğim gibi, bazıları günlük faaliyeti alabildiğine küçümsemekteydi. Bunlar, siyasi faaliyetlere ağırlık verdiklerini, pratik faaliyetin siyasi görevlerini engellediğini belirterek günlük işleri savsaklamaktaydılar. Bu alabildiğine keskin ve 'sol' görünmesine karşın, özünde sağ bir anlayıştı.

Bilindiği gibi, mapustaki insan üretim faaliyetinden alabildiğine kopuktur ve mapusane tam anlamıyla uyuşukluk rüzgarlarını savuran bir hareketsizlik körüğüdür. Ve hareketsizlik o denli bulaşıcı bir hastalıktır ki, insan bir kez ya-

kalanmaya görsün buna, hastalık adeta kanser gibi sarar insanı ve bir daha bırakmaz yakasını. Kısaca mapusta, kendi içinde hareketsizliğe karşı savaş açmayan kişi ölüme adaydır adeta.

Hareketlilik derken sporu kastetmiyorum sadece. Evet, sporun çok önemli bir yeri var mapusanede. Gönüllü olan herkes sabahleyin havalandırma kapıları açılır açılmaz —kahvaltıdan önce— başlar spora. Önce koşu sonra kültür fizik yapılır ve böylce spor sona erer. Toplu halde yapılan bu spor hareketsizliğin başlıca panzehirlerinden biridir; kaldı ki spor sağlıklı kalabilmenin ve mücadeleyi daha sağlıklı bir bedenle sürdürebilmenin araçlarından birisidir. Ancak mapusane gibi tek düze bir ortamda her gün aynı hareketlerin yinelenmesinden başka bir şey olmayan spor zamanla bıkkınlık yaratır insanda. Futbol ve voleybol gibi kollektif oyunlar da hareketlilik ve hareketliliği renklendirme açısından çok önemlidirler, ama bu oyunlara herkes sürekli olarak katılamayacağı gibi, hareketliliği de yeterince sağlayamazlar.

Hareketlilik derken, belirleyici olarak günlük komün ve koğuş görevlerini ele alıyorum. Her gün belli insanlar tarafından üstlenilen bu görevler kişiyi tam anlamıyla hareketliliğin içine iterler. Çevre temizliği, yemek hazırlama, bulaşık yıkama, çay yapma vb. görevler basittir, çoğu kez küçümsenir, hatta bazıları için aşağılayıcı bile gelebilir; ama pratiğin olabildiğince dar olduğu böylesi bir ortamda bunlar kişiyi eğitir, kollektif ruhunu geliştirir, her türlü kişisel çıkardan uzak toplum için çalışmayı öğretir ona. Sosyalist toplumda da bu böyle değil midir?

İşte günlük görevleri böyle kavrayan, onlara bu bakış açısıyla bakan kişi, komün ve koğuş görevlerine canla başla ve dört elle sarılır, ama ideolojik olarak zayıf olanlar, böyle bakmaz boş verirler bu görevlere.

Tüm olumsuzluklara karşın, devrimcilerin kaldığı koğuşlar cezaevinin en temiz ve en düzenli koğuşlarıdır. Elbette bunun nedeni kollektif yaşamın asgari ölçülerde rayına oturmuş olmasındandır. Çok iyi anımsıyorum, bir gün cezaevi savcısı koğuşumuzu gezerken bizim temizliğimize, düzenimize hayran olduğunu açıkca belirtmişti. Kısaca karşı-devrimin temsilcisi bile bizim bu yönümüzü kabul etmek durumunda kalmıştı.

O halde biz de cezaevi gibi bir öğretmenin bu konudaki dersini asgari ölçüde kavradığımızı kabul edebiliriz sanırım.

Gelelim üretim konusuna;

Üretimin apayrı bir yeri var mapusanede. Dar ve ilkel koşullar insanı alabildiğine yaratıcı ve duyarlı kılar, duygularını daha da iyi değerlendirir insan bu koşullarda.

Sözün tam anlamıyla tüketici durumdadır mahkum. Yapacak fazla bir iş yoktur; yatak yanı başındadır, uyku sürekli çeker insanı. Bedeni tembellik insanı zihni tembelliğe kadar götürür. Aynı tür insanlar için gece sohbetleri alabildiğine uzun olur, sabahları da geç kalkılır böylece gün daha çabuk geçmiş olur. İşte bu durumun bilincinde olan devrimciler, bundan rahatsız olurlar ve en küçük birşey ürettiklerinde gurur duyarlar.

Bu arada üretimi ikili bir şekilde ele aldığımı da belirteyim. Bunlardan birincisini basit elişleri oluşturuyor. Devrimciler her ne kadar bu tür üretimin üzerine fazla düşmeseler de, bazen komünlere maddi katkıda bulunmak için bu işlere de el atabilmektedirler.

Ancak ben esas olarak ikincisine önem veriyorum. Sanatın —özelde devrimci sanatın— çeşitli dallarında birşeyler üretebilmekten sözetmek istiyorum. Örneğin şiir yazmaktan, öykü yazmaktan, roman yazmaktan, resim yapmaktan sözetmek istiyorum. Bugün mapustakiler yoğun bir şekilde şiir üretiyorlar ve bir anlamda denilebilir ki geleceğin ozanları mapustan çıkacaktır. Evet, bugün binlerce özgürlük mahkumu şiir yazıyor; mapusane şiirleri, özgürlük şiirleri vb. yazıyorlar. Ve yüzlercesi öykü roman yazıyor, resim yapıyor.

Bu dar koşullar, bu tek düze yaşam insana; birikimlerini değerlendirebilmesine, bunları yoğunlaştırıp ortaya koyabilmesine büyük bir olanak sağlıyor.

Şöyle bir varsayımda bulunabilirim, eğer Robinson Crouse o ıssız adasına çıkmasaydı hayatı boyunca ekin ekmeyecek, çift sürmeyecek ve ilkel bir dizi aleti yaratamıyacaktı. İşte ilkel ve zorlu mapusane koşullarını göremiyen bir devrimci de belki şiir yazabilecekti, ama mapusanedeki kadar fazla ürün verebilme olanağını bulamayacaktı.

Sonuçta mapusane insanın duygularını, düşüncelerini yönlendiriyor, birikimlerini yoğunlaştırmasını kolaylaştırıyor diyebilirim.

Mapusanenin bir okul olarak görülmesi konusunda son bir iki noktayı daha eklemek gerektiğine inanıyorum.

En köklü dostluklar mapusta kurulur ve en büyük düşmanlıklar yine orada oluşur. İnsan gerçek dostluğu en iyi orada tanır; zira her yönüyle herkes karşı karşıyadır, her zaman içiçedir diğerleriyle. Fazla bir pratik yoktur, ama küçücük olaylar insanın kendini ortaya koyabilmesi için yeterlidir.

Toplumun her kesiminden insan vardır karşısında. Tam anlamıyla bir insan mozaiğidir burası ve böylece insan karakterlerini tahlil edebilme ufku alabildiğine genişler. Kısaca insanın dünyayı ve insanları tanıması için çok önemli bir ortam sağlar mapusane.

Sonuçta mapusane esas itibariyle olumsuz bir yerdir —ozanın dediği gibi dört yanınız puşt zulasıdır—, ama herşeye rağmen olumlulukları da içerir bağrında. Ve insan, yaşamı boyunca birçok şeyi öğrenir orada. İşte bir devrimci için bu anlamda bir okuldur mapusane.

Yazımın bu bölümünü noktalarken, bir açıklama yapma gereği duyuyorum; şu ana kadar yazdıklarımın tümü 12 Eylül öncesi ortama ilişkindir; bu anlamda aşağıda, cezaevlerindeki mücadeleyle ilgili yazdıklarım da 12 Eylül öncesi dönemi anlatmaktadır. 12 Eylül faşist cuntasıyla birlikte cezaevlerindeki yaşamda da birçok değişiklik oldu, ama genel mücadele anlayışı ve benzeri birçok nokta değişmeden kaldı. Kısaca, aşağıda yazılanlar geçmişi ifade etmesine karşın, günümüz için de birçok noktadan ders çıkarılmasına yardımcı olacaklardır. O halde yazımın diğer bölümlerinin bu gözle okunması yararlı olacaktır.

Devamı Gelecek Sayıda

SEDAT'la MUZO'ya

Yaşamın baharında,
kavganın taa ortasında,
Ölümün eşiğinde omuz omuza
geldiğimiz yoldaşlar;
En güçlü dostluk
Ölümün damgasını taşıyandır
yaşattık adım adım,
En sınırsız sevgi
Ölümle sınırlı olandır
yeşerttik filiz filiz,
En unutulmaz baht
Ölüm karşısında verilendir
içtik yudum yudum.
Kavganız benim,
kavgam sizin,
kavgamız hepimizindir yoldaşlar;
DÖNEN NAMERT OLSUN!

F. İhsan Berkin

Fikri Sönmez'in Katili Faşist Türk Devletidir

Fikri Sönmez

• Faşist Türk devletinden işlediği cinayetlerin hesabı mutlaka sorulacaktır!

Sivil görünümlü faşist cuntanın 1 no'lu elebaşısı cellat Evren'in ve Amerikancı faşist hükümetin başbakanı tescilli IMF'ci kukla Özal'ın; "Türkiye'de siyasi suçlu yok"(!), "Türkiye'de işkence yok"(!) türünden yalan ve demagojilerini hayasızca sürdürdükleri bir ortamda, faşist Türk devleti, 12 Eylül'den beri daha da hızlandırarak sürdürdüğü seri cinayetlerine bir yenisini daha ekledi.

Tescilli Amerikan uşağı faşist Demirel'in, MSP'nin "kerhen" desteğine sahip azınlık hükümeti döneminde, Fatsa'daki devrimci derinişin bastırılması doğrultusunda özel olarak düzenlenen "**Nokta Operasyonu**" sırasında, 11 Temmuz 1980'de gözaltına alıp tutukladığı, yoğun baskı ve işkencelere maruz bıraktığı, uşak basın üzerinden aleyhine yoğun bir karalama kampanyası düzenlediği ve sıkıyönetim askeri mahkemelerinde idam talebiyle "yargıladığı" Fatsa eski Belediye Başkanı demokrat-devrimci **Fikri Sönmez**'i, 5 Mayıs 1985'de Amasya Askeri Cezaevinde katletti.

Sıkıyönetim paşaları ve faşist Özal hükümeti, faşist Türk devletinin, bu çuvala sığmayan mızrak misali açık cinayetini kamuoyundan gizleyemediler. Lakin, tam bir suçluluk psikolojisi içinde hareket ederek, faşist Türk delvetinin asıl **suçlu** ve **katil** kimliğinin açığa çıkmasını engellemek için, faşizmin bilinen klasik senaryolarından bir yenisini daha tezgahlamaktan da geri kalmadılar. Fikri Sönmez'in "kalp krizinden" öldüğü yalanına baş vurdular. Bu yalanlarını, uşak basının yeni bir saldırı kampanyasıyla da bütünleştirerek, bir kez daha kendi gerçek emperyalist uşağı ve halk düşmanı kimliklerini en bariz biçimde sergilediler.

Faşist Türk devleti, halkın yanında saf tutarak, kendisine ve emperyalist efendilerine karşı tavır alan **Fikri Sönmez**'e yönelttiği işkencelerini, onun naaşı üzerinde de sürdürmekten geri kalmadı. Geri bilinçli kitleleri kışkırtarak, **Fikri Sönmez**'in cesedi ile köylüleri karşı karşıya getirmeye çalıştı. Uşak basın aracılığıyla, **Fikri Sönmez**'in doğduğu köy olan Fatsa-Kabakdağı köylülerinin, cenazenin köylerine girmesini istemediklerinin demagojisini yürüttü. Bu arada, Fatsa halkına gözdağı vermek ve muhtemel protestoları önlemek için, yörede sıkı güvenlik tedbirleri almayı da ihmal etmedi...

Bütün bunlar, geri bilinçli, örgütsüz ve savunmasız yığınlara karşı canavar kesilen faşist Türk devletinin, bir devrimcinin cenazesi karşısında içine düştüğü korku ve aczi en bariz biçimde gözler önüne sermekte, onun asıl suçlu ve katil kimliğini açığa vurmaktadır. Ki, faşist Türk devletini, süngülerin gölgesinde, ilericilerin, devrimcilerin, yurtseverlerin, demokratların cenaze törenlerinin yapılmasını engelleyen "kanun"lar çıkarmasının altında yatan gerçek de, onun bu korku ve aczinden başka bir şey değildir.

Kısacası, **Fikri Sönmez** "kalp krizi"nden ölmemiştir, faşist Türk devleti tarafından öldürülmüştür. Faşist Türk devletinin tüm yalan ve demagojisinin asıl amacı bu gerçeğin gizlenmesi içindir. Lakin onun hiç bir karalama, yalan, demagoji ve sahtekarlığı bu katliamın gizlenmesine yetmeyecektir.

Faşist Türk devletinin bu cinayeti de, asla yanına kâr kalmayacaktır!

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, tüm cinayetlerinin olduğu gibi bu cinayetinin hesabını da, faşist Türk devletinden er ya da geç mutlaka soracaktır!

Haziran Ayı Şehitlerimizi Anıyoruz

Metin Karataş:

20 Nisan 1982'de Dersim-Hozat'ta, faşist ordu güçleriyle giriştiği silahlı çatışmada şehit düştü!

Hüseyin Gözlü-Şefik Karaağaç:

19 Haziran 1982'de, Dersim-Hozat Beyaz Dağ'da, bir ihbar sonucu düşürüldükleri düşman pususu esnasında çıkan silahlı çatışmada şehit düştüler.

Efendi Diril:

30 Haziran 1980'de, İstanbul-Kanarya'da pusuya düşürülerek hunharca ketledildi.

Ölümsüz Anıları Mücadelemizde Yaşayacaktır!

"Bilimsel" Bir Toplantının Ardındaki Gerçekler!

(2)

Geçen Sayının Devamıdır

değil, sürekli işkenceden uzak, sakinleştirici bir ortamda gereklidir. Cuntanın gerçekten bu insanları iyileştirme diye bir sorunu yoktur, olamaz da. Tersini söylemek çok gülünç olacaktır. Psikologların tedavi diye bir sorunu olmadığı açıktır. Asıl amaç, bu insanları sorguya çekmek, ve inançlarından koparark, pişmanlığa sürüklemektir.

Diğer dikkat çekici bir nokta ise, dışarda reçete ile zor bulunan ilaçların, psikolojik hastalara psikologlar tarafından avuç avuç verildiğidir. Bu konuda Nokta dergisinin belirttiğine göre, Türkiye'de HZİ vakfının sahibi ve "Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu" adlı toplantının baş mimarı ve yöneticisi olan Prof. Turan İTİL tarafından cezaevlerini de içine alan ilaç denemeleri yapıldığı yazılmaktaydı. Bizzat yakından bildiğimiz bu psikolojik hastaların, bu uyuşturucu hapların sürekli mübtelası haline dönüştürüldükleridir. Bu hastalar sık sık Haydarpaşa Askeri Hastanesinde, şu anda adını bildiğimiz Dr. Cumhur adında bir askeri psikolog ve diğer psikologlarca kontrol edilmektedirler. HZİ vakfı ilaç denemelerinde, ayrıca ilaçların etkisini ölçmek için beyin elektrotları vs. araçlar kullanmaktadır. Cezaevlerindeki hastaların da böylesi amaçlarla kullanıldıklarından eminiz. Bu insanlara sürekli artan, ama hiç eksilmeyen dozlarda ilaç verilmekte. İlaçların etkisiyle tüm toplumsal faaliyetlerini yitirerek, insan olarak da adım adım yok olmaktadırlar. Bu insanların, çevresindeki arkadaşların yardımıyla ilaçları bırakarak, hızla sağlıklarına kavuştuklarını gözlemledik. Bunların somut örnekleri mevcuttur. Bu ilaç sorunu, yalnız psikolojik hastaların maruz kaldıkları bir sorun değildir. Aynı zamanda cuntanın yaptırımlarını kabul eden ve "bağımsız" denilen tutukluların da maruz bırakıldıkları bir gerçektir. Bu tutuklulara cezaevi idareleri psikolog aracılığıyla avuç avuç uyuşturucu ilaçlar vererek, bu "bağımsız" denilen tutuklu kitlesi uyuşturucu mübtelası haline dönüştürülmüştür. Cuntanın istediği tam da budur. Topluma kazandırmak değil. Uyuşturucularla insanların beynini uyuşturarak, bırakalım topluma faydalı olmayı, insan olarak da kendisine faydası olmayacak, insan dışı yaratıklar, tek kelimeyle "robotlar" yaratmak amacındadır. Burada cuntanın "topluma kazandırma" dediği "rehabilitasyon" demagojisinin ne olduğunu, neyi hedeflediğini daha iyi anlayabilmemiz için, "teröristlerin rehabilitasyonu" adındaki toplantısına bakalım.

Bu toplantıda sözü geçen "terörist" ve "terör uzmanı" anlayışı nedir? "Terörist" diye "terörist uzmanı" diye kastedilenlerin asıl kimliği nedir?

Bugün uluslararası gericilerin, faşistlerin, emperyalistlerin "terörist" dedikleri; ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini sürdüren, onlara önderlik eden komünistler, devrimciler, yurtseverler, demokratlardır. Bu sömürücü sınıfların yeni bir demagojisi değildir. Amerikan emperyalizminin uşağı İsrail siyonizmi, Filistin ve Lübnan halklarının haklı mücadelelerine; Güney Afrika ırkçı faşist rejimi siyahların haklı mücadelelerine; ABD emperyalizmi Nikaragua halkının haklı mücadelesine; Afganistan'da Rus sosyal-emperyalistleri ve uşakları Afgan halkının haklı milli kurtuluş mücadelesine; Vietnam sosyal-faşistleri Kamboçya halkının haklı mücadelesine; faşist cunta çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının devrimci mücadelesine vb. saldırıyor. Onlar bu saldırıları sürdürürken, kendilerine karşı çıkan komünistleri, devrimcileri, yurtseverleri, demokratları, ilericileri "terörist" olarak karalıyorlar. Varsın onlar bu demagojileri sürdürsünler. Ama bu onları yıkılmaktan ve çöküşe gitmekten asla kurtaramayacaktır.

İşte "terörist" denilenlerin kimliği budur.

Peki "terör uzmanı" tenilenler kimlerdir?

Bu haklı mücadeleleri, işkence ve insanlık dışı baskılarla bastırmada, kan dökmede uzmanlaşmış, işkenceci zalimler değil midirler? Evet bunlardır. Ve bunlar cuntanın dünyanın dört bir yanından topladığı ve "terör uzmanı" diye kamufle ettiği tescilli işkence uzmanlarıdır. Bu işkence uzmanları halkımızın özellikle de cezaevlerindeki (Nazi kampları demek daha doğru olur) devrimcilerin haklı ve onurlu mücadelelerini bastırmak; onları yok etmek isteyen eli kanlı katillerdir. Evet, cunta bu insanlık düşmanı eli kanlı katiller sürüsünü, onların işkence konusundaki değerli uzmanlarına danışmak ve bu konudaki "paha biçilemez" bilgilerini yurdumuzda uygulayabilmek için bir araya getirdi. Bunu "terör uzmanı" denilen katillerin kimliğine bakınca daha iyi anlamaktayız.

Cuntanın bir araya getirdiği bu işkence uzmanı katiller sürüsünün içinden üç kişinin açık kimliğini bilmekteyiz. Bunlardan birincisi; bu toplantının yöneticisi ve baş mimarı olan ülkemizde çok geniş bir şekilde cezaevleri de dahil olmak üzere, ABD ve diğer ilaç tekelleri adına insanları bir Kobay gibi kullanarak, sahibi olduğu İstanbul/Gayrettepe'deki HZİ vakfınca ilaç denemeleri yapan "Prof." markalı, insanlık düşmanı Frankeştayn Turan İTİL'dir. İkincisi: Adalet Bakanı Nejat Eldem adlı Frankeştayn'dır. Üçüncüsü: CİA'nın 1970'deki Türkiye istasyon şefidir. Adı gizlenen bu kişinin niteliğini anlamak için CİA'nın ne olduğuna bir bakalım. CİA, halklar aleyhine, emperyalizm ve bilimum gericiler lehine katliamlar, darbeler, kaçırmalar, işkenceler düzenleyen; insanlık aleyhine olan bir dizi ilaç, gaz, zehir, radyosyon denemelerini insanların haberi olmadan, onların üzerinde deneyen; nihayet, ABD emperyalizminin en gerici örgütlerinden biridir. Böyle bir örgütün istasyon şefinin ne mal olduğuda ortadadır. İşte bu üç rezil ve eli kanlı kimlik, bu toplantının amaçları konusunda fazlasıyla bilgi vermektedir. Geride kalan 97 kişinin açık kimliğini şu anda bilememekteyiz. Ama hangi kesimden geldiklerini Prof. İTİL'in, Nokta dergisinin 17 Şubat 1985 tarihli sayısındaki raporundan anlıyoruz. Prof. İTİL şöyle demektedir: Toplantıya katılan "üç gurup insan vardı: Rehabilitasyondan anlayanlar, terörist uzmanları ve Türkiye'deki terörist mütehassısları". Bu "Türkiye'deki terörist mütehassısları" denilenler, polis ve askeri işkenceci şefler sürüsü değil midir? Kuşkusuz bunlardır. Zaten toplantının temelini oluşturan işkence olduğuna göre, cunta bunlardan daha iyi uzmanlar mı bulacaktır? İlginçtir ki, "uluslararası bilimsel bir sempozyum" olduğu söylenen bu toplantının sonuçları hakkında bir açıklama yapılmadığı gibi, katılanların kimlikleri de özellikle gizlenmiştir. Uluslararası işkence uzmanlarıyla, Türkiye'deki işkence uzmanları kuşkusuz bu toplantıda işkence konusunda "fikir teatisinde" bulunmuş; birbirlerinden, nasıl daha iyi işkence yapılacağı hakkında hem ders almış, hem ders vermişlerdir. Tam da bu noktada cuntanın bu toplantıyı yapmaktaki amacı ortaya çıkmaktadır. Cuntanın, dünyanın çeşitli yerlerinden "terör uzmanı" dediği 100

işkence uzmanını toplamasının amacı şudur: Bu işkence uzmanlarının çeşitli ülke halkları üstünde gerçekleştirdikleri işkence ve insanlık dışı baskı yöntemleri hakkında bilgi almak; onların tecrübelerinden yararlanmak ve bunları Türkiye'de de çeşitli alanlarda halk üzerinde, özellikle polise, cezaevine düşen komünist, devrimci, yurtseverler üzerinde en iyi şekilde uygulamak.

"Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu" adlı toplantıdan, neler amaçlandığını, bu toplantının yöneticisi ve baş mimarlarından biri olan Prof. Turan İTİL'in ağzından dinleyelim. Frankştayn İTİL, Nokta'nın sorularını şöyle cevaplandırıyor:

"Nokta: Sempozyumda yapılan çalışmaları ana hatlarıyla anlatabilir misiniz?

"Prof. İTİL: Konfrensta tebliğler sunuldu, daha doğrusu hergün dört tane soru soruldu. Ve o sorulara yanıt bulunmaya çalışıldı. Sorulardan bazı örnekler vereyim: Teröristler rehabilite edilebilirler mi edilemez mi? Rehabilite edilirse hangi metodlarla olur? Bu yöntemler Türkiye'de tatbik edilebilir mi? Hangisi Türkiye'de tatbik edilebilir? Ve rehabilitasyon işini hangi kurum üstlenmelidir? Bu sorulara yanıt bulmaya çalıştık. Buna göre bir kanun teklif edilmesi için, bunlar hazırlandı hergün..."

"Hangi kurum" ve "kanun teklifi" bunlar altı çizilecek önemli noktalardır. Bilindiği gibi, 1983 yılında cuntanın tüm cezaevlerini ve özellikle askeri cezaevlerini içişleri bakınlığına bağlıyarak, cezaevlerini "polis kampları" haline dönüştürerek, işkenceye meşruluk kazandırma hazırlığı içindeydi. Ancak o zaman gerek cezaevlerindeki mücadelenin üst boyutlara varması, ve gerekse demokrasiye geçiş demagojilerini gölgeleyecek, böyle bir riske girmemesi, sorunu o gün için hasıraltı etmesine neden oldu. Bugün ise, cuntanın aynı hazırlıklar içinde olduğunu öğreniyoruz. Ve bu yönde yasa tasarıları hazırladığı açığa çıkmakta.

Nokta soruyor: "Basın toplantısında teröristleri rehabilite etmek için iki yöntemden söz edildi. Biri inanç değiştirmek, öbürü "karıştır-barıştır" prensibi. Bu yöntemleri biraz açıklayabilir misiniz? Hangisi, Türkiye'de nerelerde uygulanıyor?

"Prof. İTİL: İnanç değiştirme yöntemine buradaki sempozyuma katılan uzmanlar taraftar değildi. Zaten bizim hapishanelerimizin hiçbirinde uygulanmıyormuş. Karıştır-barıştır prensibi daha insancıl bir çözüm ve bizim hapishanelerde uygulanıyor, mesela Çanakkale hapishanesinde sağcı teröristlerle solcu teröristleri birbirine karıştırıyorlar. Beraber yaşamlarını sağlıyorlar."

İnanç değiştirme yöntemine taraftar değilmişler. Halkımızın bir sözü vardır. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış." Bu adi yalancının mumu yatsıyı bile bulmadı. Bu toplantıdan çıkar çıkmaz, komünistleri, devrimcileri inançlarından koparabilmek için hemen "pişmanlık yasası" adını verdikleri, faşist yasayı çıkarmaya koyuldular!!! Karıştır-Barıştır prensibi, "daha insancıl bir çözüm" imiş! Evet o kadar insancıl ki, faşist cezaevi idareleri onlarca devrimciyi, demokratı, faşistlerin arasına atarak, vahşi bir şekilde katledilmelerine sebep olmuş, bunu da "mahkumların kavgası" olarak yutturmaya çalıştıklarını biliyoruz. Bu tür olayların bir çok cezaevinde gerçekleştirildiğini, bugünde bizzat cunta tarafından bu katliam yönteminin kullanıldığını da biliyoruz. O halde bu yöntemin, "daha insancıl" demagojisi nedir? Bu kuşkusuz cuntanın sivil faşist tutuklularıda devreye sokarak, özünde komünist ve devrimcilere karşı katliam düzenleme program ve projesinden başka birşey değildir.

Nokta soruyor: "çalışmalarınızın ve sempozyumun sonucu olarak, teröristlerin rehabilite edilebilecekleri ve edilmeleri gerektiğini söylediniz. Öte yandan basın toplantısında Adalet Bakanı Nejat Eldem, teröristlere asla af çıkmayacağını belirtti. Eğer insanlar, islah edilebiliyorlarsa, neden af edilmesinler?

"Prof İTİL: ".....öldürülmesi en kolay(!) Ama kazandırırken, nasıl kazandırırsınız? Kazandıran unsurlardan bir tanesi tabii yaş, terörist uzmanlarının ortak görüşü terörizmin en iyi ilacının yaşlılık olduğu. Kırkını geçince hiç kimse terörist olmuyor. O halde kırka kadar beklemek gerek. Bu arada da onları takip etmek, istiyorlarsa bilgi vermek."

Cezaevi koşularını daha önce gördük. Bu şartlar altında bir insanın "110 yaşına" dek, insan olarak yaşamasının imkansız olduğunu her düşünen, namuslu insan kabul edecektir.

Cuntanın "rehabilitasyon" dediği demagoji, yavaş yavaş ölüm denilen yöntemle, komünistleri, dervimcileri, yurtsever demokratları, siyasi ve fiziki olarak ortadan kaldırmaktan başka birşey olmayan ve elinde bulundurduğu siyasi hasımlarını (komünist, devrimci, yurtsever ve demokratlar) 12 Eylül'le birlikte yurdun her tarafında kurdurduğu, Nazilerin "Temerkü Kamplarının" bir eşi olan Kemalizm Kamplarında, bu yöntemle yok etmeye çalışmaktadır. Faşist cunta bu insanlık dışı faşist amaçlarına ulaşabilmek için, komünistleri, devrimcileri, yurtsever demokratları "40 yaşından sonra kimse terörist olmaz" rehabilitasyon demagojisi ile af kapsamı dışında bırakarak, ve bu amacına ulaşabilmek için yasa tasarıları hızarlayarak, komünistleri, devrimcileri, yurtsever demokratları katletmenin meşru zeminini oluşturmaya, yaratmaya çalışmaktadır. Afla ilgili sorunu ayrı bir başlık altında inceleyelim.

AF, CUNTA VE 82 ANAYASASI:

Cunta, komünistleri, devrimcileri, yurtsever demokratları, "af" kapsamı dışında bırakabilmek için, kamuoyu oluşturma çabası içerisindedir. Kamuoyunda "Af" sorununa "terörist (=devrimciler)", "kader mahkumları" biçiminde tartışmaya açarak, kendi doğrultusunda, devrimcileri af kapsamı dışında bırakmanın meşru zeminini yaratmaya çalışmaktadır. Özellikle 82 faşist anayasasını temel alarak bunu kamuoyuna zor ve demagojilerle kabul ettirmeye çalışmaktadır. Ve 82 faşist anayasasının afla ilgili olan 87 ve 14. maddelerine göre, bu maddelerin kapsadığı "terörist"lerin dışında kalan "kader mahkumlarına" kısmi bir af çıkaracağını belirtmektedir. 82 faşist anayasasına göre, "terörist" ve "kader mahkumları"nın ne olduğuna, "terörist" ve "kader mahkumları"nın kapsamının ne olduğuna bakalım.

87 ve 14. maddelerin afla ilgili bölümleri şöyle: "anayasanın sınırlayıcı bir özellik taşıyan 87. Maddesinde TBMM'nin görev ve yetkileri "af" konusuyla ilgili olarak şöyle tanımlanmıştır: "...anayasanın 14. maddesindeki fiillerden dolayı hüküm giyenler hariç olmak üzere, genel ve özel af ilanına ..... karar vermek ....". 87. madde de sözü edilen 14. madde de, anayasada yer alan hak ve hürriyetlerin kullanılmasının bir takım şartlara bağlı olduğunu belirtmiştir. "Af" konusunuda içeren şartlar şunlardır: "Devletin ülkesi ve milliyetiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk devletinin ve cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, devletin bir kişi veya zümre tarafından yükseltilmesini veya sosyal bir kişi veya zümre tarafından yönetilmesini veya sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde egemenliğini sağlamak veya dil, ırk, din ve mezhep ayrımı yaratmak veya sair herhangi bir yoldan bu kavram ve görüşlere dayanan bir devlet düzenini kurmak amacıyla kullanamazlar" (Yeni Gündem, 1-15 Mart 1985)

14. maddenin kapsamı şöyle:

"Anayasanın 14. maddesindeki fiiller ise, Türk Ceza Kanunun 141, 142, 146, 163, 168, 169, 125 ve diğer bazı maddelerinde belirtilen ve devlet şahsiyetine karşı işlenen cürümler faslında yer alan fiillerdir.

"Yani, bir genel af çıkartılmadığı taktirde, yukarıda belirttiğim maddelerden ceza almış kişiler af kapsamı dışında kalacaklardır. Bu kapsam dışı kişilerden kimlerden oluşacağımıda askeri yargıtayın sol ve sağ örgütler ve eylemleri konusunda verdiği kararlarda getirdiği ölçüye göre belirlenecektir." (Yeni Gündem)

Askeri yargıtay, 12 Eylül'den sonra faşistlerin cinayet ve katliamlarını "devlete karşı işlenmiş suçlar" kapsamında çıkararak faşist katliam ve eylemlerin "Amme nizamı aleyhine işlenen cürümler olduğunu" kabul ederek, "hukuki olarak TCK'nın 313 maddesi içerisinde de-

ğerlendirilmekte ve adam öldürme nedeniyle diyen adam öldürmeye ilişkin maddelerinin (TCK'nın 448-450 maddelerinin) uygulanması gerekeceği görüşüne yer verilmektedir." (Yeni Gündem)

Görüldüğü gibi, 82 faşist anayasası eylemi olsun olmasın tüm devrimcileri "terörist" diye nitelendirerek, af kapsamı dışıda bırakırken, askeri yargıtayın değerlendirmesine göre "adli suçlu" kabul edilen faşist ve gericileri ise "kader mahkumları" kapsamına alarak otomatik olarak af kapsamına dahil etmektedir.

Cunta devrimcileri, ama salt devrimcileri af kapsamının dışında bırakarak, devrimcileri salt cezaevlerinde, işkence ve insanlık dışı metodlarla uzun vadede yok etmekle yetinmeyerek, ayrıca iş başına geldiği günden bu yana idamlarla katlettiği onlarca devrimcinin yanı sıra, idamları sürekli hale getirerek, idamlar yoluyla yüzlerce devrimciyi katletmenin meşru zeminini de oluşturmaya çalışmaktadır.

Cuntanın idamları meşrulaştırmasının iki amacı olabilir. Birincisi; devrimcileri geniş bir şekilde idamlara süreklilik kazandırarak, katletmek. İkincisi; sınıf mücadelesinin ivme kazanacağı kaçınılmaz durumlarda, halk üzerinde tehdit ve baskı unsuru oluşturabilmek için. Tüm faşist diktatörlüklerin yaptığı gibi, idamlara süreklilik kazandırarak, hem devrimcilerin katliamını hem de halkın sindirilmesini gerçekleştirerek, bir taşla iki kuş vurmaktır.

Bugün Türkiye'de mahkemesi sonuçlanan ve idam verilen yüzlerce devrimci vardır. Bu sayılara eklenecek yüzlercesi ise sırada beklemektedir. Ortaya çıkacak rakamlar binlerle (1000) ifade edilmektedir. Devrimcilerin af kapsamı dışında bırakılmaları halinde, cuntanın idamlar yoluyla nasıl kitlesel boyutlara varacak idamları gerçekleştirmenin hazırlığı içinde olduğu açığa çıkmakta.

Anayasanın 87. ve 14. maddeleri değiştirilmeden, genel af çıkması sözkonusu değildir. Anayasa değişikliği konusunda ise, cunta böyle birşey istememekte. Diğer hakim sınıf partilerinin tümü dezaten cuntayla devrimcileri af kapsamı dışında bırakmak için hem fikirdirler. Özellikle "sosyal-demokrat" olduğunu iddia eden SODEP ve DSP'de buna dahildir.

Sonuç olarak: Cuntanın düzenlediği bu toplantı şunu göstermektedir. Bundan sonra Türkiye cezaevleri, işkence ve insanlık dışı baskıların, ilaç denemelerinin vs.'lerin uygulandığı, uluslararası bir laboratuar olacaktır. Buradan uluslararası işkence uzmanlarının elde ettikleri sonuçlar, tüm emperyalistlere ve gericilere işkencelerde yol gösteren bir "bilim"!! olarak sunulacaktır. Türkiyede işkencenin daha vahşi daha sistemli ve daha bilinçli devlet politikası olarak uygulanacağını göstermektedir. Bu yöntemler ve uygulamalar ilk kez Türkiye'de sahneye konmuyor, Nazi Almanya'sında, Arjantin'de, Şili'de vs. ülkelerde işkencelerle birlikte, daha bilimsel çalışan "Prof." markalı Frankeştayn'lar tarafından, insanların en çok nerede, nasıl acı çektiklerinin, hangi ilaçlarla insanlıktan çıkarıldıkları vb. benzer denemeler, aylarca, yıllarca insanlar üstünde denenmiş, işkenceler yetkinleştirilmiş ve daha da modernleştirilerek, bilimsel ünvanlar eklenerek, uluslararası gericilere faşist diktatörlüklere, ilaç tekellerine bu laboratuarlardan elde edilen sonuçlar sunulmuştur. Cunta da Türkiye'yi işkencenin yetkinleştirildiği, geliştirildiği ve bu yönde çalışmaların yapıldığı bir laboratuar haline getirerek, bu zincirin bir devamı olmuş ve olmaya devam etmektedir.

Bugün cuntanın Kemalizm Kamplarında işlediği insanlık suçlarından halkın haberi olamamaktadır. Bu ülkede uygulanan ağır faşist diktatörlüğün azgınlığından kaynaklanmaktadır. Bilindiği gibi, Alman halkı da Hitler'in Nazi Kamplarında insanların yakılmasından, gaz odalarında, hatta seyyar gaz kamyonlarında insanların katledildiğini, savaşın bitiminde SSCB'nin ve bu kamplardan kurtulanların açıklamasından sonra vahşetin boyutlarından haberi olmuştu.

Cuntanın işkencesi, her saldırısı mücadelemizi çelikleştirmekte, pekiştirmekte, kinimizi bilemekte. Cunta acz içinde kıvranmakta, daha da kıvranacak. Ölümü gelmiş itler gibi saldırmakta. Ama hiç bir güç onu bu sondan kurtaramayacaktır. Halkın gazabı korkunç olacaktır!!!

—KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

—İDAMLAR DURDURULSUN, SAVUNMA HAKKI SERBEST BIRAKILSIN, İŞKENCELER KALDIRILSIN, KEMALİZM KAMPLARI KAPATILSIN, GENEL AF!

Ünlü "Terör Uzmanı" Prof. Turan İtil Kimdir?

"Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu"nun düzenlenmesinde oynadığı baş mimarlık rolüyle, son dönemlerde çeşitli yayın organı ve dergilere manşet olarak geçen, faşist Türk devletinin ünlü "terörizm araştırmacısı," ya da "işkence uzmanı" **Prof. Turan İTİL;** CİA'nın "bilim adamları" kontenjanına dahil olan, fasist Türk devletiyle bu doğrultuda ilişkiler sürdüren ve uzun süredir ABD'de yaşayan bir nöropsikiyatr, yani akıl-sinir hastalıkları uzmanıdır. İstanbul Tıp Fakültesi'ni bitirdikten sonra, ihtisas yapmak için gittiği F.Almanya'da, emperyalist büyük ilaç tekelleriyle ilişkiler kurdu. Çalıştığı klinikte, bu emperyalist tekellerin yeni ilaçlarını hastaları üzerinde denemekle tanındı. 1963'de gittiği ABD'de, kimyasal maddelerin insan beynine etkileri konusunda yaptığı çalışmalarıyla ün yaptı. Ülkemizdeki icraatlarını ise; **"Türkiye'de Yeni Psikotrop İlaçlarla Deneyler"** adlı araştırmasında toplayarak MİT ve CİA'nın emrine su-

PROFESÖR TURAN İTİL

nan **Prof. Dr. Turan İTİL,** halen aynı doğrultudaki "bilimsel" çalışmalarını, 1970 yılında İstanbul'da kurduğu HİZ Vakfında, CİA ve MİT'le işbirliği halinde, siyasi mahkumlar da dahil olmak üzere bir çok insanı kobay olarak kullanarak sürdürmektedir.

Ünlü frenkştayn **Prof. Dr. Turan İTİL,** sadece bu "bilimsel" deneyleriyle yetinmemekte, aynı zamanda, faşist Türk devletinin "Pişmanlık Yasası" vs. Türünden demagojileriyle daha da yoğunlaştırdığı, ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist siyasi tutuklu ve mahkümları psikolojik olarak yıpratma, moralmen çökertme ve faşist ideolojinin esareti altına sokma kampanyasına da aktif biçimde katılmaktadır. Nitekim, kendisinin azılı halk düşmanı ve yeminli emperyalizm uşağı kimliğini sergiliyerek, cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve mahkümlarla ilgili olarak yaptığı; "Ben eskiden teröristleri hep paranoid şizofren sanırdım ...Şimdi, öteki terör uzmanları gibi, her teröristin arkasında bir komünist görüyorum." "Hapishanelerde olan teröristler, resmen aptal...Fikir teröristlerinin hepsi dışarda. Liderler, hepsi dışarda ... Zekiler tesadüfen içerde, çünkü onlar ellerine silah bile almamışlar..." vb. Türünden faşist yalan ve demagoji numunesi açıklamalar, bu gerçeği en bariz biçimde kanıtlamaktadır.

Halkımız **Turan İTİL** gibi canilerden mutlaka hesap soracaktır! **Turan İTİL layık olduğu cezayı mutlaka çekecektir!**

Okuyucu Mektupları :

"Pişmanlık Yasası" veya asıl adıyla İhbarcılığı Teşvik Yasası!

Hakim sınıflar 12 Eylül askeri faşist diktatörlük ile halk muhalefetini vahşiyane bir biçimde ezmelerine rağmen içine düştükleri ekonomik bunalımı aşamadılar. Aşmaları da mümkün değildi. Çünkü bir bütün olarak emperyalist sistem bunalım içindedir. Emperyalistler bunalımlarının ağır yükünü Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal, ülkelerin sırtlarına yüklemeleriyle, bu ülkelerde var olan bunalım her gün biraz daha ağırlaşarak, halk azgın faşist sömürü cenderesinde inim inim inletilmektedir. Son olarak Sudan'da halk muhalefetini ezmek için askeri faşist diktatörlük işbaşı yaptı? Sırada daha niceleri var.

Hakim sınıflar 12 Eylül'le birlikte ülkeyi azgın açık askeri faşist diktatörlük (AFD)'le yönetmeye başladıkları andan itibaren halk muhalefetinin en ileri, bilinçli ve örgütlü kesimini oluşturan komünist, devrimci ve yurtseverleri işkence ve katliamlarla katledip, kitlesel tutuklamalara gitmelerine rağmen kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, sınıf mücadelesini yok etme başarısını gösteremediler. Bu mümkün de değildir. Çünkü, bu düzende sınıf mücadelesini yok etmek demek halkı yok etmek demektir. Bunun ise mümkün olmayacağını en akılsız birinin bile düşünebileceği bir şeydir.

Cunta, sınıf mücadelesini engelleyemeyeceğini kendisi de bilmektedir. Ancak ilerleyişini sekteye uğratacak araçlara her gün bir yenisini boş ve umutsuz bir çabayla eklemektedir. Bunlardan yeni ve son olanlardan biri de; "Pişmanlık Yasası" adını verdikleri, ihbarcılığı teşvik yasasıdır. Kendilerinin belirttikleri gibi bu yasa, "TCK'nın 125, 131, 141, 142 ve 163" maddelerini kapsamaktadır. Bu kapsam içinde "örgütleri çökertmek" teraneleriyle bu yasalarını icaat ettiklerini "büyük" ama umutsuz sözlerle ifade etmektedirler. Bu faşist yasa salt komünistlere, devrimcilere ve Kürt ulusunun milli zulme karşı olan haklı demokratik yönüne yönelmekle kalmamakta aynı zamanda halkı da işkence ve zulümle yıldırarak halk muhalefetini denetim altına almaya yöneliktir. Polis rast gele "ihbar var" diyerek evlere dalacak, yoldan insanları kaparak işkenceye uğratacaktır. Bunun için de polisin yetkilerini artıran ve polisin "hem polis hem savcı hem de hakimin" yetkileriyle donatacak olan "polis vazife ve selahiyet kanunu"nu yeni baştan ele almaya, giderek, ülkeyi faşist polis devleti haline getirmeye çalışmaktadırlar. Bu Nazi Gestoposunun bir başka benzeridir.

Bu aynı zamanda halk içinde kişisel ve feodal sorunlarını kışkırtarak birbirini ihbar ettirerek hem işkence yapacaklar, hem bu işkencenin sorumluluğunu ihbarcıya yükleyerek işin içinden çıkmaya çalışacaklardır. Halk bu oyuna gelmeyecektir. Halkımız faşist devlete ihbarı hiç bir zaman hoş görmemiş, yapanları da acımasızca cezalandırmıştır. İhbarcılar bunu bildiklerinden faşist devlet, ihbarcıya cesaret verebilmek için,onların "estetik ameliyatlarıyla yüz değiştirebileceğini, yeni kimlik alabileceğini, korunacağını" vs. gibi vaadlerde bulunuyor. Anlaşıldığı kadarıyla bu estetik ameliyatları cinsiyet değiştirmelere kadar uzanabilecek. Konuyla ilgili olarak, gazetecilerin sorularını cevalandıran Adalet Bakanı N.Eldem, böyle bir şeyin (yani cinsiyet değiştirmenin) olabileceğini gayet rahatça ifade ediyor. Zavallı ihbarcı!!!

Kuşkusuz toplumda ihbarcılığı meslek edinen aşağılık yaratıklar çıkacaktır. Ama estetik ameliyatlarıyla değişseler bile, halk bunları açığa çıkaracaktır.

Bu işin bir yanı. Bir de, bizce asıl olan ve hakim sınıfların bu yasayla ulaşmak istedikleri asıl amaç olan"AF" sorunuyla ilgili yanı vardır.

Bilindiği gibi, cuntanın kuklası faşist başbakan Turgut Özal, AF sorununu direk "Pişmanlık Yasasına" bağlayarak, "ilk önce pişmanlık yasası çıksın, affı sonra düşünürüz" demekteydi. Ve aynı Özal "af Eylül ayından sonra gündeme gelecektir" demekte. Çünkü 1986 ara seçimlerine gidildiğinde, Özal faşisti halkın gözünü boyamada "AF" sorununu bir kaldıraç gibi kullanarak, oyları kendi potasına aktarma hesapları içerisindedir. Bu Özal'ın halkın gözünü boyamak için kullanmak istediği bir taktiktir.

Ama "AF" sorununun "Pişmanlık Yasası"na bağlanmasındaki asıl amaç başkadır.

Af'ın "Pişmanlık Yasasına" bağlanmasının esas amacı, hakim sınıfların iddia ettikleri gibi, "örgütleri çökertmek" değil. Bu aslında, görünüşte böyle olsada, kendilerinin bile bu anlamda etkili olamayacaklarını bildikleri tali bir etkendir. Tam tersine asıl amaç, cezaevlerinde bulunan komünistleri, devrimcileri, yurtsever-demokratları af kapsamına almanın bir kozu olarak "Pişmanlığa" zorlamak; komünistlerin, devrimcilerin ve yurtsever, demokratların halk üzerindeki haklı prestij ve etkilerini kırarak, sınıf mücadelesine ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak darbe vurmaktır sağlamaktır. Bu cuntanın tüm işkence ve katliamlarına rağmen başaramadığı bir şeyi, "af" gibi "cazip" bir teklifle "pişmanlık"getirtirerek sağlamaya çalışmasından başka bir anlam taşımamaktadır. Devrimciler bugüne kadar faşizme boyun eğmez şanlı direnişleriyle cuntanın bu hevesini kursağında bırakmışlar, bugün de bırakacaklardır. Devrimciler sınıf mücadelesine ihanet anlamına gelebilecek onursuz bir "özgürlüğü" değil, zindanlarda çürümek pahasına da olsa, onurlu bir yaşamı seçeceklerdir.

Cunta bu alanda bir taşla iki kuş vurmak hesapları peşindedir. Bunun ikinci nedeni ise,Af'ı "Pişmanlık Yasası"na bağlıyarak,devrimcilerin af kapsamı dışında tutulmasının demagojik maddi temelini oluşturmaya çalışmaktır. Yani; "bakın pişman olmuyorlar, nasıl dışarı bırakalım? Tekrar 12 Eylül öncesine mi dönelim?" İşte tamı tamına bunu söyleyeceklerdir. Ve "Pişmanlık Yasası"nı Af'ın ilk gerekli koşulu, devrimcilerin önüne siyasi onurlarını ayaklar altına almak isteyen faşist bir yaptırım olarak dikeceklerdir.

Hakim sınıflar devrimcileri Af kapsamı dışında bırakabilmek için demagojik manevralarıyla kamuoyu hazırlıklarına hız vermişlerdir. Ve bunun için Af kapsamı içine alınmayacakların kimler olacağı konusunda Özal, şöyle diyor: *"Af konusunda çalışmalar başlıyor demektir. Başlayacak ama, af konusunda dikkatli olmamız gerek. Af Eylül ayından sonra gündeme gelecek. Tabii problemler ortadan kalkarsa. Af'ın karşısında olanlar var. Bazı suçlar var, cezaevlerindekiler tabiiki af ister, ama biz dışardakiler kamuya bakmalıyız. Cezalar caydırıcı mahiyetini kaybetmemelidir. O problem var. Öyle suçlar var ki, şahıslara karşı işlenmiş. Onların affı çok zor. Hırsızlık gibi, ırza geçme gibi, şahsı*

Devamı sf: 27'de

TBMM'de İşkence "Sır"rı "Tartışıldı"!

9 Mayıs 1985 tarihli Milliyet gazetesi "Meclis tutanaklarından, Mecliste işkence tartışma"sını veriyordu. Milliyet şöyle yazıyor: *"Mecliste önceki gün Pişmanlık Yasası görüşülürken, işkence konusu, şiddetli tartışmalara neden oldu", "Meclis tutanaklarında tartışma şöyle yer aldı: "Cüneyt Canver (HP'den Milletvekili): Pişmanlık Yasasına karşı çıkarken, bu yasanın işkenceyi meşrulaştıracağını belirttiği sırada, ANAP'lılar büyük bir tepkiyle "işkencenin olmadığı" yaygarasını basmışlar, Canver'de, bunu "Beyşehir (Konya) ilçesinde var. Kaymakamlık dava açmış, sanığın makatına polis cop sokmuş"* diyerek, bunu örneklendiriyor ve bundan sonra ANAP'lılar altlarına iğne sokulmuşçasına yuhalamalarla yaygarayı basıyorlar.

Canver'in bu durumu, hakim sınıflar içinde çıkmış bir çatlak ses. Devlet resmi politikası, "devlet sırı" olan işkencenin ortaya dökülmesidir.

ANAP ise buna büyük tepki göstererek bu "sır"ın ortaya saçılmasına isyan ediyor. Nasıl isyan etmesinler. "Ne anlamı var canım. Kardeş kardeş geçinmek varken. Canver, niye oyun bozanlık yapıyor", "sırı" ortaya saçmakla, komünistlerin ekmeğine yağ sürüyor."

Kuşkusuz TBMM'deki bu tartışmadan en çok rahatsızlık duyanlar, askeri faşist cuntayı aklamaya çalışanlar, yani kendi kamuoylarına cuntayı "demokrasi" diye yutturmaya çalışan AET emperyalistleridir. Özellikle de son dönemlerde cuntayı aklama faaliyetlerine hız verdikleri düşünülürse, bu onları rahatsız edecektir. Adalet Bakanı Nejat Eldem de konuşmasında Avrupa kamuoyu nezdinde, oradaki efendilerinin yardımıyla işleri tam yoluna koydukları bir sırada bu tür konuşmaların "doğru olmadığını" belirtirken, yüreği parçalanarak şunları söylüyor: *"Sayın Canver'in konuşması ve bazı tereddütler beni huzurunuza çıkartmaya mecbur bıraktı. Değerli arkadaşlarım yurtdışında olan bitenleri biliyorsunuz. Aleyhimizde çevrilmek istenen dolapları biliyorsunuz"* diyor ve şöyle devam ediyor: *"Şimdi ne olacak bakın arkadaşlarım. Avrupa Konseyinde bu iş karşımıza çıkacak. Sizin filan parlamenteriniz, parlamentoda şunu söylemiştir beyler diyecekler."*

Canver neden işkence düşmanı kesildi? HP'nin, cunta tarafından "sol" oyları toparlamak için kurulmuş bir parti olduğunu dünya alem biliyor. HP'in MDP ile birlikte cuntanın cici muhalefet çocukları olduğu da bilinen ayrı bir gerçek. Her ikisinin de son seçimler de ve yapılan kamuoyu araştırmalarında SODEP ve DYP'nin ardından nal topladıkları da bir gerçek. Bu arada bir de DSP ortaya çıkacak, DSP'nin kurulmasıyla HP'de var olan çatlaklar daha da yoğunlaşacak. HP yok olmaya mahkum, bunu kendileri de biliyor. Onun için herkes diğerinden daha çok solcu görünme yarışında ve yavaş yavaş bavulları toplamadan önce DSP veya SODEP'te rezervasyon yaptırmaya çalışarak, bu HP denen hurdalığı terk etme hazırlığı içindedirler. Gerçi bir pislikten çıkacak, renk tonu biraz daha farklı olan bir başka pisliğin içine girecek. Ama öyle kuru kuruya transfer olunmaz, halkın gözünü boyamak gerekir. Canver gibilerinin yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Yani gelecek seçimlere de seçimi garantiye bağlamak.

Canver ANAP'ın sabık Gümrük ve Maliye Bakanı Vural Arıkan'ın değişik biçimde bir kopyasıdır. Arıkan'da bilindiği gibi, Türkiye'de en yetkili ağızlardan biri olarak Bakanlığı döneminde, kendi Bakanlığına bağlı olan GÜmrük memurlarına "işkence yapıldığını" açıklamıştı. Ve ardından devlet "sırı" olan işkenceyi ortaya sermenin cezası olarak görevinden alınmıştı. Arıkan gerçekten işkenceye karşı mıydı? Değildi elbet. Meclis tutanaklarında Arıkan işkenceye karşı çıktığı değil,tam tersine bu işin kendisinden habersiz olmasına içerlemiş, bu işte kendisinin de tuzu biberi olmasını istemişti. Ve "bana haber verseydiniz, ben bunun kanuni kılıflarını da uydurur dum" diyebilmişti. Cenver'in ki de biraz daha farklı olsa bile, aynı hesap. Canver kamuoyunun gözünü boyamaya çalışarak, gelecek için yatırım yapmanın yaygarasını yapıyor. Bugün fazla konuşup, yarın olur ya bakan makan vs. bir şey olursa, başı ağrımasın diye gayet temkinli ve hesaplı davranmakta. İki yüzlü soytarı! Canver işkencenin sistemli bir hal aldığını yalnızca "makata cop sokmak" gibi insanlık dışı faşist işkencenin dışında elektrik, falaka, askı, yüksek binadan atma, işkencede katliamların yapıldığını da açıklamış,en azından bir burjuva kadar, işkenceye kendi değerleri içinde tutarlı bir tavır alabilmiş olsaydı, işkence karşısında vicdanı rahatsız bir insan izlenimini bırakabilirdi belki! Ama Canver, İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Adana, Erzurum, Elazığ.... vs. büyük illerde var olan işkencelerin hem polis, hem cezaevlerinde sistemli olan işkenceyi,Doğu'da yoksul Kürt halkı başta olmak üzere, Kürt ulusuna ve Ermeni milliyetiyle diğer azınlıklara uygulanan Kemalist asimilasyon soykırımını gizlemeye çalışarak, geri bıraktırılmış bir taşra kasabası durumunda olan Beyşehir (Konya) ilçesini tek örnek olarak vermiştir. Ne amaçlamakta Canver? Canver cuntanın, "işkencelerin devlet politikası olmadığı, eğitimsiz elamanların bireysel hareketleri olduğu" demagojisine maddi temel hazırlamaya çalışmaktadır. Çünkü eğitimsiz elemanlar, kariyeri parlak olmayan elemanlar taşralarda süründürülürler. Ama eğitimli elamanlar, büyük şehrin konforuyla ödüllendirilirler (işkence uzmanları). O halde büyük illerin polis ve cezaevleri kadrosu eğitimli olduğundan işkence yoktur. İşte, Canverin işkence karşısında gerçek tutumu budur. Çok daha sinsi ama kalleşçe, cuntanın ağzıyla konuşmanın bir örneği. Oysa dünya alem biliyor ki, işkence "bireysel" bir olay değildir. Tam tamına faşist türk devletinin resmi devlet politikasıdır. Öyle ki, utanmazca işkencecilere, ne kadar fazla işkence yaparsa, o kadar fazla prim verilmekte. Törenlerle faşist Evren tarafından ödüllendirilmekte.

Bir gerçek var ki, düzene karşı içten içe gelişen halk muhalefeti, hakim sınıflar arası çelişkileri daha da kızıştıracak, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmelerini daha da hızlandıracaktır. Bu, en zalim faşist diktatörlük hüküm sürse bile engellenemezdir.

Şu açık bir gerçektir ki, Türkiye'de işkence komprador patronların,toprak ağalarının ve faşist türk devletinin dört elle sarıldığı, Osmanlı döneminin mirasından bu yana sistemli, sürekli bir devlet politikasıdır. Bu düzende hangi parti iktidara gelirse gelsin, halk muhalefetini ezmek için işkenceyi aynen uygulayacaktır. Hatta, işkence bundan sonra kalkmak şöyle bir yana dursun, daha da yoğunlaştırılacak ve daha kanlı bir vahşete dönüştürülecektir. Hakim sınıfların içinde bulundukları ekonomik bunalımın boyutları göz önünde bulundurulduğunda bunun doğruluğu daha iyi anlaşılır.

İşkence ancak ve ancak TKP/ML önderliğinde halk ordumuz TİKKO'nun uzun süreli şanlı halk savaşıyla gerçekleştirilecek olan Demokratik Halk devrimiyle, faşist devletiyle birlikte kökünden yok edilecektir. Başka türlü hayaller her zaman hüsranla bitecektir.

—KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
—İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!
—YAŞASIN TKP/ML, TİKKO

Mayıs 1985
İst.'dan İKK Okuyucusu

ABD'nin Jandarması...

Başlarafı sf: 28'de

mik, siyasi, askeri ve kültürel etkinliğini artırmaya ve hakimiyetini daha da perçinlemeye, esas olarak RSE, tali olarak da NATO bloğu içindeki diğer emperyalist güçler aleyhine, yeni yeni başarılar kazanmaya, yeni yeni mevziler kapmaya, en azından geçmişte kaybettiği bir dizi mevzilerini tekrar ele geçirmeye çalışıyor, bu yöndeki çok yönlü çabalarını aralıksız biçimde sürdürüyor.

Açıktır ki; Filistin devriminin ağır bir yenilgiye uğratılması; İran devrimci potansiyelinin, gerici Humeyni rejimi ile emperyalist uşağı Sadam rejimi arasındaki Irak-İran savaşı bataklığında boğulması; Türkiye'de faşist diktatörlüğü acz içine sokan devrimci dalganın, 12 Eylül açık faşist diktatörlüğünün tezgahlanarak kırılması vs.; bölgedeki devrim/karşı-devrim çelişmesinde, genel olarak tüm emperyalistlere, özel olarak da ABD emperyalizmine, az çok "rahat" bir nefes aldırmış, onlara geniş bir manevra alanı sağlamıştır.

ABD emperyalizminin, halihazırda bölgedeki en güçlü dayanak noktaları İsrail, Suudi Arabistan, Mısır ve Türkiye'dir. İsrail'in, gerek bölgedeki ve gerekse genel olarak dünyadaki teşhir ve tecrit olmuşluğu, keza Mısır'ın da benzer konumu, ABD emperyalizminin bu kozlarını istediği gibi oynamasını güçleştirmekte, onu, bölgedeki etkinliğini artırma doğrultusunda yeni kozlar, ya da yeni "truva atları" piyasaya sürmeye zorlamaktadır. Bu doğrultuda, özellikle bölgedeki etkin feodal islam motifini de kullanarak, Suudi Arabistan ve Türkiye'den azami şekilde yararlanmaya; böylece, bir taşla bir kaç kuş vurma misali, hem bölgedeki devrim/karşı-devrim çelişkisinde hakimiyeti elde tutmaya, hem de kendi uşakları arasındaki çelişkileri yumuşatmaya, hem de Suriye ve Libya gibi RSE güdümlü ülkeleri dört bir yandan kuşatmaya, onları mümkün olduğunca teşhir ve tecrit etmeye ve hatta içten düzenleyeceği manevralarla bu ülkelerde de dizginleri ele geçirmeye çalışmaktadır.

Hiç kuşku yok ki Türkiye'de 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün tezgahlanmasında birinci derecede rol oynayan ABD emperyalizmi, bugüne kadar geçen süreç içinde, gerek ülkemizdeki hakimiyetini daha da perçinleme, gerekse bölgedeki etkinliğini artırma doğrultusunda önemli bir mesafe katetmiştir. Esas olarak ABD emperyalizminin ve hakim sınıfların ABD emperyalizmi uşağı Kemalist merkezi kanadın menfaatleri doğrultusunda, ABD'nin çok yönlü dolaylı ve dolaysız desteğini alarak; gerek içinde debelenilen ağır ekonomik buhranın ağır yükünün, İMF, Dünya Bankası reçeteleri doğrultusunda, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın sırtına yıkılması; gerek, ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin ikinci bir ağır yenilgiye uğratılarak, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın devrimci mücadelesinin bastırılması; gerekse ABD emperyalizminin ülkemizdeki hakimiyetinin perçinlenmesi ve ülkemizin onun Ortadoğu'daki bir ileri karakolu haline getirilmesi doğrultusunda işe koyulan askeri faşist diktatörlüğün; bugüne kadarki icraatlarıyla ABD emperyalizmine, ülkemizde ve bölgede önemli avantajlar sağladığı tartışma götürmez bir gerçektir.

ABD emperyalizmi, faşist cuntanın süngü zoruyla kendisine sağladığı "huzur" ve "güven" ortamında, ülkemizdeki ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri hakimiyetini daha da perçinleme, ülkemizi Ortadoğudaki jandarması haline getirme, onu, hazırlıkları harıl harıl sürdürülen muhtemel bir emperyalist paylaşım savaşının başlıca önemli atlama tahtalarından birisi olarak kullanma yönündeki çabalarını son dönemlerde alabildiğine hızlandırmış ve adeta ülkemizde dolu-dizgin at oynatmaya başlamıştır.

Sivil görünümlü faşist cuntanın bütün şiddetiyle sürdürdüğü baskı, işkence, zulüm, terör, operasyon, katliam, arama-tarama, tatbikatların; tescilli İMF'ci Özal hükümetinin peş peşe yürürlüğe soktuğu zamların, devalüasyonların, yeni kölelik anlaşmalarının, yeni baskı yasalarının; faşist Türk devletinin bölgede giriştiği çeşitli manevraların; çeşitli Ortadoğu ülkeleriyle geliştirmeye çalıştığı ekonomik, siyasi, kültürel, ticari ve askeri ilişkilerin vs. altında yatan en önemli nedenlerden birisi de; ABD emperyalizminin ülkemizde ve ülkemiz aracılığıyla bölgede çevirmek istediği yeni dolaplardır.

Açıktır ki, Türkiye, ABD emperyalizmi açısından özellikle de askeri yönden özel bir önem taşımaktadır. Nitekim onun, ülkemizde sürdürmeye devam ettiği manevralar, son dönemlerde özellikle bu açıdan artan bir yoğunluk kazanmıştır.

Keza aynı şekilde, Türkiye'nin sadece ABD açısından değil, aynı zamanda tüm NATO bloğu emperyalistleri açısından da, bölgede taşıdığı önem giderek artmaktadır. B.Avrupa emperyalist devletlerinin, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü döneminde nisbeten sarsılan ekonomik, siyasi, askeri ilişkilerini yeniden rayına oturtma, çeşitli emperyalist çevrelerce ve çeşitli emperyalist basın-yayın organlarınca Türkiye'nin öneminin sürekli vurgulanması, NATO toplantılarında artan biçimde Türkiye'den söz edilmesi vs. çabalarının altında yatan gerçek işte budur.

Bu nedenle, bu konudaki gelişmelere biraz daha genişce dikkat çekmek istiyoruz.

Bilindiği gibi Türkiye, 2. dünya savaşı sonrası gelişmelere bağlı olarak, ABD emperyalizmi önderliğinde, o zamanın sosyalist kampına karşı 4 Nisan 1949'da oluşturulan NATO askeri koalisyonuna, 22 Ekim 1951'de dahil olmuş, ordusunu resmen onun emrine vermiştir.

Kısaca NATO olarak adlandırılan "Kuzey Atlantik Paktı" hükümlerinden yararlanan ve daha bir dizi "ikili anlaşma"ları peş peşe dayatan ABD emperyalizmi, ülkemizde askeri alanda da dolu-dizgin at oynatmaya başlamış, Türkiye'yi baştan başa askeri karargahlarla, radar üsleriyle, hava alanlarıyla vs. donatmış, bu doğrultudaki çabalarını bugüne kadar aralıksız biçimde sürdüregelmiştir. Böylece, hem Türkiye'yi RSE'ne karşı bir NATO saldırı üssü olarak alabildiğine tahkim etmiş, hem de onu iyi bir silah ticareti pazarı haline getirerek muazzam kârlar sağlamıştır.

Nitekim Türkiye, halen, ABD'den sonra NATO'nun en kalabalık ordusuna sahip olan (Deniz Kuvvetleri 46 bin, Hava Kuvvetleri 53 bin, Kara Kuvvetleri 470 bin, toplam: 569 bin) ikinci ülkesi durumunda bulunmakta; buna karşılık ulusal gelirinin % 5'ini "savunma harcamaları"na ayırarak, NATO ülkeleri içinde birinci sırayı almaktadır. Ki, bu konuda harcanan paralar, büyük miktarı alınan borçların faizi olmak üzere, silah üretici emperyalist tekellerin, özellikle de ABD emperyalizminin kasalarına akmaktadır.

Gerek ABD'nin ve gerekse diğer NATO'lu emperyalist büyük devletlerin Türkiye üzerinde, son dönemlerde gide-

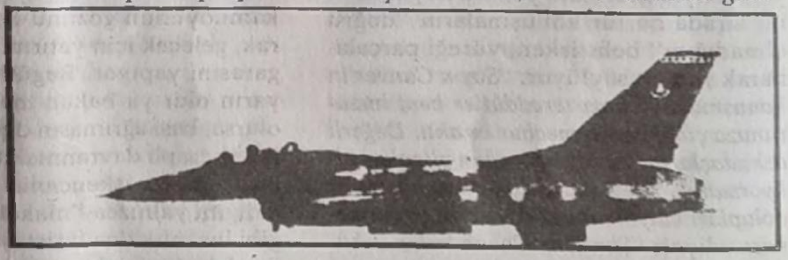

Türkiye'de yapımı planlanan ABD F-16 bombardıman uçağı

ve

Alman Leopard-2 tankı

rek yoğunlaşan askeri faaliyetleri, başlıca üç ana başlık altında özetlenebilir:

1)— Faşist Türk ordusunun modernizasyonu.

2)— NATO'nun Güney-Doğu kanadındaki emperyalist savaş hazırlıkları.

3)— Ortadoğu ve Afrika ülkelerine yönelik emperyalist silah ticaretinde, Türkiye'nin bir sıçrama tahtası olarak kullanılması.

Her ne kadar faşist Türk devleti, NATO'nun ikinci kalabalık ordusuna sahipse de ve her ne kadar ulusal gelirin % 5'ini "savunma harcamaları"na ayırarak NATO içinde rekor kırmaktaysa da, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına karşı canavar kesilen faşist Türk ordusu, aslında NATO'nun en çürük, en pespaye ve en kof ordusu durumunda bulunmaktadır. Faşist Türk ordusunun elindeki silah ve tecizatın nerdeyse %90'nı 2.Dünya savaşı şartlarında kalmadır ve genel olarak hurda durumundadır.Bu nedenle faşist Türk ordusunun modernizasyonu meselesi, gerek NATO çevrelerinde ve toplantılarında, gerekse ABD ile faşist Türk devleti arasındaki ikili ilişkilerde, son dönemlerde sık sık gündeme getirilmekte ve bu konuda peş peşe yeni adımlar atılmaktadır.

Nitekim Özal palyaçosu, 27 Mart—7 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirdiği "Amerika Çıkartması"nda, bu konu üzerinde özellikle durmuş, başefendisi Reagan'dan; *"Ordumuzun silahları eskimiştir ve ivedilikle modernizasyon gereksinmesi vardır. Unutmayın ki bölgede güçlü bir Türkiye, bütün batı dünyası için de önemli bir caydırıcı unsur olur"; "Sayın Başkan, FMS(*) kredilerinin koşulları Türk ekonomisine önemli yükler getirmeye başladı. Bu yardım faslını artık tamamen hibe ve düşük faiz oranlı esnek koşullara bağlamamız gerekir"* sözleriyle ve tam bir uşak ruhuyla ifade ettiği başlıca iki talepte bulunmuştur. Yani; 1) Bölgede üzerine düşen ABD ve NATO jandarmalığı rolünü gereği gibi yerine getirebilmesi için faşist Türk ordusunun modernizasyonu şarttır; 2) Bunun için hibe ve düşük faizli kredi sağlanmalıdır. Özal, bu "iyiliğine" karşılık, ABD emperyalizmine, 6. Filo savaş gemilerinin onarımında, bakımında ve yakıt ikmalinde büyük kolaylıklar sağlanacağına dair Reagan'a söz vermiştir.

Nitekim, Özal'ın hemen ardından yeni bir Amerika seyahatine çıkan Savunma Bakanı Z.Yavuztürk, Pentagon yetkilileriyle çeşitli temaslarda bulunmuş, yapılacak yeni kölelik anlaşmalarının hazırlıklarını yoğun biçimde yürütmüştür. Keza, aynı doğrultudaki bir dizi ikili temaslar da Almanya ve İngiltere ile yürütülmüştür.

Yukarıda üç ana başlık altında topladığımız bu konulardaki son gelişmeleri, maddeler halinde özetle şöyle sıralayabiliriz:

★ Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu tesislerinde, bir kısım uçaksavar topların yapımına, bu yıl sonunda başlanması, aynı tesislerin daha büyük uçaksavar toplarının yapımı doğrultusunda genişletilmesi.

★ F-16 bombardıman uçağı fabrikasının temelinin atılması.

★ Hafif nakliya uçaklarının ortak yapımı konusunda İtalya, İspanya ve Kanada firmalarıyla temasların sürdürülmesi.

★ Muş ve Çardak'ta iki yeni hava-alanının yapımı ile ilgili proje çalışmalarının tamamlanması.

★ Amerikan tipi füzelerin alımı ve ortak üretimi ile füzelerle donatılmış "taarruz helikopterleri"nin alımı konusundaki temasların sürdürülmesi.

★ İngiltere'den Rapier ve Sea Skua füzelerinin alımına ilişkin anlaşmaların yapılması.

★ Rapier tipi güdümlü uçaksavar füzelerinin Türkiye'de Makina ve Kimya Kurumu'nda üretilmesi doğrultusundaki proje hazırlıkları.

★ Mısır'dan 33 Fantom uçağının alınması doğrultusunda temasların yürütülmesi.

★ F.Almanya "Leopard" tanklarının Türkiye'de üretimi konusundaki temasların sürdürülmesi.

★ 6. Filo'nun yakacak ikmalinin Türkiye kıyılarında TPAŞ (Türk Petrolleri Anonim Şirketi) tarafından yapılması konusunda anlaşma hazırlıklarının yürütülmesi.

★ 6. Filo savaş gemilerinin bakım ve onarımının Türkiye'deki tersanelerde yapılması.

★ Ortadoğu ülkelerine yönelik "Çevik Kuvvet" operasyonlarında Türkiye'nin çeşitli kolaylıklar sağlaması, dolaylı roller üstlenmesi.

★ Türkiye'deki askeri üstlerden ABD emperyalizminin yararlanmasını sağlayan anlaşmanın yenilenmesi, ABD'nin işbirliğiyle Türkiye'de çeşitli silahların imal edilmesi konusundaki temasların sürdürülmesi.

★ "Amerikanın Sesi" radyosunun Doğu Avrupa, SSCB ve Ortadoğu'da daha güçlü biçimde dinlenmesi amacıyla, Türkiye'de bir ara istasyonun kurulması konusundaki girişimlerin sürdürülmesi.

★ Gölçük Tersanesi'nin genişletilmesi, Marmaris'te yeni bir tersanenin yapılması, Eskişehir uçak tesislerinin, Amerikan F-4 Fantom uçaklarının tam olarak bakım ve onarımlarının yapılacağı tarzda genişletilmesi doğrultusunda ABD emperyalistleriyle temasların sürdürülmesi.

★ Beş yıllık süresi 28 Aralık 1985'de dolacak olan "Türk-ABD savunma işbirliği" anlaşmasının, bazı "iyileştirme ve düzenlemeler" yapılarak yenilenmesi doğrultusundaki çalışmaların sürdürülmesi.

★ Amerikan 6. Filosu'nun Yunanistan'ın Girit adasının Suda körfezinde bulunan deniz üssünün, Köyceğiz-Marmaris arasında yer alan Aksaz-Karaağaç körfezine taşınmasının planlanması.

★ Erken uyarı sistemli AWACS uçaklarına Konya'da üs tahsis edilmesi.

★ Reagan'ın "Yıldızlar Savaşı" (Star

Devamı sf: 27'de

(*)FMS KREDİSİ NEDİR?

Faşist Özal palyaçosunun, başefendisi Reagan'dan; "Türk ekonomisine önemli yükler getirmeye başladığı" gerekçesiyle, "tamamen hibe ve düşük faiz oranlı esnek koşullara" bağlanmasını istediği FMS kredisi nedir?

FMS (Foreign Military Sales-Askeri Dış Satış), ABD emperyalizminin NATO ülkelerine faiz karşılığı verdiği borç demektir.

1983 kayıtlarına göre Türkiye'nin ABD emperyalizmine 1983-1993 tarihleri arasında ödeyeceği FMS borcu 2 milyar 585 milyon dolardır. Bunun 1 milyar 468 milyon doları, yani yarıdan fazlası faiz borcudur. Buna göre, faşist Türk devleti, ağababası kurnaz banker ABD emperyalizmine, her bir dolarlık askeri yardım karşılığında iki-üç dolar faiz ödüyor.

Türkiye'nin FMS kredileri 1981 yılından beri dış borç kapsamındadır. Türkiye 1972-1980 yılları arasında, 79.1 milyon dolar FMS faiz borcu ödemiştir. 1981-1983 yılları arasında ödediği borç ise, 102.1 milyonu ana para, 187.3 milyonu faiz olmak üzere, toplam 289.4 milyon dolardır. Keza 1984'de ödenen 332.4 milyon doların ise, 114.9 milyon doları ana para, 217.5 milyon doları faiz borcudur.

Buna göre, FMS kredilerinden doğan dış borçların % 56.09'u faiz borcu, % 43.1'i ise ana paradır.

Kısacası, ABD emperyalizmi kaşıkla verdiğini kepçeyle almakta, "askeri yardım" adı altında ülkemiz üzerinde, sadece bu konuda dahi korkunç bir sömürü sağlamaktadır. Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, son dönemlerde artan bir hız kazanan "Türk ordusunun modernizasyonu" girişimlerinin altında yatan emperyalist sömürü oyunları da rahatlıkla anlaşılabilir.

Faşist Türk devleti, sözüm ona ordusunu "modernize" etmek istemektedir. Lakin bariz bir iflasın eşiğinde bulunduğu mevcut ekonomik buhran şartlarında, bırakalım bu "modernizasyon"u gerçekleştirecek imkanlara sahip olmasını, emperyalist borçların faizlerini bile ödeyecek durumda değildir. Bu şartlarda onun için tek bir yol kalıyor: emperyalist efendilerinin ayaklarına kapanmak, kredi ve hibe dilenmek! Faşist Özal palyaçosunun, başefendisi Regan'ın ayaklarına kapanarak yaptığı da budur!

Özal'ın "Japonya Çıkartması"...

Bastarafı 10'da

ayaklarına kapanarak dilendikleri 'yardım' ve kredilerle ülkemizi 'sanayileştireceklerini', 'kalkındıracaklarını', yeni bir 'Japonya' yapacaklarını söylemeleri, çok daha büyük bir yalan ve demagojidir. Ülkemizi emperyalist efendilerine peşkeş çekme çabalarını, kendi emperyalist uşağı gerçek kimliklerini gizlemek için başvurdukları adi bir şarlatanlıktır.

Dolayısıyla ülkemizin kalkınmasının, sanayileşmesinin, gerçek bağımsızlığa, özgürlüğe, demokrasiye ve mutluluğa kavuşmasının tek yolu, tek alternatifi vardır: o da, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde, tüm halk sınıf ve tabakalarını kapsayan bir milli demokratik halk devrimiyle, ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısının kökten tasfiye edilmesi, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki boyunduruğunun kırılması, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin bekçi köpeği olan faşist Türk devletinin, kırlardan şehirlere doğru bir rota izleyerek gelişecek olan uzun süreli halk savaşı yoluyla parça parça yıkılarak, yerine proletarya önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğünün kurulması.

Ya emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal geri bıraktırılmış Türkiye'nin devamı; yani açlık, yoksulluk, sefalet, baskı, sömürü ve zulmün katmerleşerek sürmesi; ya da bu yapının kökten tasfiye edileceği bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin kurulması, yani halkımızın toprağa, ekmeğe, işe, gerçek demokrasiye, gerçek bağımsızlığa, özgürlüğe ve mutluluğa kavuşması.

Ya faşist diktatörlüğün devamı; ya da bu diktatörlüğün yıkılarak, yerine demokratik halk diktatörlüğünün kurulması.

Bu ikisinin ortasında, "üçüncü" bir yol yoktur.

Mevcut emperyalizme göbeğinden bağımlı sömürü ve zulüm düzeninin tek alternatifi olan partimizin asgari programı; faşist diktatörlüğün uzun süreli halk savaşı yoluyla parça parça yıkılıp, yerine proletarya önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasıdır.

İhbarcının Akibeti!

Bastarafı sf: 6'da

- ★ HİÇBİR HALK DÜŞMANI CEZASIZ KALMAYACAKTIR!
- ★ YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ!
- ★ YAŞASIN HALK SAVAŞI! YAŞASIN GERİLLA SAVAŞI!
- ★ YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO!

...AGB TKP/ML Askeri Parti Komitesi

...Alt Gerilla Bölgesi TİKKO Komutanlığı

Bastarafı sf: 4'de

TKP/ML'DEN YOLDAŞLAR!

Peru Halkının Mücadelesiyle Dayanışma Enternasyonal Komitesi *ve* **Peru Komünist Partisi sempatizanları** *olarak, görüşleri ve pratiğiyle Türkiye halkının gönlünde yaşayan büyük devrimci, komünist partisinin kurucusu* **İbrahim Kaypakkaya***'yı anma gününde Türkiye halkına ve özellikle de TKP/ML'ye devrimci selamlarımızı iletiriz!*

—YAŞASIN TKP/ML!
—YAŞASIN PERU KOMÜNİST PARTİSİ!

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli Yoldaşlar,

Avustralya'lı yoldaşlar, aranızdan ayrılan, sevgili ve yüce önderiniz **İbrahim Kaypakkaya***'nın anısını sizinle beraber anarlar.*

Kaypakkaya *yoldaş, yaşamını halkın devrimci davasına adamıştır. Bu ise, gerçek proletarya enternasyonalizmidir.* **Kaypakkaya** *yoldaş büyük bir vizyon ile, emperyalizm ve onun köpekleri yerli komprador sınıfın karşı-devrimci güçlerine karşı mücadele için maddi bir güce dönüştürme amacı ile, halkının sınıf bilincini yükseltme görevini yerine getirmiştir.*

Flo Russel

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST ÖNDERLİĞİNE!

Değerli Yoldaşlar,

Türkiye'nin proleter devrimci partisinin kurucusu, direnişin ve enternasyonal proletarya davasına sadakatin sembolü **İbrahim Kaypakkaya***'nın şehit düşmesinin yıldönümünde kızıl komünist selamlar!*

...

Yoldaşlar,

Ortak amaç ve ortak davamızı ilerletmek için birlikte çalışmaya hazır olduğumuzu ve enternasyonalist dayanışmamızı yeniden duyurur; **İbrahim***'in ve diğer şehit önderlerin kanıyla kızıllaşmış olan bayrağımızı yükseklerde tutacağımıza ve onların kızıl yolunda kararlı bir şekilde ilerleyeceğimize and içeriz!*

İranlı Komünistler Birliği (Sarbedaran)

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST'E MESAJ:

Değerli Yoldaşlar,

Kurucunuz **İbrahim Kaypakkaya***'nın şehit edilişinin 12. yıldönümünde selamlarımızı kabul etmenizi dileriz.*

İbrahim Kaypakkaya *Türkiye'de Marksist-Leninist devrimci çizginin geliştirilmesinde, kitlelerin devrimci savaşını başlatmada, revizyonizmi eleştirme ve Marksist-Leninist Parti'nin oluşturulmasında* **son derece** önemli bir rol oynadı.

Yoldaş Kaypakkaya Mao Zedung'un devrimci çizgisinin ve onun önderlik ettiği Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tutarlı bir savunucusu idi.

RCP, USA, MERKEZ KOMİTESİ

YKP/ML Temsilcisinin Konuşmasından

Sevgili yoldaşlar,

Bugün **İbrahim Kaypakkaya** *yoldaşın katledilişinin 12. yıldönümü vesilesiyle, sizlere Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in en içten ve en mücadeleci selamlarını iletiyorum!*

Emperyalizmin ve Türk gericiliğinin, halkların savaşçılarını ve hatta **İbrahim Kaypakkaya** *gibi komünist önderleri katletmeleri, Türkiye halklarının sosyal bağımsızlık mücadelesini güçlendirmekten başka bir şeye yaramayacaktır.*

"Pişmanlık Yasası"...

Baştarafı sf: 22'de

direkt ilgilendiren suçlar var." İşin ilginç yanı, Sunalp'ta kelime kelime aynı şeyleri söylüyor: *"8 yaşındaki kızın ırzına geçen, sonra da boğup öldüren bir kişiyi af edelim derseniz, kamu vicdanı bunu hazmetmez."*

Namussuz ve rezil bir şekilde kamuoyu önünde duygu sömürüsü yaparak, siyasi tutuklu ve mahkumların, yani devrimcilerin af kapsamına girmelerini hasır altı etmeye çalışmaktadırlar.

Genel af halkımızın bir talebidir. Halkımızın isteği gayet açıktır. Faşist cunta ve çömezleri, hergün nutuk atmalarına, her gün bir faşist kanun çıkartmalarına rağmen, halkımızın bu özlemini karartamayacaklardır. Çünkü, işkenceleriyle, kurşuna dizmeleriyle, idamlarıyla, kendisinden koparılarak katledilen Kemalist Nazi zindanlarında bugün hala korkunç işkencelere uğratılan binlerce canın acısıyla yüreğinde açılan yara tüm şiddetiyle kanıyor. Ve halkımız çektiği acının bir nebze olsun dinebilmesi için, devrimcilerin de "Pişmanlık Yasası" gibi faşist yaptırımlar dayatılmadan, af kapsamına alınmasını talep etmektedir.

"Pişmanlık Yasası" denilen bu faşist kanunun çıkarılması, bize şunu göstermektedir: Düzen öylesine kokuşmuş ve sonu öylesine yaklaşmıştır ki, hakim sınıflar ayakta kalabilmek için, insanlık onuruyla hiç bir şekilde bağdaşmayan rezil, soysuz, ahlaksız yasalarından medet ummaktadırlar. Bu aynı zamanda faşizmin insanları nasıl gördüğünün yasasıdır. Bu yasanın aynısı Güney Vietnam'da Ulusal Kurtuluş mücadelesi veren Vietnam halkına, komünist, devrimci, yurtsever, demokartlarına karşı, Amerika'nın kuklası faşist Diem rejimi tarafından uygulanmıştır. Yani, ülkemizde uygulanmaya konulan bu örnek, dünyada ilk değil. Bu yasa Amerika'nın Vietnam'dan kovulmasını, Diem'ci faşist rejiminin yıkılmasını engelleyemedi. Türkiye'de de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletinin yok olmasını engelleyemeyecektir.

Bu tür yasaları, onları asla yok olmaktan kurtaramayacaktır. Halkımız, Partimiz önderliğinde, uzun süreli Halk Savaşı yoluyla gerçekleştireceği Demokratik Halk Devrimi ile bu pisliği süpürüplayık olduğu lağım çukuruna atacaktır.

—KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!
—KAHROLSUN FAŞİST YASALAR!
—ŞARTSIZ GENEL AF!
—YAŞASIN TKP/ML, YAŞASIN TİKKO!

Mayıs 1985
İst.'dan İKK Okuyucusu

ABD'nin Jandarması...

Baştarafı sf: 25'de

Worsl projesine "katkı".

★ ABD ile zırhlı araçlar ve Kara Kuvvetleri ihtiyacı olan silahların yapımı konusundaki görüşmelerin sürdürülmesi.

★ F.Almanya'nın, savunma sanayini geliştirme ve bazı ortak projeleri gerçekleştirme doğrultusunda Türkiye'ye yaptığı askeri yardımı artırması; tank yapımı ya da tersane kapasitesini artırma doğrultusunda kullanılmak üzere Türkiye'ye 400 milyon marklık (65 milyar lira) "ek hibe yardımı" sağlaması. vs...

Keza, 23 Nisan—18 Mayıs tarihleri arasında Akdeniz, Ege ve büyük kesimi Türkiye topraklarında sürdürülen **"Bistand-Hammer-85"** NATO tatbikatı, muhtemel bir emperyalist savaşta, ülkemiz üzerinde oynanmak istenen oyunları en bariz biçimde sergilemiştir. Yine son dönemlerde Türkiye'de 11 adet nükleer füze deposu bulunduğuna dair Batılı emperyalist basında yer alan haberler, bu oyunların diğer bir kanıtıdır.

Bütün bunlar; hem faşist Türk ordusunun emperyalizm uşağı kimliğini; hem onun emperyalizme göbekten bağımlılığını; hem ABD ve diğer batılı emperyalist devletlerin, muhtemel bir yeni emperyalist paylaşım savaşında, mümkün olduğunca iyi biçimde kullanılma doğrultusunda faşist Türk ordusu üzerine yaptıkları ince hesapları; hem de gerek Türkiye pazarının en iyi şekilde sömürülmesi, gerekse onun Ortadoğu ve Afrika ülkelerine yapılacak silah ticareti açısından iyi bir atlama tahtası olarak kullanılması çabalarını en açık biçimde yansıtmaktadır.

Gerek NATO bloğu emperyalistleri, gerekse özel olarak ABD emperyalizmi, faşist Türk devletinin, bölgede oynayacağı NATO ve ABD emperyalizmi jandarmalığı rolü açısından, faşist Türk ordusunun büyük bir önem taşıdığının farkındadırlar. Fakat onun mevcut hurda techizat ve silahlarla, bu rolünü gereği gibi oynayamayacağı gerçeğini de görmemezlikten gelmemekte, faşist Türk ordusunun modernizasyonunu sağlama doğrultusundaki çabalarını alabildiğine yoğunlaştırmaktadırlar. Ki, buna, ayrıca faşist Türk devletinin güçlenmesi, dolayısıyla ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısının bekçiliğini layıkıyla yapması açısından da ihtiyaçları vardır. Nitekim faşist Türk ordusu, bu doğrultudaki icraatlarıyla, hem azılı halk ve devrim düşmanlığını kanıtlamakta, hem de emperyalist efendilerine layık olmaya çalışmaktadır. Ama diğer yandan halkımızın gelişmesi muhtemel devrimci mücadelesinden de öcü gibi korkmaya devam etmektedir. Emperyalist efendilerinin ayağına kapanmasının, onun bölgedeki jandarmalığı rolüne soyunmasının en önemli nedeni de işte budur. Ama faşist Türk ordusu ve onun elabaşısı faşist generaller çetesi, ne yaparlarsa yapsınlar, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının, partimiz önderliğinde kendisinden ve faşist Türk devletinden gereken hesabı sormasını engelleyemeyecektir. Partimiz ve önderliğindeki İşçi Köylü Kızıl Ordusu, uzun süreli halk savaşı ateşi içinde, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye doğru adım adım gelişip güçlenerek, faşist Türk devletini ve onun belkemiğini oluşturan faşist Türk ordusunu mutlaka parça parça yıkıp yerle bir edecektir.

Komünist Bilinç...

Baştarafı sf: 15'de

mücadelesi deney ve tecrübesine; eski ve köklü bir dünya görüşüne sahip olan uluslararası gericilik karşısında geçici ve ağır bir yenilgi almasıyla, uzun on yıllar boyu süren zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği büyük kazanımlarını hemen hemen bütünüyle yeniden uluslararası gericiliğe kaptırmasıyla, en önemlisi de onun en bilinçli, en ileri ve en örgütlü kesimi olan uluslararası komünist hareketin, içerden peş peşe uğradığı ağır ihanetlerin yarattığı belirgin ideolojik, siyasi, örgütsel dağınıklık ve karışıklık ortamında layıkıyla sürdürülemediği gerçeği de, asla görmemezlikten gelinemez ve es geçilemez. Fakat bu durum geçicidir ve enirde sonunda Marksizm-Leninizm biliminin, her türden burjuva düşüncesini mezara gömerek, tüm dünyayı dönüşü olmayacak biçimde kızıla boyan ı kaçınılmazdır.

Komünist partileri vareden objektif ve subjektif koşulları, ana hatlarıyla da olsa kısaca özetledikten sonra, yukarda ayırtedici önemini özellikle vurguladığımız, lakin teşhir yazılarının çokluğu nedeniyle bu sayıda yer veremediğimiz **komünist bilinç** sorununa, gelecek sayımızda ayrı bir başlık altında ele alıp biraz daha açmayı yararlı görüyoruz.

DÜZELTME

Yayın Organımızın 63. sayısında (Mart 1985), dizgi hatası sonucu, M.Z.Şerit yoldaşın cezaevinden kaçtığı **12 Mart 1977** tarihi yanlış olarak 12 Mart 1972: Paris Komünü'nün **114. yıldönümü** ise yanlış olarak 14. yıldönümü şeklinde yazılmıştır. Dikkatsizlik sonucu gözümüzden kaçan bu hatayı düzeltir, tüm okuyucularımızdan özür dileriz.

İKK Yazı Kurulu

• **Faşist Türk Ordusu, ABD Emperyalizmi ve NATO Bloğunun Ortadoğu'daki Bekçi Köpeğidir!**

Faşist Türk Devleti, ABD'nin Ortadoğu'daki Jandarması Olma Yolunda Hızla İlerliyor!

Genel olarak Ortadoğu, özel olarak da Türkiye, başta ABD ve SSCB olmak üzere, büyük emperyalist devlet ve tekeller arasındaki ekonomik, siyasi ve askeri rekabet ve dalaşmanın başlıca düğüm noktalarından birisi olma özelliğini koruyor.

Bölgede parlayan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri kıvılcımlarının söndürülmesi doğrultusunda, yeri geldiğinde SSCB ve uşaklarıyla "kutsal ittifak"lara girmekten de geri kalmayan ABD emperyalizmi; genel olarak bölgedeki, özel olarak da Türkiye'deki ekono-

Devamı sf: 24'de

NATO'nun Emperyalist Savaş Hazırlıkları Sürüyor

ABD emperyalizminin başını çektiği NATO askeri bloğu, muhtemel bir emperyalist savaş hazırlıklarını yoğun biçimde sürdürüyor. Bunun en son örneklerinden birisi de, 23 Nisan/18 Mayıs tarihleri arasında, üç bölüm halinde, Akdeniz'de, Ege Denizinde ve Konya'da sürdürülen NATO **"Distand-Hammer-85"** ("Uzaktaki Çekiş") tatbikatıdır.

Tatbikata, Yunanistan dışındaki NATO üyesi ülkelerle (Türkiye de dahil), NATO'nun askeri kanadına dahil olmayan Fransa katıldı. RSE'lerinin denizden ve havadan sıkı biçimde izlediği tatbikata, ABD 6.Filosuna bağlı gemilerle, Türk Deniz ve Hava Kuvvetleri'ne bağlı uçak ve gemiler, denizaltı, mayın tarayıcı ve yardımcı birlikler katıldı. Tatbikatta, 6. Filo'ya bağlı olarak görev yapan ve dünyanın en büyük uçak gemilerinden birisi olan (her 40 saniyede bir uçağın inip 30 saniyede bir uçağın kalkış yaptığı, her gün 18 bin kişiye yemek çıkarıldığı, 11 katı su altında olmak üzere 19 katlı) **Nimitz'de** yer aldı.

Tatbikatın, "NATO'nun Güney-Doğu kanadını güçlendirmek, savaş sırasında caydırıcılığı artırmak" amacıyla, 6 Mayıs'ta Sivrihisar'da başlayıp daha sonra Konya ve Eskişehir'de devam eden 2. bölümünde, "NATO Havadan Erken İhbar Kuvveti Komutanlığı"nın erken uyarı sistemli AWACS uçakları da görev yaptı. Bir tür uçan denetim kulesi niteliğinde olan AWACS erken uyarı sistemi; bir **Boeing 707**uçağı üstüne yerleştirilen 9 bin metre yükseklikten yaklaşık 400 kilometrekarelik bir alandaki uçakları saptamaktadır. Normal bir radar cihazı, saatte 2 bin kilometre hızla yaklaşan bir uçağı 4,5-5 dakika önceden tesbit ederken, aynı uçağı **E-3 A** adıyla anılan AWACS'lar 24 dakika önceden tesbit etme özelliğine sahiptir.

"Dister-Hammer-85"tatbikatı, sadece NATO askeri bloğunun emperyalist savaş hazırlıklarını sergilemekle kalmamış, aynı zamanda Türkiye'nin bu savaş içindeki önemli yerini de açık biçimde ortaya koymuştur. Faşist Türk devleti ve faşist Türk ordusu, ülkemizi, sadece ekonomik ve siyasi açıdan değil aynı zamanda askeri açıdan da, emperyalist efendilerine peşkeş çekmeye devam etme, onu muhtemel bir emperyalist savaşın ateşi içine atma konusundaki kararlılığını da, bir kez daha göstermiştir.

Lakin, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, Faşist Türk devleti ve ordusunun bu emperyalizm uşağı ve halk düşmanı manevralarına kesinlikle müsade etmiyecektir. Amerikan 6.Filosu askerlerini 1968'lerde dolmabahçe önlerinde denize döken anti-emperyalist bağımsızlık ruhunun en şanlı direniş örneklerini sergileyecek, ülkemiz toprakları üzerinde bir tek emperyalist üs, bir tek emperyalist tesis ve bir tek emperyalist asker kesinlikle bırakmıyacaktır. Komprador burjuvzi ve toprak ağası sınıflarına olduğu gibi, onların emperyalist efendilerine de, layık oldukları cevabı mutlaka verecektir.

Nato'nun planlı tatbikatlarından Distand-Hammer-85 [Uzaktaki Çekiş]'ten bir görünüm